2022_4_225_275

നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾകടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവ്വഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

2022_4_225_275

വീരേന്ദ്ര

v.

മധ്യ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം

(2018 ലെ 5–6 ക്രിമിനൽ അപ്പീലുകൾ)

2022 മെയ് 13

[ജസ്റ്റിസ് എ. എം. ഖാൻവിൽക്കർ, ജസ്റ്റിസ് ദിനേശ് മഹേശ്വരി, ജസ്റ്റിസ് സി. ടി. രവികുമാർ]

ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം, *1860*– വകുപ്പുകൾ *376* എ, *376 (2)(*ഐ*)*, *302*– പോക്സോ നിയമം– വകുപ്പ് *6*– ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ബലാത്സംഗം ചെയ്ത് കൊലപ്പെടുത്തിയ കേസ്– അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി, തന്റെ കസിൻ സഹോദരിയുടെ മകളായ ഇരയെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കഴുത്ത് ഞെരിച്ച് കൊല്ലുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ് പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ്– കസ്റ്റഡിയിലിരിക്കെ ചോദ്യം ചെയ്യലിനിടയിൽ, പ്രതി മൊഴി നൽകുകയും അതിനുശേഷം, അയാൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം, ചണച്ചാക്കുകൾക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ച ഇരയുടെ മൃതദേഹം കണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു– പോസ്റ്റ്മോർട്ടം, ഫോറൻസിക് സയൻസ് ലബോറട്ടറി *(*എഫ്എസ്എൽ*)* റിപ്പോർട്ടുകൾ, പൈശാചികവും ഭീകരവുമായ രീതിയിൽ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കഴുത്ത് ഞെരിച്ച് കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്ന് വെളിപ്പെടുത്തി– വിചാരണ കോടതി പ്രതിയെ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പുകൾ *302, 376* എ, *376(2)(*ഐ*)* എന്നിവയ്ക്കും പോക്സോ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *6* നും പ്രകാരം കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും അയാൾക്ക് വധശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു– ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ

2022_4_225_275

നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *376*എ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റസ്ഥാപനം റദ്ദാക്കുകയും, വിചാരണ കോടതി വിധിച്ച മറ്റ് ശിക്ഷകൾ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *302* പ്രകാരമുള്ള വധശിക്ഷ ഉൾപ്പെടെ ശരിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു– അപ്പീലിൽ വാദം കേട്ട ശേഷം കോടതി വിധിച്ചത്: പ്രതിയുടെ മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാത്തതും ജീർണ്ണിച്ചതുമായ കെട്ടിടത്തിൽ നിന്ന് ഒളിപ്പിച്ച നിലയിൽ മൃതദേഹം കണ്ടെത്തിയത് നിർണായകമായ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യമാണ്– പ്രതിക്കെതിരായ മറ്റൊരു കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യം അയാളുടെ മുഖത്തും കഴുത്തിലും കണ്ട നഖപ്പാടുകളും അതിന് അയാൾ വിശദീകരണം നൽകാതിരുന്നതുമാണ്– ആ നിർഭാഗ്യകരമായ ദിവസം മരിച്ചയാളെ അവസാനമായി കണ്ടത് പ്രതിയോടൊപ്പമായിരുന്നു– ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *313* പ്രകാരം നടത്തിയ വ്യക്തിഗത പരിശോധനയിൽ എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങൾക്കും വിശദീകരണം നൽകാൻ പ്രതിക്ക് കഴിയാതെ വന്നത് ഈ കേസിൽ ഒരു അധിക കണ്ണിയായി ലഭ്യമാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്– എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളുടെയും സംയോജിത ഫലം, പ്രതി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിനെ തീർച്ചയായും ന്യായീകരിക്കും– ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതകമാണെന്ന് വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും ശരിയായി നിഗമനം ചെയ്തു– ഇര ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നും കോടതികൾ ശരിയായി കണ്ടെത്തി– അതിനാൽ, ഈ വിഷയത്തെ മൊത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചതിൽ, പ്രതി കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തു എന്ന വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലിൽ യാതൊരു വൈകല്യമോ പ്രത്യക്ഷമായ നിയമവിരുദ്ധതയോ ഇല്ല.

ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമം, *1973*– വകുപ്പ് *354(3)*– വധശിക്ഷ– ഈ ശിക്ഷ ഒരു കുറ്റവാളിക്ക് നൽകാവുന്നത്, കേസ് 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ വരുമ്പോഴും, കുറ്റവാളി സമൂഹത്തിന് മൊത്തത്തിൽ

2022_4_225_275

ഭീഷണിയാവുകയും, പരിഷ്കരണത്തിന് അതീതനാവുകയും, ഭീഷണി ഇല്ലാതാക്കാൻ അവനെ ഇല്ലാതാക്കുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിലും മാത്രമാണ്– ഈ കേസ് വധശിക്ഷ നൽകുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ വരുന്നതായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല – വധശിക്ഷ ജീവപര്യന്തമായി കുറച്ചുകൊണ്ട്, പ്രതിയെ ഒരു വലിയ കാലയളവിലേക്ക് അകാലികമായ മോചനം/ശിക്ഷയിളവ് വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കാതെ ജീവപര്യന്തം തടവിന് വിധിച്ചു.

ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം, *1860*– വകുപ്പുകൾ *302, 304*– നരഹത്യയും കൊലപാതകവും– നരഹത്യ കേസുകളിൽ ശരിയായ സമീപനം, ആദ്യം കുറ്റം ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *300*–ലെ ആദ്യ നാല് ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ വരുമോ എന്ന് കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ്– അങ്ങനെ കണ്ടെത്തിയാൽ, കുറ്റകരമായ നരഹത്യയെ 'മനഃപൂർവമല്ലാത്ത നരഹത്യ' ആക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *300*–ലെ അഞ്ച് അപവാദങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ കേസ് ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് കോടതി പരിശോധിക്കണം– കുറ്റം തെളിഞ്ഞാൽ, പ്രസ്തുത അപവാദങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ വരുന്ന കുറ്റത്തിന് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *304* പ്രകാരം, കേസിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ച് ഒന്നാം ഭാഗം പ്രകാരമോ രണ്ടാംഭാഗം പ്രകാരമോ ശിക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്, അല്ലാത്തപക്ഷം അത് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *302* പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകമായിരിക്കും.

ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമം, *1973*– വകുപ്പ് *53* എ– മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണറുടെ പ്രതിയെ പരിശോധിക്കൽ– നടത്താതിരിക്കൽ– ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ്– ഒരു നിഷ്പക്ഷ വിചാരണയ്ക്ക് നിഷ്പക്ഷ അന്വേഷണം ആവശ്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല– എന്നിരുന്നാലും, അന്വേഷണത്തിലെ പോരായ്മകളുടെയോ കുറവുകളുടെയോ പേരിൽ മാത്രം ഒരു പ്രതിക്ക്

2022_4_225_275

കുറ്റവിമുക്തനാകാൻ അവകാശമില്ല– ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താനുള്ള വീഴ്ചയോ ഒഴിവാക്കലോ (ഉദ്ദേശ്യപരമോ അല്ലാത്തതോ ആകട്ടെ), ബലാത്സംഗക്കുറ്റം, പ്രത്യേകിച്ചും കൊലപാതകക്കുറ്റവുമായി കൂടിച്ചേർന്നാൽ, വിചാരണയുടെ വിധി നിർണ്ണയിക്കാൻ സ്വയം അനുവദിക്കാനാവില്ല– കാരണം, അന്വേഷണത്തിലെ അത്തരം ഒരു പോരായ്മയുടെയോ വൈകല്യത്തിന്റെയോ പേരിൽ മാത്രം കുറ്റവിമുക്തനാക്കിയാൽ ക്രിമിനൽ നീതിയുടെ ലക്ഷ്യം ഇല്ലാതാകും.

തെളിവ് നിയമം, *1872*– സാഹചര്യ തെളിവുകൾ– അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം– ഈ കേസിൽ, വിചാരണ കോടതിയുടെ ശിക്ഷ "അവസാനമായി കണ്ട എന്ന സിദ്ധാന്തം" മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല– ഹൈക്കോടതിയുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള കുറ്റസ്ഥാപനത്തിന്റെയും ശിക്ഷയുടെയും സ്ഥിരീകരണവും "അവസാനമായി കണ്ട എന്ന സിദ്ധാന്തം" മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല– വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും വാക്കാലുള്ള സാക്ഷികളുടെ മൊഴികളെയും മറ്റ് ഭൗതിക തെളിവുകളെയും ആശ്രയിച്ചു– കൂടാതെ, മൃതദേഹം കണ്ടെടുക്കാൻ കാരണമായ പ്രതിയുടെ മൊഴിയും പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു.

ഭാഗികമായി അപ്പീൽ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് കോടതി–

വിധിച്ചു: **1.** ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് **53** എ യിലെ വ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവും പരാമർശിച്ച തീരുമാനങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താനുള്ള വീഴ്ചയോ ഒഴിവാക്കലോ (ഉദ്ദേശ്യപരമോ അല്ലാത്തതോ ആകട്ടെ), ബലാത്സംഗക്കുറ്റം, പ്രത്യേകിച്ചും കൊലപാതകക്കുറ്റവുമായി കൂടിച്ചേർന്നാൽ, വിചാരണയുടെ വിധി നിർണ്ണയിക്കാൻ സ്വയം അനുവദിക്കാനാവില്ലെന്ന് ഈ കോടതിക്കും

2022_4_225_275

അഭിപ്രായമുണ്ട്– കാരണം, അന്വേഷണത്തിലെ അത്തരം ഒരു പോരായ്മയുടെയോ വൈകല്യത്തിന്റെയോ പേരിൽ മാത്രം കുറ്റവിമുക്തനാക്കിയാൽ ക്രിമിനൽ നീതിയുടെ ലക്ഷ്യം ഇല്ലാതാകും– ഈ ചർച്ചയുടെ ഫലം ഇതാണ്, ഒരു പ്രത്യേക കേസിൽ അന്വേഷണത്തിൽ അത്തരമൊരു പോരായ്മ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും, പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് തെളിയിക്കാൻ തന്റെ മുന്നിലുള്ള രേഖകളിലെ വസ്തുക്കളും തെളിവുകളും മതിയായതും ശക്തവുമാണോ എന്ന് പരിഗണിക്കാൻ കോടതിക്ക് ഇപ്പോഴും കടമയുണ്ട്– സാഹചര്യ തെളിവുകളെ ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു കേസിൽ, അത്തരം ഒരു വീഴ്ച ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ വിവിധ കണ്ണികൾ പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന്റെ എല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കി പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് മാത്രം വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല രൂപീകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. [ഖണ്ഡിക 28] [251–ജി–എച്ച്; 252–എ–സി]

2. മേൽപ്പറഞ്ഞ തീരുമാനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താതിരുന്നതും വകുപ്പ് 53 എ യിലെ വ്യവസ്ഥയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദങ്ങൾ തള്ളേണ്ടതാണ്– സുനിലിന്റെ കേസിൽ വിധിച്ചതുപോലെ, ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ പോസിറ്റീവ് ഫലം പ്രതിക്കെതിരായ നിർണ്ണായക തെളിവാകും– എന്നാൽ, ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ നെഗറ്റീവ് ഫലമോ, ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താതിരുന്നതോ, ആ ഒരേയൊരു കാരണം കൊണ്ട് മാത്രം പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് പരാജയപ്പെടാൻ കാരണമാകില്ല– അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ പോലും, ഈ അപ്പീൽവാദി കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ കോടതിക്ക് രേഖകളിലെ മറ്റ് വസ്തുക്കളും തെളിവുകളും

വിലയിരുത്താൻ കടമയുണ്ട്– ഈ കേസിൽ വിചാരണ കോടതിയും പിന്നീട് ഹൈക്കോടതിയും കൃത്യമായി ചെയ്തതും അതാണ്. [ഖണ്ഡിക 30][253–ബി–ഡി]

3. ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376 എ വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ കുറ്റസ്ഥാപനത്തിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നു. ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചതുപോലെ, മറ്റ് കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങൾ, അപ്പീൽവാദിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് അനുകൂലമായ എല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കി, അവനിലേക്ക് മാത്രം വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നതായിരുന്നു ചോദ്യം. ഹൈക്കോടതി പരിഗണിച്ച എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളും അവയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ലഭ്യമായ വസ്തുതകളും വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. അവ, ഒഴിവാക്കിയ കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതെ തന്നെ, സാഹചര്യങ്ങളുടെയും അവയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന വസ്തുതകളുടെയും തുടർച്ചയായതും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു ശൃംഖല ലഭ്യമാണെന്നും, അവ അപ്പീൽവാദിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് തികച്ചും വിരുദ്ധവും അവൻ്റെ കുറ്റകൃത്യത്തിന് മാത്രം യോജിക്കുന്നതുമാണെന്നും കാണിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ് എന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എല്ലാറ്റിലുമുപരിയായി, ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമത്തിലെ 318–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, മേൽപ്പറഞ്ഞ എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും അയാൾ നൽകിയ ഉത്തരങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ 'അത് തെറ്റാണ്' അല്ലെങ്കിൽ 'എനിക്കറിയില്ല' എന്നായിരുന്നു എന്നതിനാൽ ഈ കേസിൽ ഒരു അധിക കണ്ണി ലഭ്യമാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളും അയാളോട് ചോദിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദിക്ക് പറയാൻ യാതൊരു ന്യായീകരണവുമില്ല. പട്ടു രാജൻ്റെ കേസും, ത്രിമുഖ് മറോട്ടി കിർക്കാൻ v. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം പോലുള്ള മറ്റ് തീരുമാനങ്ങളും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദീകരണം നൽകാതിരിക്കുന്നത്

സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ ഒരു അധിക കണ്ണിയായി മാറും. ഇവിടെ വിശദമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള മേൽപ്പറഞ്ഞ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളുടെയും സംയോജിത ഫലം, അപ്പീൽവാദി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിനെ തീർച്ചയായും ന്യായീകരിക്കും. [ഖണ്ഡിക 47][265-ഡി-എച്ച്]

4. വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതക സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്ന് ഒരേപോലെ നിഗമനം ചെയ്തു. രേഖകളിലെ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഇര ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്ന് കോടതികൾ ശരിയായി കണ്ടെത്തിയതായി ഈ കോടതി കണ്ടെത്തി. നിസ്സഹായയായ പെൺകുട്ടിയെ അപ്പീൽവാദി പൈശാചികവും ഭീകരവുമായ രീതിയിൽ പീഡിപ്പിച്ചത് അവളുടെ ജനനേന്ദ്രിയത്തിലെ ഗുരുതരമായ പരിക്കുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. മലദ്വാരം വരെ നീണ്ട നാലാം ഗ്രേഡ് യോനിക്കും മലദ്വാരത്തിനും ഇടക്കുള്ള ഭാഗത്ത് കീറലുണ്ടാവുകയും, അവളുടെ ഗർഭപാത്രം കീറി യോനിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, യോനിയിലെ സ്രവം പരിശോധിച്ചതിൽ രക്തവും ബീജവും കണ്ടെത്തി. അതിനാൽ, മരിച്ചയാൾ ബലാത്സംഗത്തിന് ഇരയായി എന്ന കണ്ടെത്തലിൽ ഇടപെടേണ്ടതില്ല. [ഖണ്ഡിക 48][266-എ-സി]

5. ഇപ്പോൾ പരിഗണിക്കേണ്ട ചോദ്യം, ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതകമാണോ അതോ അപ്പീൽവാദി വാദിക്കുന്നതുപോലെ 304(1) അല്ലെങ്കിൽ 304(2) വകുപ്പുകൾക്ക് കീഴിൽ വരുമോ എന്നതാണ്. ഹൈക്കോടതിയുടെ അപവദിത വിധിന്യായത്തിൽ, ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതകമാണെന്ന വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിനോട് യോജിച്ചതായി കാണാം. ക്രിമിനൽ നരഹത്യ കേസുകളിൽ ശരിയായ സമീപനം, ആദ്യം കുറ്റം ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300-ാം വകുപ്പിലെ ആദ്യ നാല് ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ വരുമോ

എന്ന് കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ്. അങ്ങനെ കണ്ടെത്തിയാൽ, ക്രിമിനൽ നരഹത്യയെ 'കൊലപാതകമാകാത്ത കുറ്റകരമായ നരഹത്യ' ആക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ കേസ് ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് കോടതി പരിശോധിക്കണം. കുറ്റം തെളിഞ്ഞാൽ, പ്രസ്തുത ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഒന്നിൽ വരുന്ന കുറ്റത്തിന് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 304–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം, കേസിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ച് ഒന്നാം ഭാഗത്തോ രണ്ടാം ഭാഗത്തോ ശിക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്, അല്ലാത്തപക്ഷം അത് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകമായിരിക്കും. ഈ കേസിൽ, വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ വിശകലനം ചെയ്യുകയും, ഇരയ്ക്ക് 8 വയസ്സ് മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത പോലും ചിന്തിക്കാതെ അപ്പീൽവാദി അവളുടെ കഴുത്തിൽ ശക്തമായി ഞെക്കുകയും ആന്തരിക രക്തസ്രാവം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തതായി കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. കഴുത്ത് ഞെരിച്ചതിലൂടെ ശ്വാസം മുട്ടിയാണ് മരണം സംഭവിച്ചത്. മരിച്ചയാളുടെ കഴുത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ പരിക്കുകളുടെ സ്വഭാവം അപ്പീൽവാദി കഴുത്തിൽ ചെലുത്തിയ സമ്മർദ്ദം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇരയ്ക്ക് 8 വയസ്സ് മാത്രം പ്രായമുള്ള നിസ്സഹായയായ പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ഈ ചോദ്യം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ കണക്കിലെടുക്കണം. ഉദ്ദേശ്യം ഒരു കർതൃവിഷയകമായ ഘടകമാണ്, ഏതൊരു സാധാരണക്കാരനും തന്റെ പ്രവൃത്തി സാധാരണയായി ഉളവാക്കുന്ന ഫലം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കണം എന്ന് അനുമാനിക്കണം. അതിനാൽ, ഏകദേശം 8 വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കഴുത്ത് 25 വയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവ് വിരലുകളോ കൈപ്പത്തിയോ ഉപയോഗിച്ച് ശക്തമായി ഞെരിച്ച്, മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ പരിക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിയത് അവളുടെ ജീവനെടുക്കാൻ ഉദ്ദേശമില്ലാതെയായിരുന്നു എന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. അവളുടെ

2022_4_225_275

സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച ഗുരുതരമായ പരിക്കുകളിൽ നിന്ന് വെളിപ്പെടുന്ന പൈശാചികവും ഭീകരവുമായ രീതിയിലുള്ള ബലാത്സംഗത്തിന് ശേഷമാണ് പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തി നടന്നതെങ്കിൽ, സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മരണം മാത്രമാണ് ഉദ്ദേശമെന്നോ അനുമാനിക്കാൻ കഴിയൂ. പ്രസ്താവിച്ച പരിക്കുകൾക്ക് കാരണമായ അതുയും ശക്തിയോടെ കഴുത്ത് ഞെരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ബലാത്സംഗക്കുറ്റത്തിന് മുമ്പാണ് നടന്നതെങ്കിൽ, അവളെ പീഡിപ്പിച്ച രീതി, മരണം അല്ലെങ്കിൽ മരണത്തിന് കാരണമായേക്കാവുന്ന ഗുരുതരമായ ശാരീരിക ക്ഷതം സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെയ്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയായി മാത്രം കണക്കാക്കണം. അതിനാൽ, ഏത് വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് നോക്കിയാലും കൊലപാതക മരണം ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ 1–ാം ഖണ്ഡത്തിലോ 4–ാം ഖണ്ഡത്തിലോ വരും. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം അപ്പീൽവാദി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയതിൽ കോടതികൾക്ക് തെറ്റ് സംഭവിച്ചു എന്നും, 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷിക്കാവുന്ന കുറ്റമാണെങ്കിൽ പോലും, ഇരയുടെ മരണത്തിന് കാരണമായതിന് 304–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമാണ് ശിക്ഷിക്കേണ്ടിയിരുന്നത് എന്നും വാദിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി ദുർബലമായ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ 4 ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, അതിന്റെ പരിധിയിൽ നിന്ന് അതിനെ ഒഴിവാക്കാൻ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ അത് ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കണം എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. രേഖകളിൽ അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല, ഈ കേസിൽ പ്രസ്തുത അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് ബാധകമാകും എന്ന് കാണിക്കാൻ വസ്തുതയുടെ പിന്തുണയോടെ അപ്പീൽവാദി വാദമൊന്നും

ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അപ്പീൽവാദി വാദിക്കുകയും രേഖാമൂലം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരേയൊരു വാദം, ബലാത്സംഗം നടക്കുമ്പോൾ തികച്ചും സ്വാഭാവികമായി സംഭവിച്ച കഴുത്തിലെ പരിക്കാണ് മരണകാരണം എന്നാണ്. പ്രസ്തുത വാദം പ്രത്യക്ഷമായി നിലനിൽക്കാത്തതും, ഏത് സാഹചര്യത്തിലും, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300-ാം വകുപ്പിലെ അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഒന്നിന് കീഴിൽ കുറ്റകൃത്യം കൊണ്ടുവരാൻ ഒട്ടും പര്യാപ്തമല്ലാത്തതുമാണെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതെ പറയാൻ കഴിയും. ഈ ചർച്ചയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്, അപ്പീൽവാദി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകം ചെയ്ത കുറ്റക്കാരനാണെന്ന വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിൽ ഇടപെടാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല, ഇത് ഹൈക്കോടതി ശരിവച്ചു. അതിനാൽ, ഈ വിഷയത്തെ മൊത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചതിൽ, അപ്പീൽവാദി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ്, 376(2)(i) വകുപ്പ്, പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6-ാം വകുപ്പ് എന്നിവ പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തു എന്ന വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലിൽ യാതൊരു വൈകല്യമോ പ്രത്യക്ഷമായ നിയമവിരുദ്ധതയോ ഈ കോടതി കാണുന്നില്ല. [ഖണ്ഡിക 50][267-എ-എച്ച്; 268-എ-ഡി]

6. വിചാരണ കോടതി വിധിച്ചതും ഹൈക്കോടതി ശരിവച്ചതുമായ കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിനുള്ള വധശിക്ഷ നിലനിർത്തണോ അതോ മാറ്റണോ എന്നതാണ് അടുത്ത ചോദ്യം. ഈ ശിക്ഷ ഒരു കുറ്റവാളിക്ക് നൽകാവുന്നത്, കേസ് 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ വരുമ്പോഴും, കുറ്റവാളി സമൂഹത്തിന് മൊത്തത്തിൽ ഭീഷണിയാവുകയും, പരിഷ്കരണത്തിന് അതീതനാവുകയും, ഭീഷണി ഇല്ലാതാക്കാൻ അവനെ ഇല്ലാതാക്കുകയല്ലാതെ

മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിലും മാത്രമാണ്. ഈ ചോദ്യം തീരുമാനിക്കാൻ വിവിധ കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിന് ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും നടത്തിയ പരിഗണന ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചതിൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച വധശിക്ഷയുടെ ശരിതെറ്റുകൾ ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമത്തിലെ 354(3) വകുപ്പിലെ നിയമപരമായ ആവശ്യകതകൾ കണക്കിലെടുത്ത് കൂടുതൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. സ്വാഭാവിക ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായ പരിശോധന ആവശ്യമാണ്. [ഖണ്ഡിക 52][268–എഫ്–എച്ച്; 269–എ]

7. എല്ലാ കൊലപാതകങ്ങളും മനുഷ്യത്വരഹിതമാണെന്നത് ശരിയാണ്. വധശിക്ഷ നൽകാൻ, കുറ്റം സ്വഭാവത്തിൽ അസാധാരണമായിരിക്കണം, അവിടെ ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തതിന് ശേഷവും ജീവപര്യന്തം തടവ് അപര്യാപ്തമാണെന്നും വധശിക്ഷ നൽകുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ലെന്നും കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കണം. എട്ട് വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയെ, സ്വന്തം കസിന്റെ മകളായ അവളെ, നിസ്സഹായമായ സാഹചര്യത്തിൽ ക്രൂരമായി ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ഹീനവും മൃഗീയവുമായ സ്വഭാവം തീർച്ചയായും ഒരു വർദ്ധന ഘടകമാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 10 ന്റെ മൊഴിയിൽ നിന്നും എക്സിബിറ്റ് പി 17 റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്ന ഇരയുടെ സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച പരിക്കുകളുടെ സ്വഭാവം തീർച്ചയായും മനസ്സാക്ഷിയെ ഞെട്ടിക്കും. അതേസമയം, വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതി പ്രഖ്യാപിച്ച തത്വങ്ങളും അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് ക്രിമിനൽ പശ്ചാത്തലമില്ലെന്നും, ദരിദ്രമായ സാമൂഹിക–സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ

2022_4_225_275

നിന്നാണ് വരുന്നതെന്നും, ജയിലിനുള്ളിലെ അവന്റെ കളങ്കമില്ലാത്ത പെരുമാറ്റവും അവഗണിക്കാനാവില്ല എന്ന കാര്യവും നിഷേധിക്കാനാവാത്തതും ചോദ്യം ചെയ്യാനാവാത്തതുമായ വസ്തുതയാണ്. കൂടാതെ, കുറ്റം ചെയ്യുമ്പോൾ അപ്പീൽവാദിക്ക് 25 വയസ്സായിരുന്നു എന്നതും ഒരു വസ്തുതയാണ്. അതിനാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത് ഈ വിഷയം വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അപ്പീൽവാദിയുടെ പരിഷ്കരണത്തിനും പുനരധിവാസത്തിനുമുള്ള സാധ്യതയും സാധ്യതയും ഒഴിവാക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. ഈ ചർച്ചയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്, വധശിക്ഷ നൽകുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗ്ഗമില്ലാത്ത 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ വരുന്നതായി ഈ കേസിനെ കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല. [ഖണ്ഡിക 56][273-സി-എഫ്]

8. അതിനാൽ, ഈ കേസിൽ അപ്പീൽവാദിയുടെ കസിൻ സഹോദരിയുടെ മകളായ നിസ്സഹായയായ 8 വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്ന വസ്തുതയും, രേഖകളിലെ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്ന അങ്ങേയറ്റം ക്രൂരമായ രീതിയിലുള്ള കൊലപാതകമാണെന്നതും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദയുടെ കേസിലെ തീരുമാനത്തിലും ശ്രീഹരന്റെ കേസിൽ ആവർത്തിച്ചതിലും സ്വീകരിച്ച സമീപനം ഈ കേസിലും സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വധശിക്ഷ ജീവപര്യന്തമായി കുറയ്ക്കുമ്പോൾ പോലും, അപ്പീൽവാദിക്ക് ഒരു വലിയ കാലയളവിലേക്ക് അകാലികമായ വിടുതൽ/ശിക്ഷയിളവ് വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കാതെ ജീവപര്യന്തം തടവ് വിധിക്കണം. അത്തരം ഒരു പരിഗണനയിൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റത്തിന്, അകാലികമായ

2022_4_225_275

വിടുതൽ/ശിക്ഷയിളവ് വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കാതെ 30 (മുപ്പത്) വർഷത്തെ യഥാർത്ഥ തടവ് ശിക്ഷ നൽകുന്നത് നീതിയും ന്യായവുമാണെന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. [ഖണ്ഡിക 58][274–സി–ഇ]

9. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ഈ അപ്പീലുകൾ താഴെപ്പറയുന്ന പ്രകാരം ഭാഗികമായി അനുവദിക്കുന്നു: (i) ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302, 376(2)(i) വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കും, പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റകൃത്യത്തിനും അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷ ശരിവയ്ക്കുന്നു, അതിനുള്ള ശിക്ഷകൾ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു; (ii) എന്നിരുന്നാലും, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റത്തിന് അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച വധശിക്ഷ ജീവപര്യന്തം തടവായി കുറയ്ക്കുന്നു, എന്നാൽ അയാൾ 30 (മുപ്പത്) വർഷത്തെ യഥാർത്ഥ തടവ് പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അകാലികമായ വിടുതലിനോ ശിക്ഷയിളവിനോ അർഹനായിരിക്കില്ല; (iii) പിഴ തുകയും പിഴയടച്ചില്ലെങ്കിൽ അനുഭവിക്കേണ്ട ശിക്ഷയും ഉൾപ്പെടെ അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച മറ്റ് ശിക്ഷാ വ്യവസ്ഥകളും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച എല്ലാ പ്രധാന ശിക്ഷകളും ഒരേ സമയം അനുഭവിക്കണം. [ഖണ്ഡിക 59][274–എഫ്–എച്ച്; 275–എ]

വെസ്റ്റ് ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം v. മിർ മുഹമ്മദ് ഒമറും മറ്റുള്ളവരും (2000) 8 എസ്സിസി 382 : [2000] 2 സപ്ലിമെന്റ് എസ്സിആർ 712; സുനിൽ v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം (2017) 4 എസ്സിസി 393; രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം v. കാശി റാം (2006) 12 എസ്സിസി 254 : [2006] 8 സപ്ലിമെന്റ് എസ്സിആർ 501; പട്ടു രാജൻ v. തമിഴ്നാട് സംസ്ഥാനം (2019) 4 എസ്സിസി 771 : [2019] 5 എസ്സിആർ 535; ദലീപ് സിംഗ് മറ്റുള്ളവരും v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം എഐആർ 1953 എസ്സി 364

2022_4_225_275

: [1954] എസ്സിആർ 145; പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം v. ദീപക് ഹൽദാറും മറ്റൊരാളും (2009) 7 എസ്സിസി 288 : [2009] 8 എസ്സിആർ 530; ആർ. ഷാജി v. കേരള സംസ്ഥാനം (2013) 14 എസ്സിസി 266 : [2013] 3 എസ്സിആർ 1172; ശങ്കർ കിഷൻറാവു ഖാഡെ v. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം (2013) 5 എസ്സിസി 546; പപ്പു v. ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം (ഓഫ് സുപ്രീം കോടതി തീരുമാനിച്ച 2018 ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീലുകൾ 1097–1098); യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. ശ്രീഹരൻ (2016) 7 എസ്സിസി 1 : [2015] 14 എസ്സിആർ 613 – ആശ്രയിച്ചു.

രാജേന്ദ്ര പ്രഹ്ലാദ്റാവു വസ്നിക് v. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം (2019) 12 എസ്സിസി 460 : [2018] 14 എസ്സിആർ 585; തഹ്സിൽദാർ സിംഗ്രം മറ്റൊരാളും v. യുപി സംസ്ഥാനം എഐആർ 1959 എസ്സി 1012 : [1959] സപ്ലിമെന്റ് എസ്സിആർ 875; പൂതു രാജയും മറ്റൊരാളും v. സംസ്ഥാനം (2012) 11 എസ്സിസി 196 : [2012] 8 എസ്സിആർ 740; ഹരിയാന സംസ്ഥാനം v. ഭഗീരഥ് (1999) 5 എസ്സിസി 96 : [1999] 3 എസ്സിആർ 529; മുഹമ്മദ് ആരിഫ് v. സുപ്രീം കോടതി ഓഫ് ഇന്ത്യ (2014) 9 എസ്സിസി 737 : [2014] 11 എസ്സിആർ 1009; നിസാം മറ്റൊരാൾ v. രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം (2016) 1 എസ്സിസി 550 : [2015] 10 എസ്സിആർ 786; അറബിന്ദ്ര മുഖർജി v. പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം (2011) 14 എസ്സിസി 352; ഖുർഷിദ് അഹമ്മദ് v. ജമ്മു & കാശ്മീർ സംസ്ഥാനം (2018) 7 എസ്സിസി 429 : [2018] 6 എസ്സിആർ 1121; സുഖാർ v. ഉത്തർ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം (1999) 9 എസ്സിസി 507 : [1999] 3 സപ്ലിമെന്റ് എസ്സിആർ 314; ചാണക്യ ദിബാർ v. പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം (2004) 1 ക്രൈംസ് 196; ഗോവിന്ദരാജു എന്ന ഗോവിന്ദ v. സംസ്ഥാനം (2012) 4 എസ്സിസി 722 : [2012] 5 എസ്സിആർ 67; ജഹാർലാൽ ദാസ് v. ഒറീസ്സ സംസ്ഥാനം എഐആർ 1991 എസ്സി 1388 : [1991] 2 എസ്സിആർ 298; മുഹമ്മദ് മന്നാൻ എന്ന അബ്ദുൾ

2022_4_225_275

മന്നാൻ v. ബീഹാർ സംസ്ഥാനം (2011) 5 എസ്സിസി 317 : [2011] 5 എസ്സിആർ 518; കൻസ ബെഹ്റ v. ഒറീസ്സ സംസ്ഥാനം എഐആർ 1987 എസ്സി 1507 : [1987] 2 എസ്സിആർ 1096; ത്രിമുഖ് മറോട്ടി കിർക്കാൻ v. മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം (2006) എഐആർ എസ്സിഡബ്ല്യു 5300; സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദ v. കർണാടക സംസ്ഥാനം (2008) 13 എസ്സിസി 767 : [2008] 11 എസ്സിആർ 93; യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ v. ശ്രീഹരൻ (2016) 7 എസ്സിസി 1 : [2015] 14 എസ്സിആർ 613 – പരാമർശിച്ചു.

പരാമർശിച്ച കേസ് നിയമങ്ങൾ

2022_4_225_275

2022_4_225_275

[2018] 14 SCR 585	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 13
[1959] Suppl. SCR 875	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 16
[2012] 8 SCR 740	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 16
[1999] 3 SCR 529	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 16.1
[2000] 2 Suppl. SCR 712	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 16.3
(2017) 4 SCC 393	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 25
[2014] 11 SCR 1009	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 29
[2015] 10 SCR 786	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 32.1
[2006] 8 Suppl. SCR 501	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 32.2
(2011) 14 SCC 352	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 32.3
[2019] 5 SCR 535	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 32.4
[1954] SCR 145	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 35
[2018] 6 SCR 1121	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 35.1
[1999] 3 Suppl. SCR 314	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 36
[2012] 5 SCR 67	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 40
[1991] 2 SCR 298	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 41
[2011] 5 SCR 518	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 41
[2009] 8 SCR 530	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 43
[1987] 2 SCR 1096	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 44
[2013] 3 SCR 1172	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 44
(2006) AIR SCW 5300	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 47
[2008] 11 SCR 93	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 57
[2015] 14 SCR 613	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 57

2022_4_225_275

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2018 ലെ 5 & 6 ക്രിമിനൽ അപ്പീലുകൾ.

2016 ജൂലൈ 14-ലെ മധ്യപ്രദേശ് ഹൈക്കോടതിയുടെ ഗ്വാളിയോർ ബെഞ്ചിന്റെ CRRFC നമ്പർ 01/2015 ലെയും ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 39/2015 ലെയും വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നുമുള്ള അപ്പീൽ.

മുതിർന്ന അഭിഭാഷക ശ്രീമതി സോണിയ മാഥൂർ, (എസ്സിഎൽഎസ്സി), അഭിഭാഷകരായ ഋഷി മൽഹോത്ര, പുനീത് പഥക്, സായി കൃഷ്ണ എന്നിവർ അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായി.

അഭിഭാഷകരായ പുൽകിത് അഗർവാൾ, ശ്രീമതി സാക്ഷി വിജയ്, പശുപതി നാഥ് റസ്ദാൻ എന്നിവർ എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായി.

കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പുറപ്പെടുവിച്ചത്-

ജസ്റ്റിസ് സി. ടി. രവികുമാർ.

1. ഇരയുടെ അമ്മയുടെ കസിൻ സഹോദരൻ എന്ന നിലയിൽ ഇരയ്ക്ക് അമ്മാവൻ സ്ഥാനീയനായ അപ്പീൽവാദി, അവളെ വിവസ്ത്രയാക്കുകയും, ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും, കഴുത്ത് ഞെരിച്ച് കൊല്ലുകയും ചെയ്തു എന്ന് കണ്ടെത്തി. സംഭവം നടന്നത് 2014 സെപ്റ്റംബർ 19 ന് രാത്രി 08:30 നും 09:30 നും ഇടയിൽ, മധ്യപ്രദേശിലെ ഗ്വാളിയോർ ജില്ലയിലെ ഡബ്രയിൽ താക്കൂർ ദാസ് ബാബാ റോഡിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ജീർണ്ണിച്ചതും ഉപയോഗശൂന്യവുമായ കെട്ടിടമായ ജഗൻ സിന്ധിയുടെ തകർന്ന ബാഡയ്ക്കുള്ളിൽ (വരാന്ത എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചത്) ആയിരുന്നു. ഈ വിധിന്യായത്തിൽ ചുരുക്കത്തിനായി ഇതിനെ "സംഭവസ്ഥലം" എന്ന് മാത്രം പരാമർശിക്കും. ഇരയ്ക്ക് 8 വയസ്സായിരുന്നു. വധശിക്ഷയ്ക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ട കുറ്റവാളിയായ അപ്പീൽവാദി, മധ്യപ്രദേശ്

2022_4_225_275

ഹൈക്കോടതിയുടെ ഗ്വാളിയോർ ബെഞ്ചിലെ ക്രിമിനൽ റഫറൻസ് കേസ് നമ്പർ 101/2015 "മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം v. വീരേന്ദ്ര" എന്നും ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 39/2015 "വീരേന്ദ്ര v. മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം" എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന 2016 ജൂലൈ 14 ലെ പൊതു വിധിന്യായത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. പ്രസ്തുത സംഭവത്തിൽ, 2014 സെപ്റ്റംബർ 20 ന് രാത്രി 00:05 ന് ഡബ്ര പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ക്രൈം നമ്പർ 857/2014 രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. അപ്പീൽവാദിയെ 2014 സെപ്റ്റംബർ 20 ന് ഏകദേശം വൈകുന്നേരം 04:00 ന് അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ (ചുരുക്കത്തിൽ "ഐ. പി. സി.") വകുപ്പുകൾ 364A, 376A, 376(2)(i), 302, 201 എന്നിവയും, ലൈംഗികാതിക്രമത്തിൽ നിന്ന് കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമത്തിലെ (ചുരുക്കത്തിൽ "പോക്സോ നിയമം") 2012 ലെ 6–ാം വകുപ്പിനും പ്രകാരമുള്ള കുറ്റങ്ങൾക്കുള്ള വിചാരണ ഡബ്രയിലെ രണ്ടാം അഡീഷണൽ സെഷൻസ് ജഡ്ജി കോടതിയിലെ സെഷൻസ് വിചാരണ നമ്പർ 642/2014 ൽ പൂർത്തിയായതിനെത്തുടർന്ന്, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302, 376A, 376(2)(i) വകുപ്പുകൾക്കും പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പിനും പ്രകാരമുള്ള കുറ്റങ്ങൾക്ക് അയാൾക്കെതിരെ കുറ്റസ്ഥാപനം നടത്തി. അതിന്റെ ഫലമായി, ആദ്യത്തെ രണ്ട് കുറ്റങ്ങൾക്ക് ഹൈക്കോടതിയുടെ സ്ഥിരീകരണത്തിന് വിധേയമായി വധശിക്ഷയും, മൂന്നാമത്തെയും നാലാമത്തെയും കുറ്റങ്ങൾക്ക് ജീവപര്യന്തം തടവും, എല്ലാ കുറ്റങ്ങൾക്കും 2,000/– രൂപ വീതം പിഴയും വിധിച്ചു. എല്ലാ പ്രധാന ശിക്ഷകളും ഒരേസമയം അനുഭവിക്കണമെന്ന് ഉത്തരവിട്ടു. പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിൽ ഉത്തരവിട്ടതുപോലെ, വധശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ, മധ്യപ്രദേശ് ഹൈക്കോടതിക്ക് CRRFC.01/2015 ആയി റഫർ ചെയ്തു. അപ്പീൽവാദി പ്രസ്തുത കുറ്റങ്ങൾക്കും അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ ശിക്ഷകൾക്കുമെതിരെ

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 39/2015 ഫയൽ ചെയ്തു. പൊതു വിധിന്യായമനുസരിച്ച്, ഹൈക്കോടതി അപ്പീലും അതിന് റഫർ ചെയ്ത കാര്യവും താഴെപറയുന്ന പ്രകാരം ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചു:

"അന്തിമമായി, അപ്പീൽവാദി സമർപ്പിച്ച അപ്പീൽ ഭാഗികമായി അനുവദിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റസ്ഥാപനത്തിനും ശിക്ഷയ്ക്കും എതിരായ വിധി സാങ്കേതിക കാരണങ്ങളാൽ റദ്ദാക്കുന്നു, എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376(2)(i), 302 വകുപ്പുകൾക്കും പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6-ാം വകുപ്പിനുമുള്ള വിചാരണ കോടതിയുടെ കുറ്റസ്ഥാപനവും ശിക്ഷകളും ശരിവയ്ക്കുന്നു. വിചാരണ കോടതി അയച്ച റഫറൻസ് ഭാഗികമായി അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് വിധിച്ച വധശിക്ഷ ഈ കോടതി ഇതിനാൽ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു."

അതിനാലാണ് ഈ അപ്പീലുകൾ.

2. ചുരുക്കത്തിൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് താഴെ പറയുന്നവയാണ്: ലക്ഷ്മിബായ് ബാഥം (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-1), ശ്രീ ഗണേഷ് എന്നിവരാണ് 8 വയസ്സുള്ള മരിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കൾ. ബ്രിജ് ലാൽ (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2), ജങ്കി (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-3) എന്നിവർ അവളുടെ മുത്തശ്ശി മുത്തശ്ശന്മാരാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-1 കുറ്റവാളിയായ അപ്പീൽവാദിയുടെ കസിൻ സഹോദരിയാണ്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, അപ്പീൽവാദിയായ കുറ്റവാളി മരിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ അമ്മാവനാണ്. സംഭവം നടന്നത് 2014 സെപ്റ്റംബർ 19 ന് രാത്രി 08:30 നും 09:30 നും ഇടയിലാണ്. ആ നിർഭാഗ്യകരമായ ദിവസം ഏകദേശം രാത്രി 08:30 ന് അപ്പീൽവാദിയുടെ പിതാവായ രാജു ബാദം അവളെ അടുത്തുള്ള കടയിൽ നിന്ന് ഒരു കെട്ട് ബീഡി വാങ്ങാൻ അയച്ചു. കടയിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ അവൾ ശ്രീ പതിറാം ബസുദേവ് @

പപ്പു (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4) ന്റെ വീടിനടുത്ത് കൂടി പോയി. അവിടെ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 നോടും രാകേഷ് എന്ന ഒരാളോടുമൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്ന അപ്പീൽവാദി അവളെ കാണാനിടയായി. അവർ അവിടെ മദ്യപിക്കാൻ ഒത്തുകൂടിയതായിരുന്നു. ഇരയെ കണ്ടപ്പോൾ അപ്പീൽവാദി അവൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്ന് ചോദിച്ചു, എന്നിട്ട് അവൻ മടങ്ങിവരുമെന്ന് കൂട്ടുകാർക്ക് വാഗ്ദാനം നൽകി അവളെ പിന്തുടർന്നു. പിന്നീട് അവളെ കാണാതായി. അർദ്ധരാത്രി വരെ തീവ്രവും വിഫലവുമായ തിരച്ചിലിന് ശേഷം 20.09.2014 ന് 00:05 ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–1 അവളുടെ തിരോധാനത്തെക്കുറിച്ച് Ext.P1–ൽ പരാതി നൽകി. 20.09.2014 ന് തന്നെ, അപ്പീൽവാദിയെയും മേൽപ്പറഞ്ഞ രാകേഷിനെയും പതിറാം ബസുദേവ് എന്ന പപ്പുവിനെയും ചോദ്യം ചെയ്തതിനെത്തുടർന്ന് അപ്പീൽവാദിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. കസ്റ്റഡിയിലിരിക്കെ, അപ്പീൽവാദി Ext.P5– മൊഴി നൽകുകയും അതിനുശേഷം, അയാളുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം, ചണച്ചാക്കുകൾക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ച ഇരയുടെ മൃതദേഹം കണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ട് ഡോക്ടർമാരടങ്ങുന്ന ഒരു സംഘം മരിച്ച കുട്ടിയുടെ മൃതദേഹം പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തുകയും, പോസ്റ്റ്മോർട്ടം, ഫോറൻസിക് സയൻസ് ലബോറട്ടറി (എഫ്എസ്എൽ) റിപ്പോർട്ടുകൾ എന്നിവ പൈശാചികവും ഭീകരവുമായ രീതിയിൽ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കഴുത്ത് ഞെരിച്ച് കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്ന് വെളിപ്പെടുത്തി. അന്തിമ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചതിനും കേസ് കമ്മിറ്റ് ചെയ്തതിനും ശേഷം, വിചാരണ കോടതി ആദ്യം അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 364A, 376(2)(i), 302, 201 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരവും പോക്സോ നിയമത്തിലെ 3, 5, 6 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരവും കുറ്റം ചുമത്തി. വിചാരണ ആരംഭിച്ചതിന് ശേഷം 16.12.2014 ലെ ഉത്തരവിലൂടെ,

ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റവും അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെ ചുമത്തി.

3. വിചാരണ കോടതിയിൽ, അപ്പീൽവാദിക്കെതിരായ മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറ്റങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ, പ്രോസിക്യൂഷൻ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 1 മുതൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 19 വരെ സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കുകയും, ഭൗതിക വസ്തുക്കൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു പുറമെ P-1 മുതൽ P-26 വരെയുള്ള രേഖകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമം (ചുരുക്കത്തിൽ 'Cr.P.C.') 313-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള വിസ്താരത്തിൽ, അപ്പീൽവാദി തനിക്കെതിരായ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് വിശദീകരണം നൽകുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. പ്രതിരോധം ബോധിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും അവൻ ഒരു തെളിവും ഹാജരാക്കിയില്ല. രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ, അതായത് സംഭവങ്ങളുടെ ശൃംഖലയും സാഹചര്യ തെളിവുകളും വിശകലനം ചെയ്ത ശേഷം, വിചാരണ കോടതി അവനെ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ശിക്ഷിക്കുകയും ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങളുടെ ശൃംഖലയുടെയും സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെയും പുനർവിചിന്തനത്തിലാണ് ഹൈക്കോടതി മേൽപ്പറഞ്ഞ അപ്പീലും ക്രിമിനൽ റഫറൻസ് കേസും മേൽപ്പറഞ്ഞ രീതിയിൽ ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചത്.
4. ഈ അപ്പീലുകളിൽ അപ്പീൽവാദി തുറന്നുപറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്: “ബഹുമാനപൂർവ്വം തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ഹർജിക്കാരൻ ഈ ഹർജി കീഴ്ക്കോടതികൾ വിധിച്ച ശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ഒതുക്കുന്നു."

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിന് ശേഷം, 2016 ജൂലൈ 14 ലെ പൊതു വിധിന്യായത്തെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ അപ്പീൽവാദി വിവിധ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, സന്ദർഭോചിതമായി "A", "B" എന്ന

തലക്കെട്ടുകൾക്ക് കീഴിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയ 'നിയമപരമായ ചോദ്യങ്ങൾ' പരാമർശിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കും. അവ താഴെ പറയുന്നവയാണ്:

"A. മരിച്ചയാൾ സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായ പരിക്കുകൾ മൂലമാണ് മരിച്ചത് എന്ന് വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന രേഖകളിലെ മെഡിക്കൽ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള ഹർജിക്കാരന്റെ ശിക്ഷ നിലനിൽക്കുമോ?

B. ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ബലാത്സംഗം നടക്കുമ്പോൾ മരണം സംഭവിച്ച ഒരു ഇരയെ കൊലപ്പെടുത്താൻ ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ആരോപിക്കാൻ കഴിയുമോ?"

5. വാദങ്ങളുടെ പ്രസ്താവിച്ച സ്വഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സാഹചര്യങ്ങളും അതിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയ്ക്ക് സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അപ്പീൽവാദിക്ക് വധശിക്ഷ നൽകിയിട്ടുണ്ട് എന്ന വസ്തുത കണക്കിലെടുത്ത്, എല്ലാ അനുവദനീയമായ കാരണങ്ങളിലും അപ്പീൽ പരിഗണിക്കാൻ ഈ കോടതി ചായ്വുള്ളവരാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ 136-ാം അനുച്ഛേദത്തിലെ പ്രത്യേക അനുമതിയോടെയുള്ള അപ്പീലിന്റെ പരിധിയും നിർവചിക്കപ്പെട്ട അതിരുകളും ഈ കോടതി അവഗണിക്കരുത്. അത്തരം ഒരു അപ്പീലിൽ, സാധാരണ അപ്പീലിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, തെളിവുകളുടെ പുനർവിചിന്തനത്തിലൂടെ ആഴത്തിലുള്ള ഒരു പരിശോധന ഈ കോടതി ഏറ്റെടുക്കില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാധാരണയായി, അത്തരം ഒരു അപ്പീലിൽ, പ്രത്യക്ഷമായ നിയമവിരുദ്ധത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായത്തെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് തോന്നുന്ന അപൂർവ്വവും അസാധാരണവുമായ കേസുകളിൽ (അപ്പീൽവാദിയുടെ കേസ്

അനുസരിച്ച്), പ്രത്യേക അനുമതിയോടെയുള്ള അപ്പീലിന്റെ പ്രസ്താവിച്ച പരിധിക്ക് അപ്പുറം ഈ കോടതി പോകും. ഈ കേസിൽ, സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിചാരണ കോടതി അപ്പീൽവാദിയെ ശിക്ഷിച്ചത്, ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ റദ്ദാക്കിക്കൊണ്ട് അപ്പീലും റഫറൻസും ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചെങ്കിലും, സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മറ്റ് കുറ്റങ്ങൾക്കുള്ള കുറ്റസ്ഥാപനവും ശിക്ഷയും നിലനിർത്തി. അതുകൂടാതെ, സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത അടിവസ്ത്രത്തിന്റെ (ഷഡ്ഡി എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച ആർട്ട്. എഫ്) സ്വീകാര്യതയെയും തെളിവ് മൂല്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുകളോട് ഹൈക്കോടതി വിയോജിച്ചു, അത് അപ്പീൽവാദിയുടെതാണെന്ന് കണക്കാക്കിയതിനാലാണ് വിയോജിച്ചത്. അതിനാൽ നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ, അപ്പീൽവാദിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് അനുയോജ്യമായ എല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കി, അവന്റെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് മാത്രം വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖലയുടെ നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പാക്കാനുള്ള ഒരു പരിശോധന നടത്തേണ്ടതുണ്ട്.

6. വിചാരണയിൽ, വിചാരണ കോടതി വ്യക്തമായും താഴെപ്പറയുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചു:

a) മൃതദേഹത്തിൽ പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയ ഡോക്ടറായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 ന്റെ വിദഗ്ധാഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയ പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടും, ഇര ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെടുകയും കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തു എന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന Ext.P24 – FSL റിപ്പോർട്ടും;

b) മരിച്ചയാൾക്ക് ഏകദേശം 8 വയസ്സായിരുന്നു, അതിനാൽ പോക്സോ നിയമത്തിലെ 3–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം 'കുട്ടി' എന്ന നിർവചനത്തിൽ വരുന്നു;

c) 19.09.2014 ന് ഏകദേശം രാത്രി 08:30 ന് മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടു, അതിനുശേഷം അവളെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു;

d) 19.09.2014 ന് രാത്രി 09:00 ന് ശേഷം പ്രതി 'സംഭവസ്ഥല'ത്തെ ബാഡയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവരുന്നത് കണ്ടു;

e) പ്രതിയുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴിയുടെ (Ext.P5) അടിസ്ഥാനത്തിലും അവന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരവും, ചണച്ചാക്കുകൾക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ച ഇരയുടെ നഗ്നമായ മൃതദേഹം 'സംഭവസ്ഥല'ത്ത് നിന്ന് കണ്ടെടുത്തു;

f) പ്രതിയുടെ ശരീരത്തിൽ നഖം കൊണ്ടുള്ള പോറലുകൾ കണ്ടെത്തി;

g) പ്രതി നൽകിയ വിവരത്തെത്തുടർന്ന് മരിച്ചയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തു;

h) യോനിയിലെ സ്രവത്തിലും പ്രതിയുടെയും മരിച്ചവരുടെയും വസ്ത്രങ്ങളിലും ബീജം ഉണ്ടായിരുന്നു;

i) ചണച്ചാക്കുകളിലും പ്രതിയുടെയും മരിച്ചവരുടെയും വസ്ത്രങ്ങളിലും മനുഷ്യരക്തം കണ്ടെത്തി;

j) ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമം 313–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള വിസ്താരത്തിൽ തന്നോട് ചോദിച്ച കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് വിശദീകരണം നൽകുന്നതിൽ പ്രതി പരാജയപ്പെട്ടതിനാലുള്ള അധിക തെളിവ്.

7. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, വധശിക്ഷ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനായി ഹൈക്കോടതിക്ക് സമർപ്പിച്ച അപ്പീലിലെയും റഫറൻസിലെയും ചോദ്യം

2022_4_225_275

ചെയ്യപ്പെട്ട പൊതു വിധിന്യായമനുസരിച്ച്, ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ റദ്ദാക്കി. അത്തരം ഇടപെടൽ ഉണ്ടായിട്ടും പ്രോസിക്യൂഷൻ അപ്പീൽ ഫയൽ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് ഈ കോടതി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. അത്തരം ഇടപെടൽ ഉണ്ടായിട്ടും, ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിനുള്ള ശിക്ഷ ശരിവയ്ക്കുകയും വിചാരണ കോടതി വിധിച്ച വധശിക്ഷ സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നത് ശരിയാണ്. മറ്റ് കുറ്റങ്ങൾക്കും അവയ്ക്ക് ചുമത്തിയ ശിക്ഷകളും ഹൈക്കോടതി ശരിവച്ചു. ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യം, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ശിക്ഷയും വിധിയും ശരിവയ്ക്കുമ്പോൾ പോലും, സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്ന് കണ്ടെത്തിയ അടിവസ്ത്രം പ്രതിയുടേതാണെന്ന ചില നിഗമനങ്ങളിൽ വിചാരണ കോടതിക്കും ഹൈക്കോടതിക്കും ഇടയിൽ യോജിപ്പില്ല. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ യഥാർത്ഥത്തിൽ സാങ്കേതിക കാരണങ്ങളാൽ റദ്ദാക്കുകയായിരുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്താണ് എതിർവാദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടത്.

8. അമിക്കസ് ക്യൂറിയായി ഹാജരായ മുതിർന്ന അഭിഭാഷക ശ്രീമതി സോണിയ മാഥുറിനെയും, മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനത്തിന് വേണ്ടി ഹാജരായ സ്റ്റാൻഡിംഗ് കൗൺസൽ ശ്രീ പശുപതിനാഥ് റസ്ദാനെയും ഈ കോടതി കേട്ടു. ഈ അപ്പീലുകൾ ഒരുമിച്ചാണ് വാദം കേട്ടത്, ഈ വിധിന്യായം അവ രണ്ടും തീർപ്പാക്കും.

9. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ ബഹുമാനപ്പെട്ട അമിക്കസ് ക്യൂറി വാദിച്ചത്, അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷ സാഹചര്യ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണെന്നും, രേഖകളിലെ വസ്തുതകളും അവന്റെ ശിക്ഷയ്ക്ക് ആശ്രയിച്ച സാഹചര്യങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ, സാഹചര്യങ്ങളുടെ

ശൃംഖല പൂർണ്ണമല്ലെന്ന് വെളിപ്പെടുമെന്നുമാണ്. കൂടാതെ, അത്തരം തെളിവുകളും ആശ്രയിച്ച വസ്തുതകളും ഒരു സാമാന്യ വീക്ഷണം നടത്തിയാൽ പോലും അപ്പീൽവാദിക്ക് സംശയത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടെന്ന് വെളിപ്പെടുമെന്നും വാദിച്ചു. വാദങ്ങൾ വിശദീകരിച്ച്, സംഭവസ്ഥലത്ത് പ്രതിയുടെ സാന്നിധ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന മെഡിക്കൽ തെളിവുകളൊന്നും ഇല്ലെന്ന് സമർപ്പിച്ചു. സംഭവം നടന്നതിന് അടുത്ത ദിവസം പ്രതിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത അവന്റെ പാന്റ്സിൽ രക്തവും ബീജവും കണ്ടെത്തിയെങ്കിലും, എഫ്എസ്എൽ റിപ്പോർട്ട് അന്തിമ നിഗമനത്തിലെത്തിയില്ലെന്നും, മരിച്ചയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയ രക്തവും ബീജവുമായി പ്രതിയെ ബന്ധിപ്പിച്ചില്ലെന്നും വാദിച്ചു. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി താഴെപ്പറയുന്ന വാദങ്ങളും ഉന്നയിച്ചു:

"റിപ്പോർട്ട് അനുസരിച്ച്, സാമ്പിളുകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ബെൻസിഡിൻ/ഫിനോഫ്തലീൻ, ക്രിസ്റ്റൽ പരിശോധനകൾ നടത്തി, അവയിൽ ക്രിസ്റ്റൽ പരിശോധന മാത്രമാണ് അന്തിമ പരിശോധന. അതിനാൽ, ഓരോ വസ്തുവിലും നടത്തിയ പരിശോധനകളുടെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്ന വർക്ക്ഷീറ്റ് ഇല്ലാത്തതിനാൽ റിപ്പോർട്ടും ബന്ധപ്പെട്ട നിഗമനങ്ങളും തള്ളിക്കളയേണ്ടതായിരുന്നു; പ്രതിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തി പരിശോധനയ്ക്ക് അയച്ച വസ്തുക്കളുടെ പട്ടികയിൽ, അവൻ സംഭവം നടന്ന ദിവസം ധരിച്ചിരുന്ന പാന്റ്സ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, അവൻ സംഭവം നടന്ന ദിവസം ധരിച്ചിരുന്നത് അതായിരുന്നെന്ന് ഒരു സാക്ഷിയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല; Cr.P.C. യിലെ 53A വകുപ്പ് ലംഘിച്ചാണ് പ്രതിയുടെ MLC നടത്തിയത്; ഇര വരുത്തിയെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന പ്രതിയുടെ മുഖത്തും കഴുത്തിലും കണ്ട നഖം പോറലുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 മരിച്ചയാളുടെ നഖം സാമ്പിളുകൾ ശേഖരിച്ചിട്ടും അവ പരിശോധനയ്ക്കായി

ലാബിലേക്ക് അയക്കാത്തതിനാൽ പോറലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള തെളിവ് വിശ്വസനീയമല്ല."

10. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-14, പ്രതിയുടെ വലത് കവിളിൽ നഖം കൊണ്ടുള്ള പരിക്കുകൾ കണ്ടതായി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടും, അവന്റെ MLC മുഖത്തിന്റെയും കഴുത്തിന്റെയും ഇടത് വശത്ത് മാത്രമാണ് നഖം കൊണ്ടുള്ള പരിക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന് അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി കൂടുതൽ വാദിച്ചു. ഏത് സാഹചര്യത്തിലും, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-4 പറഞ്ഞതുപോലെ, പ്രതിയെ ഔദ്യോഗികമായി അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ പോലീസ് കസ്റ്റഡിയിലായിരുന്നതിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ യാതൊരു വിശ്വാസവും അർപ്പിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. സ്കൂൾ രേഖകൾ ഹാജരാക്കാതെ ഇരയുടെ ജനനത്തീയതി തെളിയിച്ചിട്ടില്ലെന്നും വാദിച്ചു. കൂടാതെ, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ന്റെയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-4 ന്റെയും വാക്കാലുള്ള മൊഴികളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണ് മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടുവെന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തിയത്, വിവിധ പ്രസക്തമായ കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി വിലയിരുത്താതെയാണ് ആ നിഗമനത്തിലെത്തിയത് എന്നും വാദിച്ചു. അപ്പീൽവാദി പറയുന്നതനുസരിച്ച്, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ഓ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-4 ഓ ആദ്യം പോലീസിനെ അതേക്കുറിച്ച് അറിയിച്ചില്ല, അതായത് ഇരയെ കാണാതായതിനെക്കുറിച്ച് പരാതി നൽകുമ്പോൾ. പ്രോസിക്യൂഷൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച്, അന്ന് രാത്രി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-4 നോടും അപ്പീൽവാദിയോടുമൊപ്പം മദ്യപാനത്തിൽ പങ്കുചേർന്ന രാകേഷ് എന്ന ഒരാളെയും, വീണ്ടെടുക്കലുകൾക്കും കണ്ടുകെട്ടലുകൾക്കുമുള്ള ചില മഹസറുകളിൽ സാക്ഷിയായിരുന്ന മരിച്ചയാളുടെ പിതാവായ ശ്രീ ഗണേശിനെയും വിസ്തരിക്കാത്തത് പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിന് ദോഷകരമാണ്. 19.09.2014 ന് രാത്രി ഏകദേശം 09:00 ന് ജഗൻ സിന്ധിയുടെ ബാഡയിൽ നിന്ന് അപ്പീൽവാദി പുറത്തുവരുന്നത് താൻ കണ്ടുവെന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-12 ന്റെ

മൊഴിയുടെ കാര്യത്തിൽ, Cr.P.C. യിലെ 161–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള അവന്റെ മൊഴി വൈകിയാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയത് എന്നതിനാൽ അത് സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ ഒരു കണ്ണിയായി കണക്കാക്കരുതെന്ന് സമർപ്പിച്ചു. ഒരു ബദൽ വാദമായി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–12 ഒരു യാദൃശ്ചിക സാക്ഷിയാണെന്നും അവന്റെ മൊഴി വിശ്വസനീയമല്ലെന്നും വാദിച്ചു.

11. സാഹചര്യത്തെളിവുകളുടെ ശൃംഖലയിലെ മറ്റൊരു കണ്ണിയായ, അപ്പീൽവാദിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മൃതദേഹവും മരിച്ചയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങളും കണ്ടെടുത്തതിനെക്കുറിച്ച് വാദിച്ചത്, അത് തെളിയിക്കാൻ സ്വതന്ത്ര സാക്ഷികളാരെയും വിസ്തരിച്ചില്ല എന്നാണ്. അതിൽ, മരിച്ചയാളുടെ മുത്തശ്ശനായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ഒരു ബന്ധുവായ സാക്ഷിയായതിനാൽ, വീണ്ടെടുക്കലുകളും കണ്ടുകെട്ടലുകളും അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചതായി കണക്കാക്കരുത് എന്നും വാദിച്ചു. പ്രതിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തുവെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ സീൽ ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നും, അതിനാൽ അവന്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത വസ്ത്രങ്ങളിൽ മനുഷ്യരക്തവും ബീജവും കണ്ടെത്തിയതിനെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കാൻ പ്രതി പരാജയപ്പെട്ടത് അവനെതിരായ സാഹചര്യമായി കണക്കാക്കാനാവില്ലെന്നും വാദിച്ചു. അതിൽ, മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തിയ സാമ്പിളുകളുമായി പ്രതിയെ ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ഡിഎൻഎ പരിശോധന നടത്തിയില്ലെന്നും, അങ്ങനെ Cr.P.C. യിലെ 53A വകുപ്പ് ലംഘിക്കപ്പെട്ടു എന്നും കൂടുതൽ വാദിച്ചു. മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, പ്രോസിക്യൂഷന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ അത്തരം ഗുരുതരമായ പൊരുത്തക്കേടുകൾ, വിടവുകൾ, പ്രസ്താവിച്ച വീഴ്ചകൾ എന്നിവ കാരണം സാഹചര്യത്തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ശിക്ഷ നിലനിൽക്കില്ലെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട അമിക്കസ് ക്യൂറി വാദിച്ചു. ഏത് സാഹചര്യത്തിലും, ആശ്രയിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ കണ്ണികളുടെ തുടർച്ച സ്ഥാപിക്കുകയില്ല, അത് പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തെക്കുറിച്ച്

ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒരു നിഗമനത്തിലേക്ക് നയിക്കും. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അപ്പീൽവാദിക്ക് സംശയത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ ശിക്ഷയും വിധിയും റദ്ദാക്കപ്പെടുകയും അവൻ കുറ്റവിമുക്തനാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യണം എന്നതാണ് വാദങ്ങളുടെ കാതൽ.

12. ഇതിന് വിപരീതമായി, വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ ശരിയായ രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്യുകയും വിലയിരുത്തുകയും പുനർവിലയിരുത്തുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണ് ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലുകളും അതിന് നൽകിയിട്ടുള്ള കാരണങ്ങളുമെന്നും വാദിച്ച്, സംസ്ഥാനത്തിന് വേണ്ടി ഹാജരായ ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകൻ വിധി നിലനിർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. Cr.P.C. യിലെ 53A വകുപ്പ് പാലിക്കുന്നതിൽ വന്ന വീഴ്ചയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വാദം യാതൊരു അടിസ്ഥാനമോ മെറിറ്റോ ഇല്ലാത്തതാണെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു, കാരണം Cr.P.C. യിലെ 53A വകുപ്പിന് കീഴിലുള്ള നിയമപരമായ നിലപാട് ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിച്ച ശേഷം, പ്രോസിക്യൂഷൻ പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് മാത്രം വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചു എന്ന നിഗമനത്തിലെത്താൻ ശേഷിക്കുന്ന തെളിവുകൾ ഹൈക്കോടതി ശരിയായി വിലയിരുത്തി. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 2, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 4, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 12 എന്നിവരുടെ മൊഴികൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതും വിശ്വസനീയവുമാണ്, അതിനാൽ വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും അവ ശരിയായി അംഗീകരിക്കുകയും അതിനനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് വാദിച്ചു. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 2, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 4 എന്നിവരെ വിശദമായി ക്രോസ് വിസ്താരം നടത്തിയെങ്കിലും, ബലാത്സംഗം, കൊലപാതകം എന്നീ ഭീകര കൃത്യങ്ങൾ നടക്കുന്നതിന് ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പ് മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം

2022_4_225_275

അവസാനമായി കണ്ടുവെന്ന അവരുടെ വാദം അവിശ്വസനീയമാക്കാൻ ഒന്നും കണ്ടെത്താനായില്ല. അതിനാൽ, 'അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം' ശരിയായി പ്രയോഗിച്ചു എന്ന് സമർപ്പിച്ചു. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 12 ഒരു യാദൃശ്ചിക സാക്ഷിയാണ്, താക്കൂർ ദാസ് ബാബാ റോഡിനോട് ചേർന്നുള്ള ജഗൻ സിന്ധിയുടെ ബാഡയിൽ നിന്ന് 19.09.2014 ന് ഏകദേശം രാത്രി 09:00 ന് പ്രതി പുറത്തുവരുന്നത് താൻ കണ്ടുവെന്ന അവന്റെ വാദം ശരിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു, കാരണം അവന്റെ വാദം അവിശ്വസനീയമാക്കാൻ പ്രതിക്ക് ഒന്നും കണ്ടെത്താനായില്ല, അല്ലെങ്കിൽ സംഭവസ്ഥലത്ത് അക്കാലത്ത് അവന്റെ സാന്നിധ്യത്തിന് സാധ്യമായ മറ്റ് വിശദീകരണങ്ങളൊന്നും നൽകിയില്ല. സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്ന് പ്രതിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മൃതദേഹവും മരിച്ചയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങളും കണ്ടെടുത്തത് തെളിയിക്കാൻ സ്വതന്ത്ര സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കാത്തതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിയുടെ വാദത്തെക്കുറിച്ച്, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 2 ലൂടെ അവരുടെ വീണ്ടെടുക്കൽ ശരിയായി തെളിയിച്ചതായി കണക്കാക്കിയെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകൻ സമർപ്പിച്ചു, മരിച്ചയാളുടെ മുത്തശ്ശൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവ് അവിശ്വസനീയമാക്കാനോ അത്തരമൊരു വാദം ഉന്നയിക്കാനോ യാതൊരു കാരണവുമില്ല. അന്വേഷണം നടത്തിയ പോലീസ് സംഘത്തിലെ അംഗവും അത്തരം വീണ്ടെടുക്കൽ സമയത്ത് സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 16 (മിസ്റ്റർ ജിതേന്ദ്ര നാഗിച്ച്), പ്രശസ്ത പത്രപ്രവർത്തകനായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 5 (മിസ്റ്റർ സോണിഷ് വശിഷ്ഠ), അന്നത്തെ സീനിയർ സയന്റിഫിക് ഓഫീസർ, ഗ്വാളിയോർ ആയ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 14 (അഖിലേഷ് ഭാർഗവ), പോലീസ് ഫോട്ടോഗ്രാഫറായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 15 (ബാലകൃഷ്ണ), അന്നത്തെ തഹസിൽദാറും പ്രദേശത്തെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് മജിസ്ട്രേറ്റുമായിരുന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 11 (മിസ്റ്റർ ദീപക് ശുക്ല) എന്നിവരുടെ ദൃക്സാക്ഷി

2022_4_225_275

മൊഴികൾ, ബന്ധപ്പെട്ട സബ്-ഡിവിഷണൽ മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സംഭവസ്ഥലത്ത് ഹാജരുണ്ടായിരുന്നത്, പ്രസ്തുത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 2 ന്റെ തെളിവുകൾക്ക് പിന്തുണ നൽകി എന്ന് സമർപ്പിച്ചു. വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ ആശ്രയിച്ച മറ്റ് സാഹചര്യ തെളിവുകളിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിച്ചു, അവയെല്ലാം ഒരുമിച്ച് പരിഗണിച്ചാൽ പ്രതി മാത്രമാണ് കുറ്റവാളിയെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല രൂപീകരിക്കുമെന്നും, അവ അവന്റെ നിരപരാധിത്വത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും സിദ്ധാന്തവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്നും വാദിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകൻ സമർപ്പിച്ചത്, അപ്പീൽവാദി ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾക്ക് ഗൗരവമായ പരിഗണന അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നും അപ്പീൽ തള്ളിക്കളയേണ്ടതാണെന്നുമാണ്.

13. എതിർവാദങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, പ്രസ്താവിച്ച കുറ്റങ്ങൾക്ക് അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷയും അതിന് ചുമത്തിയ ശിക്ഷകളും ഇടപെടൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഈ കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ കേസിൽ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയ്ക്ക് അപ്പീൽവാദിക്ക് വധശിക്ഷ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ശിക്ഷ സാഹചര്യ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യ(ങ്ങ)ങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുമ്പോൾ, അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ വധശിക്ഷ നൽകുകയുള്ളൂ. അത്തരം കേസുകളിൽ പോലും അസാധാരണമായ സാഹചര്യങ്ങളുടെ/പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം വധശിക്ഷ നൽകാൻ കാരണമാകും എന്നത് ശരിയാണ്. ഈ നിലപാട് രാജേന്ദ്ര പ്രഹ്ലാദ്റാവു വസ്നിക് **v.** മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം **[(2019) 12 SCC 460]** എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തിൽ ഈ കോടതി ആവർത്തിച്ചു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിനുള്ള

ശിക്ഷയ്ക്കെതിരായ അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദം തള്ളിയാൽ മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ വിശദീകരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

14. ഒന്നാമത്തെ സാഹചര്യം, അതായത് ഇര ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെടുകയും കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തു എന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രോസിക്യൂഷന് അനുകൂലമായി വ്യക്തമായ ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലുണ്ട്. ഇത് സ്ഥാപിക്കാൻ, പ്രോസിക്യൂഷൻ പ്രധാനമായും ആശ്രയിച്ചത് ഡോ. ഡി.സി. ആര്യയുടെ (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10) വിദഗ്ധാഭിപ്രായത്തെയാണ്. ഡോ. ആശാ സിംഗിനൊപ്പം മരിച്ചയാളുടെ മൃതദേഹം പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയതും, അദ്ദേഹം തെളിയിച്ച Ext.P17 പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടും, അതിൽ മരണത്തിന് മുമ്പുള്ള എല്ലാ പരിക്കുകളും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 മൊഴി നൽകിയത്, താനും ഡോ. ആശാ സിംഗും ചേർന്നാണ് പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയതെന്നും, Ext.P17 റിപ്പോർട്ട് തന്റെ കൈപ്പടയിൽ തയ്യാറാക്കിയതാണെന്നുമാണ്. അതിനാൽ, ഒരു സാക്ഷി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യത ചോദ്യം ചെയ്യാനാവില്ല. വിസ്താരത്തിനിടെ, മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ മരണത്തിന് മുമ്പുള്ള പരിക്കുകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മൊഴി നൽകി:

1. ചെറുവിരലിന്റെ ഉൾവശത്ത് 3 ഇഞ്ച് x 2.5 സെന്റീമീറ്റർ മുറിവ്;
2. ഇടത് ലേബിയ മെജോറയുടെ ഇടതുവശത്ത് 3.5 ഇഞ്ച് x 2.5 സെന്റീമീറ്റർ ഉരച്ചിൽ.
3. വലത് തുടയുടെ മുകൾവശത്ത് 4 സെന്റീമീറ്റർ X 5 സെന്റീമീറ്റർ ചതവ്.
4. ഇടത് തുടയുടെ മുകൾവശത്ത് 4 സെന്റീമീറ്റർ X 3 സെന്റീമീറ്റർ ചതവ്.
5. മലദ്വാരം വരെ നീണ്ട നാലാം ഗ്രേഡിലുള്ള 3.5 ഇഞ്ച് x 2.5 സെന്റീമീറ്റർ യോനിയിലെ പെരിനിയൽ മുറിവ്.

6. യോനി മുഴുവൻ വീക്കവും രക്തം കട്ടപിടിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗർഭപാത്രം കീറി യോനിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നിരുന്നു.
7. കഴുത്തിന്റെ ഇടത് വശം മുതൽ വലത് വശം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന കഴുത്തിലെ സബ്ക്യുട്ടേനിയസ് സംയുക്തകോശങ്ങൾക്ക് താഴെ 8 സെന്റീമീറ്റർ x 2 സെന്റീമീറ്റർ പെറ്റീഷ്യൽ രക്തസ്രാവം ഉണ്ടായിരുന്നു.

15. Ext.P17 പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ട് അനുസരിച്ച് മരണകാരണം 'ശ്വാസംമുട്ടൽ മൂലമുണ്ടായ അസ്ഫിക്സിയ' ആണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–10 – ഡോ. ഡി. സി. ആര്യയും അപ്രകാരം മൊഴി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദം, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരം പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റം ചുമത്തിയതിന് ശേഷം വീണ്ടും വിളിപ്പിച്ച് ക്രോസ് വിസ്താരം ചെയ്തപ്പോൾ, അമിതമായ രക്തസ്രാവത്തോടുകൂടിയ ഗർഭപാത്രം പൊട്ടിയതാണ് മരണകാരണം എന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–10 മൊഴി നൽകിയേക്കാം എന്നാണ്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴി പരിശോധിച്ചതിൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–10 സത്യം മറച്ചുവെക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നും ഈ കോടതി കണ്ടെത്തിയില്ല. 7, 8 എന്നീ പരിക്കുകളുടെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ച് മരണം സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴി. താഴെപ്പറയുന്ന പരിക്കുകളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകിയത്, '7, 8 എന്നീ പരിക്കുകൾ മൂലമാണ് മരണം സംഭവിച്ചത് എന്ന് ഇന്ന് ഞാൻ തെറ്റായി പറയുകയാണെന്ന് പറയുന്നത് തെറ്റാണ്' എന്നാണ്:

1. യോനിയിൽ നിന്ന് മലദ്വാരം വരെ നീണ്ട നാലാം ഗ്രേഡിലുള്ള 3.5 ഇഞ്ച് x 2.5 സെന്റീമീറ്റർ ഉള്ള പെരിനിയൽ മുറിവ്.
2. യോനി മുഴുവൻ വീക്കവും രക്തം കട്ടപിടിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗർഭപാത്രം കീറി യോനിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നിരുന്നു.

2022_4_225_275

മരണകാരണത്തെക്കുറിച്ച് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–10 ന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു പൊരുത്തക്കേട് ചിത്രീകരിക്കാനും അത് കൊണ്ടുവരാനും, ആത്യന്തികമായി കേസ് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിന് കീഴിൽ വരില്ലെന്നും, 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമല്ലെന്നും വാദിക്കാനുമുള്ള ശ്രമമാണ് അപ്പീൽവാദിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായത്.

16. വാദങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഒരു ഡോക്ടറുടെ, ഒരു വിദഗ്ധനായി മൊഴി നൽകുന്നതിന്റെ പ്രസക്തിയും താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളും പരാമർശിക്കുന്നത് ഉചിതമാണ്. പോസ്റ്റ്മോർട്ടം സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഒരു മെഡിക്കോ–ലീഗൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റാണ്, അതിന് രണ്ട് ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത് പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയ ഡോക്ടർ കണ്ടെത്തിയ വസ്തുതകളാണ്, അതായത് പരിക്കുകളുടെ എണ്ണം (മരണത്തിന് മുമ്പുള്ളവ ഉൾപ്പെടെ), പരിക്കുകളുടെ സ്ഥാനം, അവയുടെ വ്യാപ്തി തുടങ്ങിയവ, രണ്ടാമത്തേത് മരണകാരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദഗ്ധാഭിപ്രായമാണ്. പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടിന്റെ പിന്തുണയോടെ ഡോക്ടർ നൽകുന്ന അഭിപ്രായത്തിന് വലിയ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുമെങ്കിലും, അന്തിമ അഭിപ്രായം പറയേണ്ടത് കോടതിയായതിനാൽ കോടതിക്ക് അതിന്റെ ധർമ്മം ഉപേക്ഷിക്കാൻ കഴിയില്ല. ദൃക്സാക്ഷി മൊഴികളും മെഡിക്കൽ തെളിവുകളും കണക്കിലെടുത്ത് അവയുടെ ആഴത്തിലുള്ള വിശകലനത്തിലൂടെ, ഒരു പ്രത്യേക കേസിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മരണം ആകസ്മികമാണോ, ആത്മഹത്യയാണോ, കൊലപാതകമാണോ എന്ന് കണ്ടെത്താൻ കോടതി അതിന്റെ അഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കുകയും രേഖപ്പെടുത്തുകയും വേണം. തഹ്സിൽദാർ സിംഗ് മറ്റൊരാളും **v.** ഉത്തർ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം (എഐആർ 1959 എസ്സി 1012), പുരു രാജയും മറ്റൊരാളും **v.** സംസ്ഥാനം [(2012) 11 എസ്സിസി 196] എന്നീ കേസുകളിലെ വിധിന്യായങ്ങളിൽ, പ്രസ്താവനകളുടെ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ അവസ്ഥയിൽ നിന്ന്

സത്യം വേർതിരിച്ചെടുക്കേണ്ടത് കോടതിയുടെ കടമയാണെന്ന് ഈ കോടതി വാസ്തവത്തിൽ വിധിച്ചു.

16.1 ഹരിയാന സംസ്ഥാനം v. ഭഗീരഥ് [(1999) 5 എസ്സിസി 96] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തിൽ ഈ കോടതി വിധിച്ചത്:

"ഒരു മെഡിക്കൽ സാക്ഷി നൽകുന്ന അഭിപ്രായം വിഷയത്തിൽ അവസാന വാക്കായിരിക്കണമെന്നില്ല. അത്തരം ഒരു അഭിപ്രായം കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്."

16.2 മയൂർ പനാഭായ് ഷാ v. ഗുജറാത്ത് സംസ്ഥാനം [(1982) 2 എസ്സിസി 396] എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തിൽ, ഗുജറാത്ത് ഹൈക്കോടതിയുടെ ഒരു വിധിന്യായത്തിനെതിരെ പ്രത്യേക അനുമതിയോടെ ഫയൽ ചെയ്ത അപ്പീൽ മൊത്തത്തിൽ തള്ളിയതിനെതിരെ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് അപ്പീൽവാദിയെ ശിക്ഷിച്ച ഉത്തരവിനെതിരെ നൽകിയ അപ്പീൽ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഈ കോടതി വിധിച്ചത്:

"ബഹുമാനപ്പെട്ട സിംഗിൾ ജഡ്ജി മൊത്തത്തിൽ തള്ളേണ്ട ഒരു കേസല്ല ഇതെന്നും, 'നമ്മുടെ കോടതികൾ ഡോക്ടർമാരെ സത്യത്തിന്റെ സാക്ഷികളായി എപ്പോഴും കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്' എന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട ജഡ്ജി നിരീക്ഷിച്ചത് ശരിയല്ലെന്നും ഈ കോടതി കരുതുന്നു. ഒരു ഡോക്ടർ കോടതിയിൽ മൊഴി നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴി മറ്റേതൊരു സാക്ഷിയുടെയും മൊഴി പോലെ വിലയിരുത്തേണ്ടതാണ്, ഒരു ഡോക്ടർ എപ്പോഴും സത്യത്തിന്റെ സാക്ഷിയാണെന്നതിന് ഖണ്ഡിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അനുമാനം നിലവിലില്ല."

16.3 പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം v. മിർ മുഹമ്മദ് ഒമറും മറ്റുള്ളവരും (2000) 8 എസ്സിസി 382 (ഇനിമുതൽ 'മിർ മുഹമ്മദ് ഒമറിന്റെ കേസ്' എന്ന് മാത്രം

പരാമർശിക്കും) എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"21. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 30 (ഡോ. ദേബബ്രത ചൗധരി) തയ്യാറാക്കിയ പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ട് ഇരയെ കൊലപ്പെടുത്തി എന്ന് കാണിക്കുന്നു. ഇടത് വശത്ത് സ്റ്റെണൽ ഭാഗത്തേക്ക് 5 വാരിയെല്ലുകൾക്ക് (2–6) ഒടിവ്, ചില വിരലുകൾക്ക് ഒടിവ്, വലത് ഓക്സിപിറ്റൽ ഭാഗത്തും വാരിയെല്ല് ഒടിഞ്ഞ ഭാഗത്തും രക്തം കട്ടപിടിക്കൽ എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ 45 ഓളം പരിക്കുകൾ അദ്ദേഹം മൃതദേഹത്തിൽ കണ്ടെത്തി. ശേഷിക്കുന്ന പരിക്കുകളിൽ കുറച്ച് കീറിയ മുറിവുകൾ, ചതവുകൾ, ഉരച്ചിലുകൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇടത് ചെവിയുടെ താഴെ ഒരു ചെറിയ വെട്ടേറ്റ മുറിവ് മാത്രമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. വലത് ശ്വാസകോശം നിറഞ്ഞിരുന്നു, ഒന്നിലധികം പരിക്കുകളും പ്രധാന അവയവങ്ങളുടെ പരിക്കുകളും മൂലമാണ് മരണം സംഭവിച്ചതെന്നും അത് കൊലപാതക സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്നും ഡോക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

22. പരിക്കുകൾ സാധാരണ ഗതിയിൽ മരണം സംഭവിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണോ എന്ന് പബ്ലിക് പ്രോസിക്യൂട്ടർ ഡോക്ടറോട് ചോദിച്ചില്ല എന്ന കാരണം പറഞ്ഞ് മരിച്ചയാളുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് വിചാരണ കോടതി തെറ്റായ നിഗമനത്തിലെത്തി. സെഷൻസ് ജഡ്ജി പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ നിഗമനം ചെയ്തത്:–

"പരിക്കുകൾ സാധാരണ ഗതിയിൽ മരണം സംഭവിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണെന്ന് കാണിക്കാൻ രേഖകളിൽ തെളിവുകളൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ, പോസ്റ്റ്മോർട്ടം സർജൻ (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 30) കണ്ടെത്തിയ പരിക്കുകളാണ് മഹേഷ് എന്ന മരിച്ചയാളുടെ മരണത്തിന് കാരണമായതെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല."

2022_4_225_275

23. പബ്ലിക് പ്രോസിക്യൂട്ടർ ഡോക്ടറെ വിസ്തരിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്തുത ചോദ്യം ചോദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അത് കോടതിക്ക് ഉപകാരപ്രദമായേനെ എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ ആ ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ വിട്ടുപോയത് മാത്രം കോടതി തെറ്റായ നിഗമനത്തിലെത്താൻ പര്യാപ്തമല്ല. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 30 നെപ്പോലെ ഒരു വിദഗ്ധനല്ലെങ്കിലും, സെഷൻസ് ജഡ്ജി തന്നെ പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരു ജൂഡീഷ്യൽ ഓഫീസർ ആയിരുന്നതിനാൽ, പരിക്കുകൾ നോക്കിയാൽ അവ സാധാരണ ഗതിയിൽ മരണം സംഭവിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണോ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തന്നെ അനുമാനിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. കൊലപാതക കേസുകളുടെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് അറിവുള്ള ഒരു സാധാരണക്കാരനും മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച പരിക്കുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തുകയില്ല, ഡോക്ടർ (പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 30) തന്റെ മൊഴിയിൽ വിശദാംശങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

(ഊന്നൽ നൽകി)

16.4 ചുരുക്കത്തിൽ, മുകളിൽ പരാമർശിച്ച വിധിന്യായങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, മറ്റേത് തെളിവുകളും പോലെ, വിദഗ്ധാഭിപ്രായവും കോടതി ശരിയായ രീതിയിൽ വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് മാത്രമേ പറയാൻ കഴിയൂ. പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടിന്റെ പിന്തുണയോടെ ഡോക്ടർ നൽകുന്ന അഭിപ്രായത്തിന് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ടെങ്കിലും, ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മരണം കൊലപാതകമാണോ അല്ലയോ എന്ന ചോദ്യത്തെക്കുറിച്ച് ശരിയായ നിഗമനത്തിലെത്താൻ അത് ആവശ്യമാണ്.

17. മുകളിൽ പരാമർശിച്ച വിധിന്യായങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ നിലപാട് ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതക സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്ന ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തൽ ഇടപെടൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഈ കോടതി പരിഗണിക്കും. നേരത്തെ

2022_4_225_275

സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അങ്ങനെ വിധിക്കാൻ കോടതികൾ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 ന്റെ വാക്കാലുള്ള മൊഴിയും Ext.P17 പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടും ആശ്രയിച്ചു. മരിച്ചയാളുടെ മൃതദേഹം പോസ്റ്റ്മോർട്ടം നടത്തിയ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10, താൻ തയ്യാറാക്കിയ Ext.P17 ന്റെ പിന്തുണയോടെ, Ext.P17 റിപ്പോർട്ടിൽ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മരണത്തിന് മുമ്പുള്ള പരിക്കുകൾ മരിച്ചയാൾക്ക് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് മൊഴി നൽകി. മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിലെ അത്തരം മരണത്തിന് മുമ്പുള്ള പരിക്കുകളുടെ സാന്നിധ്യം തർക്കമില്ലാത്തതാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 ന്റെ മരണകാരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു ആരോപിക്കപ്പെട്ട പൊരുത്തക്കേട്. 'കഴുത്ത് ഞെരിച്ചതിലൂടെയുണ്ടായ ശ്വാസംമുട്ടൽ' ആണ് മരണകാരണമെന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കഴുത്തിന്റെ ഇടത് വശം മുതൽ വലത് വശം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന സബ്ക്യുട്ടേനിയസ് സംയുക്ത കോശങ്ങൾക്ക് താഴെ 8 സെന്റീമീറ്റർ x 2 സെന്റീമീറ്റർ വലിപ്പത്തിലുള്ള പെറ്റീഷ്യൽ രക്തസ്രാവം ഉണ്ടായതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. വാസ്തവത്തിൽ, ഈ കാര്യങ്ങൾ Ext.P17 ലും പ്രത്യേകമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി, ഈ കോടതി അസ്ഫിക്സിയയുടെ ചില വശങ്ങൾ പരിഗണിക്കും. ശ്വാസകോശത്തിന്റെ ശ്വാസകോശ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഓക്സിജൻ കുറവ് മൂലം നിലയ്ക്കുമ്പോൾ, ഓക്സിജൻ ക്ഷാമം കാരണം ഹൃദയം സ്തംഭിക്കുകയും ഈ മരണരീതിയെ അസ്ഫിക്സിയ എന്ന് വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഴുത്ത് ഞെരിക്കുന്നത് പോലുള്ള ബാഹ്യ സമ്മർദ്ദം കാരണം ശ്വാസനാളങ്ങൾ അടഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ അസ്ഫിക്സിയ സംഭവിക്കാം. തൂക്കിക്കൊല്ലാതെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിമുറുക്കിയോ മറ്റ് മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയോ കഴുത്ത് ഞെരിക്കുന്നത് മൂലമുണ്ടാകുന്ന അക്രമാസക്തമായ മരണമാണ് കഴുത്ത് ഞെരിക്കൽ, വിരലുകളോ കൈപ്പത്തിയോ ഉപയോഗിച്ച് കഴുത്ത് ഞെരിക്കുന്നത് മൂലമുണ്ടാകുന്ന

ശ്വാസംമുട്ടലാണ് ഞെരുക്കൽ. അസ്ഫിക്സിയ മൂലമുണ്ടായ മരണത്തിന്റെ പോസ്റ്റ്മോർട്ടം ലക്ഷണങ്ങളിൽ വിവിധ അവയവങ്ങളുടെ സെറസ് മെംബ്രെൻസിന് താഴെ നിരവധി പെറ്റീഷ്യൽ രക്തസ്രാവങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു, ഇത് അവയിലെ വർദ്ധിച്ച സമ്മർദ്ദം കാരണം കാപ്പിലറികൾ പൊട്ടുന്നത് മൂലമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10, കഴുത്തിന്റെ ഇടത് വശം മുതൽ വലത് വശം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന സബ്ക്യുട്ടേനിയസ് ടിഷ്യൂസിന് താഴെ പെറ്റീഷ്യൽ രക്തസ്രാവം ഉണ്ടായതിനെക്കുറിച്ച് മൊഴി നൽകി. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 നെ ക്രോസ് വിസ്താരം ചെയ്തെങ്കിലും, അവന്റെ മൊഴി അവിശ്വസനീയമാക്കാൻ അവനിൽ നിന്ന് ഒന്നും കണ്ടെത്താനായില്ല. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 ന്റെ വാക്കാലുള്ള മൊഴിക്കും Ext.P17 റിപ്പോർട്ടിനും പ്രാധാന്യം നൽകി, കഴുത്ത് ഞെരിച്ചതിലൂടെ ശ്വാസംമുട്ടൽ മൂലമാണ് മരണം സംഭവിച്ചത് എന്ന അഭിപ്രായത്തിലെത്തിയത് ശരിയാണ്.

18. വാദങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലും, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 നൽകിയ തെളിവുകളുടെ സ്വഭാവം കണക്കിലെടുത്തും, മരിച്ചയാൾക്ക് സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച പരിക്കുകളും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. Ext.P17 ന്റെ പിന്തുണയോടെ അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകിയത്, മരിച്ചയാൾക്ക് 3.5 സെന്റീമീറ്റർ × 2.5 സെന്റീമീറ്റർ വലിപ്പത്തിൽ മലദ്വാരം വരെ നീണ്ട നാലാം ഗ്രേഡിലുള്ള പെരിനിയൽ കീറൽ സംഭവിച്ചു എന്നാണ്. യോനി മുഴുവൻ വീക്കവും രക്തം കട്ടപിടിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവളുടെ ഗർഭപാത്രം കീറി യോനിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. ഈ പരിക്കുകളെല്ലാം മരണത്തിന് മുമ്പുള്ളതാണെന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 മൊഴി നൽകി. മരണത്തിന് മുമ്പുള്ള പരിക്കുകളെയും അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 തെളിയിച്ച Ext.P17 റിപ്പോർട്ടിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതാപരമായ കാര്യങ്ങൾ വിചാരണ

കോടതിയും കണക്കിലെടുത്തു. കഴുത്ത് ഞെരിച്ചതിലൂടെ ശ്വാസംമുട്ടൽ മൂലമാണ് മരണം സംഭവിച്ചത് എന്ന അഭിപ്രായത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച പരിക്ക്, മരിച്ചയാൾക്ക് സംഭവിച്ച ഗുരുതരമായ ജനനേന്ദ്രിയ പരിക്കുകൾ എന്നിവ വ്യക്തമായും മരിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ മരണം കൊലപാതക സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്ന് വിചാരണ കോടതിയെയും ഹൈക്കോടതിയെയും അഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ശ്വാസംമുട്ടലിലൂടെയുള്ള അസ്ഫിക്സിയയാണ് മരണകാരണമെന്ന് ഇരു കോടതികളും വ്യക്തമായും നിഗമനം ചെയ്തു, കൂടാതെ അവളുടെ സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച ഗുരുതരമായ പരിക്കുകൾ സാധാരണ ഗതിയിൽ മരണം സംഭവിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നുവെന്നും അവർ കണ്ടെത്തി. അപ്പീൽവാദിയുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദം സാഹചര്യങ്ങളിലും അവയുടെ സംയോജിത ഫലം കണക്കിലെടുത്തും ഈ കോടതിക്ക് സ്വീകാര്യമായില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതക സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്ന ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലിൽ ഇടപെടേണ്ടതില്ലെന്ന് ഈ കോടതി യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതെ വിധിക്കുന്നു.

19. ഇര കൊല്ലപ്പെട്ടു എന്ന കണ്ടെത്തലിനെത്തുടർന്ന്, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷ നിലനിൽക്കില്ലെന്നും, അവൻ അവളുടെ മരണത്തിന് കാരണമായതിൽ കുറ്റക്കാരനാണെങ്കിൽ പോലും ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 304-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റം മാത്രമേ ആകർഷിക്കൂ എന്നും അപ്പീൽവാദി വാദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഈ കോടതി പിന്നീട് പരിഗണിക്കും.

20. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-10 തെളിയിച്ച Ext.P17 പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചതുപോലെ, മരിച്ചയാൾക്ക് സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച ഗുരുതരമായ പരിക്കുകളുടെ വെളിച്ചത്തിലും, മരിച്ചയാളുടെ യോനിയിലെ സ്രവത്തിൽ രക്തവും ബീജവും കണ്ടെത്തിയതായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന Ext.P21

2022_4_225_275

FSL റിപ്പോർട്ട് കണക്കിലെടുത്തും, മരിച്ചയാൾ ബലാത്സംഗത്തിന് ഇരയായി എന്ന് വിചാരണ കോടതി വിധിച്ചു. ഹൈക്കോടതിയും പ്രസ്തുത പരിക്കുകളുടെ സ്വഭാവവും, മരിച്ചയാളിൽ നിന്ന് എടുത്ത യോനിയിലെ സ്രവത്തിൽ രക്തവും ബീജവും കണ്ടെത്തിയെന്ന വസ്തുതയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിഗണിക്കുകയും, മരിച്ചയാൾ ബലാത്സംഗത്തിന് ഇരയായി എന്ന കണ്ടെത്തൽ ശരിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ലഭിച്ച തെളിവുകളുടെ സ്വഭാവവും അവ വിശകലനം ചെയ്യുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്ത രീതിയും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മരിച്ചയാൾ ബലാത്സംഗത്തിന് ഇരയായി എന്ന ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലിൽ യാതൊരു നിയമവിരുദ്ധതയോ വൈകല്യമോ ഈ കോടതി കാണുന്നില്ല.

21. സാഹചര്യ തെളിവുകളെ ആശ്രയിച്ചാണ് വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ കർത്താവ് ആരാണെന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകിയത് എന്നത് വ്യക്തമാണ്. അപ്പീൽവാദിക്ക് കുറ്റം ചുമത്താൻ വിചാരണ കോടതിയും പിന്നീട് ഹൈക്കോടതിയും ആശ്രയിച്ച വിവിധ സാഹചര്യങ്ങൾ ഈ കോടതി ഇതിനകം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബലാത്സംഗം, കൊലപാതകം എന്നീ കുറ്റങ്ങൾക്ക് കോടതികൾ ഏകകണ്ഠമായി അവനെ കുറ്റക്കാരനായി കണ്ടെത്തിയെങ്കിലും, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ചില കാര്യങ്ങളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും നിഗമനങ്ങളിലും/കണ്ടെത്തലുകളിലും പൊരുത്തക്കേടുകളുണ്ട്. പ്രസ്തുത വിഷയത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമ (ഭേദഗതി) നിയമം, 2005 (2005 ലെ 25–ാം നിയമം) കോഡിൽ ചേർത്ത ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമത്തിലെ 53A വകുപ്പിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ ഒരു നിർണായക വാദം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് ഉചിതമാണ്. 53A(1) വകുപ്പിലെ പ്രസക്തമായ ഭാഗം ഇപ്രകാരമാണ്:–

2022_4_225_275

"[53A. ബലാത്സംഗക്കുറ്റം ആരോപിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണർ പരിശോധിക്കൽ.–(1) ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയോ ബലാത്സംഗം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്ത കുറ്റം ആരോപിച്ച് ഒരു വ്യക്തിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും, അയാളുടെ ശരീരം പരിശോധിക്കുന്നത് അത്തരം കുറ്റം ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ചുള്ള തെളിവുകൾ നൽകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ, ഗവൺമെന്റോ പ്രാദേശിക അതോറിറ്റിയോ നടത്തുന്ന ഒരു ആശുപത്രിയിലെ രജിസ്റ്റേർഡ് മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണർക്കും, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രാക്ടീഷണർ കുറ്റം നടന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് പതിനാറ് കിലോമീറ്റർ ചുറ്റളവിൽ ലഭ്യമല്ലെങ്കിൽ, ഒരു സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ റാങ്കിൽ കുറയാത്ത ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും രജിസ്റ്റേർഡ് മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണർക്കും, അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം നല്ല വിശ്വാസത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും, അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ അത്തരമൊരു പരിശോധന നടത്താനും, അതിനുവേണ്ടി ന്യായമായും ആവശ്യമായ ബലം ഉപയോഗിക്കാനും നിയമപരമായി അനുവാദമുണ്ട്."

22. Cr.P.C. യിലെ 53A(1) വകുപ്പിലെ മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച വ്യവസ്ഥ കാണിക്കുന്നത്, ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയോ ബലാത്സംഗം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്ത കുറ്റം ആരോപിക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെ, ഗവൺമെന്റോ പ്രാദേശിക അതോറിറ്റിയോ നടത്തുന്ന ഒരു ആശുപത്രിയിലെ രജിസ്റ്റേർഡ് മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണർ വിശദമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് (53A Cr.P.C. യിലെ വിശദീകരണം (a) യിൽ ഈ പദം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്). കുറ്റം നടന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് 16 കിലോമീറ്റർ ചുറ്റളവിൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രാക്ടീഷണർ ലഭ്യമല്ലെങ്കിൽ, മറ്റേതെങ്കിലും രജിസ്റ്റേർഡ് മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണർക്ക് പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുത നിയമ വ്യവസ്ഥയും,

2022_4_225_275

അപ്പീൽവാദിയുടെ സാമ്പിളുകളിൽ ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താത്തതിന്റെ തർക്കമില്ലാത്ത വസ്തുതാപരമായ നിലപാടുമാണ് 53A Cr.P.C. ലംഘിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വാദം ഉന്നയിക്കാൻ അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, മരിച്ചയാളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് എടുത്ത സാമ്പിളുകളുമായി അവനെ ബന്ധിപ്പിക്കാൻ നിർണ്ണായകമായ തെളിവുകളില്ലെന്നും അവൻ കൂടുതൽ വാദിക്കും. തീർച്ചയായും, 53A Cr.P.C. യിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസൃതമായി ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താത്തത് അന്വേഷണത്തിലെ ഒരു പോരായ്മയാണ്. എന്നാൽ, ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താത്തതിന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ തർക്കമില്ലാത്ത നിലപാടിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന ചോദ്യം, പ്രസ്തുത കുറ്റങ്ങൾക്കുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷ ആ ഒരു കാരണം കൊണ്ട് മാത്രം റദ്ദാക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ എന്നതാണ്.

23. ഒരു നീതിയുക്തമായ വിചാരണയ്ക്ക് നീതിയുക്തമായ അന്വേഷണം ആവശ്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. അതിനാൽ, അന്വേഷണ കാര്യങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് പ്രതിയുടെയും ഇരയുടെയും അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതും, അതുവഴി നീതിയുക്തവും, കാര്യക്ഷമവും, ഫലപ്രദവുമായ അന്വേഷണം ഉറപ്പാക്കേണ്ടതും അന്വേഷണ ഏജൻസിയുടെ കടമയാണ്. അങ്ങനെ വിധിക്കുമ്പോഴും, അന്വേഷണത്തിലെ പോരായ്മകളുടെയോ കുറവുകളുടെയോ പേരിൽ മാത്രം ഒരു പ്രതിക്ക് കുറ്റവിമുക്തനാകാൻ അർഹതയില്ലെന്ന സുസ്ഥാപിതമായ നിലപാട് ഈ കോടതി അവഗണിക്കരുത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, കുറ്റസ്ഥാപനം നിലനിർത്താൻ ശേഷിക്കുന്ന തെളിവുകൾ മതിയായതാണെങ്കിൽ, വിധിന്യായത്തിൽ ഇടപെടാനുള്ള ഏക കാരണം അന്വേഷണത്തിലെ പോരായ്മകൾ മാത്രമായിരിക്കരുത്.

2022_4_225_275

24. മിർ മുഹമ്മദ് ഒമറിൻ്റെ കേസിൽ (മുകളിൽ), ഈ കോടതി വിധിച്ചത്:

"ഒറ്റ കേസിൽ പോലും അന്വേഷണം പൂർണ്ണമായും കുറ്റമറ്റതോ തികച്ചും തെറ്റില്ലാത്തതോ ആയി നടന്നിരിക്കാൻ സാധ്യതയില്ലെന്ന് ഈ കോടതിക്ക് തോന്നുന്നു. ക്രിമിനൽ കോടതികളുടെ പ്രവർത്തനം അന്വേഷണത്തിലെ വീഴ്ചകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥരെക്കുറിച്ച് അസുഖകരമായ വിമർശനം ഉന്നയിക്കുന്നതിലും പാഴാക്കരുത്. അന്വേഷണത്തിലെ പോരായ്മകളുടെയോ വൈകല്യങ്ങളുടെയോ പേരിൽ മാത്രം കുറ്റവാളികളെ വെറുതെ വിട്ടാൽ, ക്രിമിനൽ നീതിയുടെ ലക്ഷ്യം ഇരയാകും. അത്തരം അന്വേഷണത്തിലെ വൈകല്യങ്ങൾക്കിടയിലും ക്രിമിനൽ നീതി രക്ഷിക്കാൻ കോടതികൾ ശ്രമം നടത്തണം."

(ഊന്നൽ നൽകി)

25. വാദങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, സുനിൽ **v.** മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **[(2017) 4 SCC 393]** എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പരാമർശിക്കുന്നത് കൂടുതൽ ഉചിതമാണ്. നാല് (4) വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത കേസായിരുന്നു അത്. മൂന്നംഗ ബെഞ്ച് ഇതിൽ ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"3. തുടക്കത്തിൽ തന്നെ, ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമം, 1973 ലെ 53-എ വകുപ്പ് പ്രകാരം രക്തത്തിൻ്റെയും ബീജത്തിൻ്റെയും സാമ്പിളുകളുടെ ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ റിപ്പോർട്ട് പ്രോസിക്യൂഷൻ തെളിയിച്ചിട്ടില്ല എന്ന അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദങ്ങൾ ഈ കോടതി പരിഗണിക്കുന്നു. അതിനാൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ തങ്ങളുടെ കേസ് സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. ഈ കാര്യത്തിൽ, കൃഷൻ കുമാർ മാലിക് *v.* ഹരിയാന

സംസ്ഥാനം [(2011) 7 SCC 130] എന്ന കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. നിയമത്തിലെ 53-എ വകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥകളിൽ നിന്നും കൃഷൻ കുമാർ കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും, പ്രതിയിൽ നിന്ന് എടുത്ത സാമ്പിളുകളുടെ ഡിഎൻഎ പരിശോധന നടത്താതിരിക്കുകയോ, ഈ കേസിൽ ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് റിപ്പോർട്ട് തെളിയിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് പരാജയപ്പെടുന്നതിന് നിർബന്ധമായും കാരണമാകില്ല എന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. കൃഷൻ കുമാർ കേസിൽ (ഖണ്ഡിക 44) വിധിച്ചതുപോലെ, 53-എ വകുപ്പ് യഥാർത്ഥത്തിൽ "പ്രോസിക്യൂഷന് അവരുടെ കേസ് തെളിയിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു". ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ ഫലം പോസിറ്റീവ് ആണെങ്കിൽ, അത് പ്രതിക്കെതിരായ നിർണ്ണായക തെളിവാകും. എന്നിരുന്നാലും, പരിശോധനയുടെ ഫലം നെഗറ്റീവ് ആണെങ്കിൽ, അതായത് പ്രതിക്ക് അനുകൂലമാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേക കേസിൽ ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, രേഖകളിലെ മറ്റ് വസ്തുതകളും തെളിവുകളും പരിഗണിക്കേണ്ടിവരും. പ്രോസിക്യൂഷൻ ഹാജരാക്കിയ മറ്റ് വസ്തുതകളിലേക്ക് നമുക്ക് ഇപ്പോൾ തിരിയാം."

26. കൃഷ്ണ കുമാർ മാലിക് കേസ് (മുകളിൽ പരാമർശിച്ചത്) ഈ കോടതിയിലെ രണ്ടംഗ ബെഞ്ചാണ് വിധി പറഞ്ഞത്. അതിൽ, 43-ാം ഖണ്ഡികയിൽ ബീജത്തിന്റെ സാമ്യതയെക്കുറിച്ച്, ടെയ്‌ലറുടെ മെഡിക്കൽ ജൂറിസ്പ്രൂഡൻസ് തത്വങ്ങളും പ്രയോഗവും, രണ്ടാം പതിപ്പ് (1965) ൽ നിന്നുള്ള താഴെപ്പറയുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു:

“ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിൽ ബീജാണുക്കൾ ദീർഘകാലം ജീവൻ നിലനിർത്താം (അല്ലെങ്കിൽ സ്വതന്ത്ര ചലനം), നനഞ്ഞ സാമ്പിളുകളിൽ ചലനം എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കണം. സ്ഖലനത്തിന് ശേഷം ബീജാണുക്കൾക്ക് എത്ര സമയം

2022_4_225_275

ജീവനോടെ ഇരിക്കാൻ കഴിയും എന്ന് കൃത്യമായി നിർവചിക്കാൻ കഴിയില്ല, പക്ഷേ സാധാരണയായി അത് മണിക്കൂറുകളാണ്. 5 ദിവസം വരെ പഴക്കമുള്ള ദ്രാവകത്തിൽ ചലനം കണ്ടതായി സീമൂർ അവകാശപ്പെട്ടു. കറകളിൽ നിർജ്ജീവ ബീജാണുക്കളുടെ സാന്നിധ്യം 5 വർഷം വരെ ദീർഘകാലത്തേക്ക് കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. 3 മാസവും 4 മാസവും വരെ പഴക്കമുള്ള യോനിയിൽ ചലനമില്ലാത്ത ബീജാണുക്കളെ കണ്ടെത്തി."

കൃഷ്ണ കുമാർ മാലിക് കേസിലെ 43-ാം ഖണ്ഡികയിൽ, മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചതിന് ശേഷം, കൂടുതൽ വിധിച്ചത്:

"പ്രോസിക്യൂഷൻ അത്തരമൊരു നടപടി സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, അത് അവർക്കും അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെയും തെറ്റില്ലാത്ത ഒരു കേസ് ആയേനെ."

തുടർന്ന് 44-ാം ഖണ്ഡികയിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"2006 ജൂൺ 23 മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്ന ക്രിമിനൽ നടപടിനിയമത്തിൽ 53-എ വകുപ്പ് കൂട്ടിച്ചേർത്തതിന് ശേഷം, പ്രതിഭാഗം സ്റ്റേറ്റ് അഭിഭാഷകൻ ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയതുപോലെ, അത്തരം കേസുകളിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ ഡിഎൻഎ പരിശോധനയ്ക്ക് പോകേണ്ടത് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു, ഇത് പ്രതിക്കെതിരായ കേസ് തെളിയിക്കാൻ പ്രോസിക്യൂഷനെ സഹായിക്കും."

27. സുനിലിന്റെ കേസിൽ (മുകളിൽ) മൂന്നംഗ ബെഞ്ച്, അത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങളും കണ്ടെത്തലുകളും അടങ്ങിയ കൃഷ്ണ കുമാർ മാലിക് കേസ് പരിഗണിച്ച്, 'ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ ഫലം പോസിറ്റീവ് ആണെങ്കിൽ, അത് പ്രതിക്കെതിരായ നിർണ്ണായക തെളിവാകും, എന്നാൽ പരിശോധനയുടെ ഫലം നെഗറ്റീവ് ആണെങ്കിൽ, അതായത് പ്രതിക്ക് അനുകൂലമാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേക കേസിൽ ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ്

നടത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, രേഖകളിലെ മറ്റ് വസ്തുതകളും തെളിവുകളും പരിഗണിക്കേണ്ടിവരും' എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തി.

28. Cr.P.C. യിലെ 53A വകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവും മുകളിൽ പരാമർശിച്ച വിധിന്യായങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താനുള്ള വീഴ്ചയോ ഒഴിവാക്കലോ (ഉദ്ദേശ്യപരമോ അല്ലാതെയോ), ബലാത്സംഗക്കുറ്റത്തിന്റെ വിചാരണയുടെ വിധി നിർണ്ണയിക്കാൻ അനുവദിക്കാനാവില്ലെന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും കൊലപാതക കുറ്റകൃത്യത്തോടൊപ്പം അത് വരുമ്പോൾ, അത്തരമൊരു പോരായ്മയുടെയോ അന്വേഷണത്തിലെ വൈകല്യത്തിന്റെയോ പേരിൽ മാത്രം കുറ്റവിമുക്തനാക്കിയാൽ ക്രിമിനൽ നീതിയുടെ ലക്ഷ്യം ഇരയാകും. ഈ ചർച്ചയുടെ സംഗ്രഹം ഇതാണ്, ഒരു പ്രത്യേക കേസിൽ അത്തരമൊരു പോരായ്മ അന്വേഷണത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും, പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസ് തെളിയിക്കാൻ രേഖകളിൽ ലഭ്യമായ വസ്തുതകളും തെളിവുകളും മതിയായതും ശക്തവുമാണോ എന്ന് പരിഗണിക്കാൻ കോടതിക്ക് ഇപ്പോഴും കടമയുണ്ട്. സാഹചര്യ തെളിവുകളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു കേസിൽ, അത്തരമൊരു വീഴ്ച ഉണ്ടായിട്ടും, സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ വിവിധ കണ്ണികൾ പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന്റെ എല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കി അവനിലേക്ക് മാത്രം വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല രൂപീകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

29. വാസ്തവത്തിൽ, രാജേന്ദ്ര പ്രഹ്ലാദ്റാവു വസ്നിക് കേസ് (മുകളിൽ) കോടതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തും. 2011 ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 145-146 ലെ പുനഃപരിശോധനാ ഹർജികൾ ബെഞ്ച് പരിഗണിക്കുകയായിരുന്നു. അത് മൂന്ന് (3) വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയുടെ ബലാത്സംഗവും കൊലപാതകവും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കേസായിരുന്നു, അവിടെ

2022_4_225_275

സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കേസ് തെളിയിച്ചതായി വിധിച്ചത്. അതുപോലെ, ആ കേസിലും സാമ്പിളുകൾ എടുത്തിട്ടും ഡിഎൻഎ തെളിവുകൾ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കിയിരുന്നില്ല. വ്യക്തമായും, പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് മാത്രം വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ തെറ്റില്ലാത്ത സ്വഭാവവും മറ്റ് സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത് വിചാരണ കോടതി അയാൾക്കെതിരെ കുറ്റസ്ഥാപനം നടത്തുകയും വധശിക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഹൈക്കോടതി ശിക്ഷ മാത്രമല്ല വധശിക്ഷയും ശരിവച്ചു. യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഈ കോടതി അപ്പീലുകൾ തള്ളുകയും പിന്നീട്, ഈ കോടതിയുടെ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് മുഹമ്മദ് ആരിഫ് **v.** സുപ്രീം കോടതി ഓഫ് ഇന്ത്യ **(2014) 9 SCC 737** ൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത വിധിന്യായത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രം തള്ളിയ പുനഃപരിശോധനാ ഹർജികൾ പുനഃപരിഗണനയ്ക്കായി പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജേന്ദ്ര പ്രഹ്ലാദ്റാവു വസ്നിക് കേസിലെ 79–ാം ഖണ്ഡികയിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"ഈ ഹർജിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, സെഷൻസ് ജഡ്ജിയും ഹൈക്കോടതിയും ഈ കോടതിയും അപ്പീൽവാദിയുടെ പരിഷ്കരണം, പുനരധിവാസം, സമൂഹത്തിലേക്കുള്ള സാമൂഹിക പുനഃസംയോജനം എന്നിവയുടെ സാധ്യത കണക്കിലെടുത്തില്ല എന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ കോടതികളിൽ യാതൊരു രേഖകളോ തെളിവുകളോ ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല, ഈ കേസിന്റെ വസ്തുതകളിൽ അതിന് എന്ത് വിലയുണ്ടെങ്കിലും. ലഭ്യമായ ഡിഎൻഎ തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കുന്നതിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ വീഴ്ച വരുത്തി, ഭൗതിക തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കാത്തത് പ്രോസിക്യൂഷനെതിരെയും, 2011 ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 145–146 ലെ R.P. (ക്രിമിനൽ) നമ്പർ 306–307 ലെ അപ്പീൽവാദിക്ക് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായ ഒരു അനുമാനത്തിലേക്ക് നയിക്കണം. ശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന

2022_4_225_275

കാര്യത്തിൽ, പ്രതിക്കെതിരായ രണ്ട് സമാന കേസുകൾ നിലവിലുണ്ടെന്ന കാര്യം വിചാരണ കോടതി കണക്കിലെടുത്തതും നിയമപരമായി പരിഗണിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, പ്രതിക്കെതിരായ രണ്ട് (യഥാർത്ഥത്തിൽ മൂന്ന്) സമാന കേസുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തുടർന്നുള്ള സംഭവവികാസങ്ങളും ഈ കോടതിക്ക് അവഗണിക്കാനാവില്ല."

30. മുകളിൽ പരാമർശിച്ച വിധിന്യായങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താത്തതിന്റെ വസ്തുതയെയും 53A വകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥയെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദങ്ങൾ തള്ളിക്കളയേണ്ടതാണ്. സുനിലിന്റെ കേസിൽ (മുകളിൽ) വിധിച്ചതുപോലെ, ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ പോസിറ്റീവ് ഫലം പ്രതിക്കെതിരായ നിർണ്ണായക തെളിവാകും. എന്നാൽ, ഡിഎൻഎ പരിശോധനയുടെ നെഗറ്റീവ് ഫലമോ ഡിഎൻഎ പ്രൊഫൈലിംഗ് നടത്താതിരുന്നതോ ആ ഒരു കാരണം കൊണ്ട് മാത്രം പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് പരാജയപ്പെടുന്നതിന് കാരണമാകില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ പോലും, പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തെക്കുറിച്ചോ അല്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ചോ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ രേഖകളിലെ മറ്റ് വസ്തുതകളും തെളിവുകളും വിലയിരുത്താൻ കോടതിക്ക് കടമയുണ്ട്, അതാണ് ഈ കേസിൽ വിചാരണ കോടതിയും പിന്നീട് ഹൈക്കോടതിയും കൃത്യമായി ചെയ്തത്.

31. ഇനി, രേഖകളിലെ മറ്റ് വസ്തുതകളും തെളിവുകളും ഈ കോടതി പരാമർശിക്കും. മരിച്ചയാളുടെ മുത്തശ്ശിയായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-3 മൊഴി നൽകിയത്, മരിച്ചയാൾക്ക് 8 വയസ്സായിരുന്നുവെന്നും സംഭവം നടന്ന ദിവസം അവൾ ഒരു ഫ്രോക്കും ജീൻസ് പാന്റും ധരിച്ചിരുന്നുവെന്നുമാണ്. താനും മരിച്ചയാളും അപ്പീൽവാദിയുടെ പിതാവായ രാജുവിന്റെ വീട്ടിലായിരുന്നുവെന്നും അവർ കൂടുതൽ മൊഴി നൽകി. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അവരെല്ലാം

ബന്ധുക്കളാണ്. ഏകദേശം രാത്രി 08:30 ന് രാജു ബാദം മരിച്ചയാളെ അടുത്തുള്ള കടയിൽ നിന്ന് ഒരു കെട്ട് ബീഡി വാങ്ങാൻ അയച്ചുവെന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-3 മൊഴി നൽകി. അന്നുമുതൽ, അവൾ ജീവനോടെ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ല.

32. അപ്പീൽവാദിക്ക് കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനായി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷികളിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തിയ കേസിൽ, "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം" ഉൾപ്പെടെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഒരു ശൃംഖല ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ഉം പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-4 ഉം ചേർന്നാണ് മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടത്. പ്രത്യക്ഷ സാക്ഷികൾ ലഭ്യമല്ലാത്ത രാത്രിയിൽ രഹസ്യമായി നടത്തിയ ഈ കേസിൽ "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം" തീർച്ചയായും ബാധകമാണ്.

32.1 നിസാമും മറ്റൊരാളും **v.** രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം **[(2016) 1 SCC 550]** എന്ന കേസിൽ, "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം" മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നത് വിവേകപൂർണ്ണമല്ലെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു. "അവസാനമായി കണ്ട" സമയത്തിനും "സംഭവ സമയം"ത്തിനും ഇടയിലുള്ള സമയപരിധി ദീർഘമാണെങ്കിൽ, "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം" മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നത് സുരക്ഷിതമല്ലെന്ന് ഈ കോടതി വ്യക്തമായും മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ ഹാജരാക്കിയ മറ്റ് സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നും തെളിവുകളിൽ നിന്നും സ്ഥിരീകരണം തേടുന്നത് സുരക്ഷിതമാണെന്നും കോടതി വിധിച്ചു.

32.2 രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം **v.** കാശി റാം **(2006) 12 SCC 254,** ഖണ്ഡിക 23 ൽ ഈ കോടതി വിധിച്ചത്:

2022_4_225_275

"23. അധികാരികളെ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. തത്വം സുസ്ഥാപിതമാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുത ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രത്യേക അറിവിൽപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ, ആ വസ്തുത തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം അയാൾക്കാണ് എന്ന് തെളിവ് നിയമത്തിലെ 106-ാം വകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വ്യക്തവും നിസ്സംശയവുമാണ്. അതിനാൽ, ഒരു വ്യക്തിയെ മരിച്ചയാളോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ എങ്ങനെ, എപ്പോൾ വേർപിരിഞ്ഞു എന്ന് അയാൾ വിശദീകരിക്കണം. കോടതിക്ക് സാധ്യതയുള്ളതും തൃപ്തികരവുമായ ഒരു വിശദീകരണം അയാൾ നൽകണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അയാൾ തന്റെ ഭാരം നിർവ്വഹിച്ചു എന്ന് കരുതണം. തന്റെ പ്രത്യേക അറിവിലുള്ള വസ്തുതകളെക്കുറിച്ച് ഒരു വിശദീകരണം നൽകാൻ അയാൾ പരാജയപ്പെട്ടാൽ, തെളിവ് നിയമത്തിലെ 106-ാം വകുപ്പ് ചുമത്തിയ ഭാരം അയാൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നു. സാഹചര്യ തെളിവുകളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു കേസിൽ, പ്രതി തന്റെ മേൽ ചുമത്തിയ ഭാരം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ ന്യായമായ ഒരു വിശദീകരണം നൽകാൻ പരാജയപ്പെട്ടാൽ, അത് അവനെതിരെ തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ ഒരു അധിക കണ്ണിയാണ്. ക്രിമിനൽ വിചാരണയിൽ തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം പ്രോസിക്യൂഷനാണ്, അത് 106-ാം വകുപ്പ് മാറ്റുന്നില്ല. തന്റെ പ്രത്യേക അറിവിലുള്ളതും, തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തിന് അനുയോജ്യമായ ഏതെങ്കിലും സിദ്ധാന്തത്തെയോ അനുമാനത്തെയോ പിന്തുണയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതുമായ വസ്തുതകളെക്കുറിച്ച് പ്രതി വെളിച്ചം വീശുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒരു വിശദീകരണവും നൽകാത്തതിനെ ശൃംഖല പൂർത്തിയാക്കുന്ന ഒരു അധിക കണ്ണിയായി കോടതിക്ക് കണക്കാക്കാം എന്നതാണ് ഈ വകുപ്പ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈ തത്വം നൈന മുഹമ്മദ്, AIR 1960 Mad 218:1960 Crl LJ 620 ൽ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്."

2022_4_225_275

32.3 അറബിന്ദ്ര മുഖർജി **v.** പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം **[(2011) 14 SCC 352]** എന്ന കേസിൽ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302, 364, 120B, 201 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട കുറ്റവാളിയുടെ അപ്പീൽ തള്ളിക്കൊണ്ട് ഈ കോടതി വിധിച്ചത്: "അപ്പീൽവാദിയെ മരിച്ചയാളോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ, താൻ സംഭവത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചയാളെ അവളുടെ വീട്ടിലോ മറ്റേതെങ്കിലും ന്യായമായ സ്ഥലത്തോ വിട്ടുവെന്ന് തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം അയാൾക്കാണ്. അവസാനമായി കണ്ടതിന്റെ തെളിവും നിയമപരമായ അതിന്റെ അനന്തരഫലവും ഖണ്ഡിക്കാൻ, തന്റെ നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കാൻ പ്രതി തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കേണ്ടത് അവന്റെ ഭാരമായിരുന്നു."

32.4 പട്ടു രാജൻ **v.** തമിഴ്നാട് സംസ്ഥാനം **[(2019) 4 SCC 771]** എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി 63-ാം ഖണ്ഡികയിൽ ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം തെളിയിക്കപ്പെട്ടാൽ, തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം പ്രതിയിലേക്ക് മാറുകയും, സംഭവം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നും, തന്നോടൊപ്പം അവസാനമായി കാണപ്പെട്ട ഇരയ്ക്ക് എന്ത് സംഭവിച്ചു എന്നും വിശദീകരിക്കേണ്ട ബാധ്യത പ്രതിക്ക് ഉണ്ടാകുമെന്നും ഈ കോടതിയുടെ നിരവധി വിധിന്യായങ്ങളിലൂടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രതി വിശദീകരണം നൽകാൻ പരാജയപ്പെടുന്നത്, ഈ കേസിലെപ്പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റായ വിശദീകരണം നൽകുന്നത് പ്രതിക്കെതിരെ ശക്തമായ അനുമാനത്തിനും, അവൻ കുറ്റക്കാരനാണെന്നതിനും അനുകൂലമായി വരികയും, സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിൽ ഒരു അധിക കണ്ണി നൽകുകയും ചെയ്യും."

(ഊന്നൽ നൽകി)

2022_4_225_275

32.5 മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധിന്യായങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്ത"വുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിവിധ വശങ്ങൾ സുസ്ഥാപിതമാണ്, അതിനാൽ ഈ വിധിന്യായത്തിൽ കൂടുതൽ അധികാരികളെ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ലെന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു.

33. ഈ കേസിലെ സാഹചര്യങ്ങളും ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകളും പരിശോധിച്ചാൽ, വിചാരണ കോടതിയുടെ കുറ്റസ്ഥാപനം "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം" മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ലെന്ന് വെളിപ്പെടും. സ്വാഭാവികമായും, ഹൈക്കോടതിയുടെ ശിക്ഷയും വിധിയും മേൽപ്പറഞ്ഞ രീതിയിൽ സ്ഥിരീകരിച്ചതും "അവസാനമായി കണ്ട സിദ്ധാന്തം" മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല. മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടുവെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രോസിക്യൂഷൻ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെയും വാക്കാലുള്ള മൊഴികളെ ആശ്രയിച്ചു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. അവരുടെ മൊഴികളിലേക്ക് കടക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, മരിച്ചയാളുടെ മുത്തശ്ശിയായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–3 ന്റെ വാക്കാലുള്ള തെളിവുകൾ പരാമർശിക്കുന്നത് ഉചിതമാണ്. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, നിർഭാഗ്യകരമായ ദിവസം അവർ രാജുവിന്റെ വീട്ടിൽ മരിച്ചയാളോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഏകദേശം രാത്രി 08:30 ന് രാജു മരിച്ചയാളെ ബീഡി വാങ്ങാൻ അയച്ചുവെന്നും അതിനുശേഷം അവൾ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയില്ലെന്നും അവർ മൊഴി നൽകി. മരിച്ചയാൾ അപ്പോൾ ഒരു ചിത്രത്തയ്യലുള്ള വലിയ ഫ്രോക്കും നീല നിറത്തിലുള്ള ജീൻസും ധരിച്ചിരുന്നുവെന്നും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–3 മൊഴി നൽകി. അവരുടെ തെളിവുകൾ കാര്യമായി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇനി, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെയും തെളിവുകൾ ഈ കോടതി പരാമർശിക്കും. കടയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ മരിച്ച പെൺകുട്ടി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെ വീടിനടുത്ത് കൂടി പോയിരുന്നു, അതായത് പപ്പു @ പതിറാമിന്റെ വീടിനടുത്ത്. പ്രോസിക്യൂഷൻ

സാക്ഷി–4 ഉം അപ്പീൽവാദിയും റിക്ഷാ വലിക്കുന്നവരാണ്. 19.09.2014 ന് താനും അപ്പീൽവാദിയും രാകേഷ് എന്ന ഒരാളും തന്റെ വീടിന്റെ മുന്നിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും, മദ്യപിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും, താൻ പെഗ് ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 മൊഴി നൽകി. നേരത്തെ അപ്പീൽവാദി തനിക്ക് 50 രൂപ മദ്യപാനത്തിനായി നൽകിയിരുന്നുവെന്നും, മരിച്ചയാളെ കണ്ടപ്പോൾ അപ്പീൽവാദി അവൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്ന് ചോദിച്ചെന്നും, താൻ മടങ്ങിവരുമെന്ന് അവരോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ശേഷം അവളെ പിന്തുടർന്നെന്നും അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന് അപ്പീൽവാദിയോട് വിരോധമുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ദുർബലമായ ഒരു ശ്രമം നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ആ നിർദ്ദേശം അദ്ദേഹം നിഷേധിച്ചു. കൂടാതെ, പ്രസ്തുത നിർദ്ദേശം നൽകിയതല്ലാതെ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെ വിശ്വാസ്യത തകർക്കുന്ന ഒന്നും പുറത്തുവന്നില്ല. വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെ മൊഴി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതും വിശ്വസനീയവുമാണെന്ന് കണ്ടെത്തി. ആ നിർഭാഗ്യകരമായ ദിവസത്തിന്റെ വൈകുന്നേരം അപ്പീൽവാദിയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ഉം മറ്റൊരാളും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെ വീട്ടിൽ മദ്യപാനത്തിനായി ഒത്തുകൂടിയിരുന്നു എന്ന തെളിവ് നിലനിൽക്കുമ്പോൾ, വിരോധമുണ്ടെന്ന നിർദ്ദേശം ഇരു കോടതികളും ശരിയായി തള്ളി എന്ന് മാത്രമേ പറയാൻ കഴിയൂ.

34. ഇനി, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെ മൊഴി ഈ കോടതി പരാമർശിക്കും. അദ്ദേഹം മരിച്ചയാളുടെ മുത്തശ്ശനാണ്. എന്നാൽ, അത് മാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കാലുള്ള മൊഴി അവിശ്വസനീയമാക്കാനോ ഒഴിവാക്കാനോ ഉള്ള കാരണമല്ല. വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും പ്രസ്തുത നിലപാട് അംഗീകരിച്ച് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെ തെളിവുകൾ വിശകലനം ചെയ്യുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്തു. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2

നെ അവിശ്വസിക്കാൻ അവർക്ക് കാരണമൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ല എന്നത് വ്യക്തമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴി പരിശോധിച്ചതിൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി വിശദമായി ക്രോസ് വിസ്താരം നടത്തിയിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം അവിശ്വസനീയമാക്കുന്ന ഒന്നും പുറത്തുവന്നില്ലെന്ന് ഈ കോടതി കണ്ടെത്തി. സംഭവം നടന്ന ദിവസത്തെ രാത്രി 8:00 നും 8:30 നും ഇടയിൽ താക്കൂർ ബാബാ റോഡിലെ ഡബ്ര്യയിലെ തന്റെ വീടിന്റെ വാതിൽക്കൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ പ്രതി മരിച്ചയാളെ പിന്തുടരുന്നത് താൻ കണ്ടുവെന്ന് അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. അതിനുശേഷം മരിച്ചയാൾ തിരിച്ചെത്തിയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട് റോഡിന് സമീപമല്ലെന്നും അവിടെ നിന്ന് കടന്നുപോകുന്ന ഒരാളെ കാണാൻ കഴിയില്ലെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിർദ്ദേശം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അപ്പീൽവാദി തന്റെ സഹോദരന്റെ മകനാണെന്നും മരിച്ചയാൾ തന്റെ പേരക്കുട്ടിയാണെന്നും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 കൂടുതൽ മൊഴി നൽകി. Ext.P2 സഫിന ഫോം, Ext.P3 മൃതദേഹ പഞ്ചായത്ത്നാമ, Ext.P4 അറസ്റ്റ് മെമ്മോ, പ്രതിയുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴി അടങ്ങിയ Ext.P5, മൃതദേഹം കണ്ടെടുത്ത മെമ്മോയും തിരിച്ചറിയൽ മെമ്മോയുമായ Ext.P6 എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി പ്രോസിക്യൂഷൻ രേഖകളിൽ അദ്ദേഹം സാക്ഷിയായിരുന്നു, കോടതിയിൽ അവയെല്ലാം അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി. പ്രതിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്ന്, അതായത് ജഗൻ സിന്ധിയുടെ ബാഡയിൽ നിന്ന് ഇരയുടെ മൃതദേഹവും വസ്ത്രങ്ങളും കണ്ടെടുത്തുവെന്ന് അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. മരിച്ചയാളുടെ മുത്തശ്ശനായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ആയതിനാൽ, കണ്ടുകെട്ടലുകളുടെയും വീണ്ടെടുക്കലുകളുടെയും മഹസറുകളിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സ്വതന്ത്ര സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നതാണ് അപ്പീൽവാദിയുടെ വാദം. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി വിശദമായി ക്രോസ് വിസ്താരം നടത്തിയിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവ് അവിശ്വസനീയമാക്കുന്ന ഒന്നും

പുറത്തുവന്നില്ല. ഇരയുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്നത് മാത്രം ഒരു സാക്ഷിയുടെ മൊഴി അവിശ്വസനീയമാക്കാനുള്ള കാരണമല്ല എന്നതിൽ രണ്ട് അഭിപ്രായമുണ്ടാകില്ല. ഈ നിലപാട് വിവിധ വിധിന്യായങ്ങളിലൂടെ ഈ കോടതി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

35. ദലീപ് സിംഗ് മറ്റുള്ളവരും v. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം AIR 1953 SC 364 ൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത കേസിൽ, ഇരട്ടക്കൊലപാതകത്തിന് ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട് വധശിക്ഷ ലഭിച്ച നാല് പേർ അപ്പീൽ നൽകിയപ്പോൾ, ഈ കോടതി വിധിച്ചത്:

"ഒരു സാക്ഷി സാധാരണയായി സ്വതന്ത്രനായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു, അയാൾ അല്ലെങ്കിൽ അവൾ കളങ്കപ്പെടാൻ സാധ്യതയുള്ള ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് വരുന്നില്ലെങ്കിൽ, സാധാരണയായി സാക്ഷിക്ക് പ്രതിയോട് ശത്രുത പോലുള്ള കാരണം ഇല്ലെങ്കിൽ, അവനെ തെറ്റായി കുടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ. സാധാരണയായി, ഒരു അടുത്ത ബന്ധു യഥാർത്ഥ കുറ്റവാളിയെ മറയ്ക്കുകയും നിരപരാധിയായ ഒരാളെ തെറ്റായി കുടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവസാനത്തെയാളായിരിക്കും. വികാരങ്ങൾ ശക്തമാവുകയും വ്യക്തിപരമായ ശത്രുതയ്ക്ക് കാരണമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, കുറ്റവാളിക്കൊപ്പം ഒരു സാക്ഷിക്ക് വിരോധമുള്ള നിരപരാധിയായ ഒരാളെ വലിച്ചിഴയ്ക്കാൻ പ്രവണതയുണ്ട് എന്നത് ശരിയാണ്, എന്നാൽ അത്തരം വിമർശനത്തിന് അടിത്തറയിടണം, ബന്ധം എന്നത് ഒരു അടിത്തറയല്ല, മറിച്ച് പലപ്പോഴും സത്യത്തിന്റെ ഉറപ്പായ ഉറപ്പാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഈ കോടതി ഏതെങ്കിലും സമഗ്രമായ സാമാന്യവൽക്കരണം നടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഓരോ കേസും അതിന്റെ വസ്തുതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തണം. ഞങ്ങളുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ കോടതിക്ക് മുന്നിലുള്ള കേസുകളിൽ ഒരു പൊതുവായ വിവേക നിയമമായി പലപ്പോഴും മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നതിനെ ചെറുക്കാൻ

മാത്രമാണ്. അങ്ങനെയൊരു പൊതു നിയമമില്ല. ഓരോ കേസും അതിന്റെ വസ്തുതകളിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും അതിനനുസരിച്ച് ഭരിക്കുകയും വേണം."

35.1. ഖുർഷിദ് അഹമ്മദ് v. ജമ്മു & കാശ്മീർ സംസ്ഥാനം [(2018) 7 SCC 429] എന്ന കേസിൽ, കുറ്റവിമുക്തനാക്കിയ ഉത്തരവ് റദ്ദാക്കുകയും പ്രതിയെ (അവിടെ എതിർകക്ഷി) ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302, 341 വകുപ്പുകൾ പ്രകാരം കുറ്റക്കാരനായി വിധിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഈ കോടതി വിധിച്ചത്, ബന്ധുക്കളെ അവിശ്വസനീയ സാക്ഷികളായി കണക്കാക്കണമെന്ന് നിയമത്തിൽ ഒരു നിർദ്ദേശവും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല എന്നാണ്. നേരെമറിച്ച്, പക്ഷപാതപരമായ വാദം ഉന്നയിക്കുമ്പോൾ, യഥാർത്ഥ കുറ്റവാളിയെ മറയ്ക്കാനും പ്രതിയെ തെറ്റായി കുടുക്കാനും സാക്ഷിക്ക് കാരണമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് കാണിക്കാൻ കാരണം കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നും കോടതി വിധിച്ചു. ഈ കേസിൽ ഒരു അധിക കാരണമുണ്ട്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 പ്രതിയായ കുറ്റവാളിയുമായി തുല്യ ബന്ധമുള്ളയാളാണ്. പ്രതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്റെ മകനാണ്. അതിനാൽ, പേരക്കുട്ടിയെ നഷ്ടപ്പെട്ട അങ്ങനെയൊരാൾ എന്തിനാണ് തന്റെ സഹോദരന്റെ മകനെ ഈ കേസിൽ കുടുക്കുന്നത് എന്ന ചോദ്യം ഉയരുന്നു. തനിക്ക് പ്രതിയുമായി വഴക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്ന നിർദ്ദേശം അദ്ദേഹം നിഷേധിച്ചു, എന്നിട്ടും ആ നിർദ്ദേശം സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രതി ഒരു തെളിവും ഹാജരാക്കിയില്ല. നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട വസ്തുത തെളിയിക്കാൻ നിയമപ്രകാരം ഹാജരാക്കിയ ഏതെങ്കിലും രേഖയുടെ അഭാവത്തിൽ, ഒരു സാക്ഷി നിഷേധിച്ച ഒരു നിർദ്ദേശത്തിന് യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല, തീർച്ചയായും, സ്വീകാര്യതയ്ക്ക് വിധേയമായി. അതിനാൽ, പ്രസ്തുത നിർദ്ദേശം ഫലമില്ലാത്തതും അപ്രധാനവുമാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെ മൊഴിക്കെതിരെ ഉന്നയിച്ച വാദത്തിന്റെ സ്വഭാവം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, അതായത് അദ്ദേഹം മരിച്ചയാളുടെ ബന്ധുവാണ് എന്നത്, മറ്റൊരു വശം പരാമർശിക്കുന്നത് ഉചിതമാണ്. ശ്രദ്ധേയമായി, ഈ

2022_4_225_275

കേസിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കണ്ടുകെട്ടലുകൾ/വീണ്ടെടുക്കലുകൾ സംബന്ധിച്ച് അപ്പീൽവാദി ഒരു വാദം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്, മരിച്ചയാളുടെ പിതാവായ ശ്രീ ഗണേശിനെ വിസ്തരിക്കാത്തത് പ്രോസിക്യൂഷന് ദോഷകരമാണെന്ന്, കാരണം അദ്ദേഹം അത്തരം മിക്ക രേഖകളിലും മറ്റൊരു സാക്ഷിയാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 മരിച്ചയാളുടെ ബന്ധുവായതിനാൽ കണ്ടുകെട്ടലുകളും വീണ്ടെടുക്കലും തെളിയിക്കാൻ മറ്റൊരു സ്വതന്ത്ര സാക്ഷിയെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്ന് വാദിക്കുകയും, അതേ സമയം തന്നെ അത് തെളിയിക്കാൻ മരിച്ചയാളുടെ പിതാവിനെ വിസ്തരിക്കാത്തതിനെതിരെ വാദം ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലെ വൈരുദ്ധ്യവും പൊള്ളത്തരവും ഇത് വെളിപ്പെടുത്തും. ഈ കാര്യത്തിൽ, തെളിവ് തൂക്കിനോക്കേണ്ടതും എണ്ണേണ്ടതല്ലെന്നതും, ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക കാര്യത്തിൽ തങ്ങളുടെ കേസ് സ്ഥാപിക്കാൻ എത്ര സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കണം എന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് അടിസ്ഥാനപരമായി പ്രോസിക്യൂഷനാണ് എന്ന നിയമപരമായ നിലപാട് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് പ്രസക്തമാണ്. ഈ കേസിൽ, മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടുവെന്ന വസ്തുതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെ വാദം പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 പപ്പു എന്ന പതിറാമിന്റെ വാക്കാലുള്ള മൊഴിയിൽ നിന്ന് പിന്തുണ നേടും. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–4 ന്റെ തെളിവും, അപ്പീൽവാദി മരിച്ചയാളെ പിന്തുടർന്നു എന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ന്റെ വാദം അവിശ്വസനീയമാക്കാൻ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 ൽ നിന്ന് ഒന്നും പുറത്തുവന്നില്ല എന്ന വസ്തുതയും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ആ വിഷയത്തിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–2 നെ അവിശ്വസിക്കാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ലായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും ഏകകണ്ഠമായി വിധിച്ചതുപോലെ, മരിച്ചയാളെ പ്രതിയോടൊപ്പം അവസാനമായി കണ്ടുവെന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രസ്തുത ഭൗതിക സാക്ഷികളെ അവിശ്വസിക്കാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല.

36. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–12 ന്റെ തെളിവ് ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ തെളിവ് നിയമം, 1872 ലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം റെസ് ഗെസ്റ്റേ (res gestae) ആയി കണക്കാക്കി. സുഖാർ **v.** ഉത്തർ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം **[(1999) 9 SCC 507]** എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥ വിശദീകരിച്ചു. റെസ് ജെസ്റ്റേയുടെ ഭാഗമായി അംഗീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രസ്താവന സംഭവങ്ങളോടൊപ്പം തൽക്ഷണം നടത്തിയതായിരിക്കണം എന്ന് അതിൽ വിധിച്ചു. അതിനാൽ, റെസ് ജെസ്റ്റേ എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സാരം, വാദത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ഒരു വസ്തുത, വാദത്തിലുള്ള വസ്തുതയുമായി "ഒരേ ഇടപാടിന്റെ ഭാഗം" എന്ന നിലയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അത് സ്വയം പ്രസക്തമാകും എന്നതാണ്. സംഭവത്തിന് ശേഷമുള്ള പ്രതിയുടെ പെരുമാറ്റം, വാദത്തിൽ ഇല്ലെങ്കിലും, വാദത്തിലുള്ള വസ്തുതയുമായി അത്രയധികം ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തെളിവ് നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം സ്വീകാര്യമാകും.

37. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–12 ന്റെ മൊഴി അനുസരിച്ച്, ജോലി കഴിഞ്ഞ് രാത്രി ഏകദേശം 9 മണിക്ക് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുകയായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ജഗൻ സിന്ധിയുടെ ബാഡയിൽ നിന്ന് അപ്പീൽവാദി പുറത്തുവന്ന് വസ്ത്രങ്ങൾ തട്ടുന്നത് താൻ കണ്ടുവെന്ന് അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി. ക്രോസ് വിസ്താരത്തിനിടെ, അപ്പീൽവാദി ബാഡയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങുന്നത് താൻ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും, അപ്പീൽവാദിയോടുള്ള വിരോധം കാരണം അദ്ദേഹം തെറ്റായി മൊഴി നൽകുകയാണെന്നും ഒരു നിർദ്ദേശം നൽകി എന്നത് ശരിയാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–12 പ്രസ്തുത നിർദ്ദേശം നിഷേധിച്ചെങ്കിലും, അത് സ്ഥാപിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി കൂടുതൽ തെളിവുകളൊന്നും ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–12 ന്റെ തെളിവുകൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചാൽ, തനിക്ക് അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിയെ അറിയാമെന്നും, നിർഭാഗ്യകരമായ ദിവസം ജാദൻ സിന്ധിയുടെ ബാഡയിൽ നിന്ന് അവൻ പുറത്തുവരുന്നത് താൻ

കണ്ടുവെന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്ന് വെളിപ്പെടും. സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, നിർഭാഗ്യകരമായ ദിവസം രാത്രി 9:00 ന് ജഗൻ സിന്ധിയുടെ ബാഡയിൽ നിന്ന് വസ്ത്രങ്ങൾ തട്ടി പുറത്തുവരുന്നത് താൻ കണ്ടുവെന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-12 ന്റെ തെളിവ് തെളിവ് നിയമത്തിലെ 6-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം സ്വീകാര്യമാണ്. അത് പ്രതിക്കെതിരായ മറ്റൊരു കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം 'യാദൃശ്ചിക സാക്ഷി' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹം ഒരു സ്വതന്ത്ര സാക്ഷിയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ചാണക്യ ധിബാർ **v.** പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം **(2004 (1)** ക്രൈംസ് **196)** എന്ന കേസിലെ വിധിന്യായത്തിൽ ഈ കോടതി നടത്തിയ നിരീക്ഷണം പ്രസക്തമാണ്:

"ഒരു കൊലപാതക വിചാരണയിൽ സ്വതന്ത്ര സാക്ഷിയെ 'യാദൃശ്ചിക സാക്ഷി' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് അവരുടെ തെളിവ് സംശയാസ്പദമാണെന്നും സംഭവസ്ഥലത്തെ അവരുടെ സാന്നിധ്യം സംശയാസ്പദമാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. സാക്ഷികളെ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചല്ല കൊലപാതകങ്ങൾ നടത്തുന്നത്; അവരുടെ സാന്നിധ്യം അഭ്യർത്ഥിച്ചല്ല. ഒരു വീടിനുള്ളിലാണ് കൊലപാതകം നടക്കുന്നതെങ്കിൽ, വീട്ടിലെ താമസക്കാർ സ്വാഭാവിക സാക്ഷികളാണ്. ഒരു തെരുവിലാണ് കൊലപാതകം നടക്കുന്നതെങ്കിൽ, വഴിയാത്രക്കാർ മാത്രമാണ് സാക്ഷികളാകുക. അവർ വെറും 'യാദൃശ്ചിക സാക്ഷികൾ' ആണെന്ന കാരണം പറഞ്ഞ് അവരുടെ തെളിവ് തള്ളാനോ സംശയത്തോടെ വീക്ഷിക്കാനോ കഴിയില്ല. 'യാദൃശ്ചിക സാക്ഷി' എന്ന പ്രയോഗം, ഓരോരുത്തരുടെയും വീട് അവരുടെ കോട്ടയായി കണക്കാക്കുകയും മറ്റൊരിടത്തോ മറ്റൊരാളുടെ കോട്ടയിലോ അവരുടെ സാന്നിധ്യത്തിന് എല്ലാവർക്കും വിശദീകരണം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന്

കടമെടുത്തതാണ്. ആളുകൾ കൂടുതൽ അനൗപചാരികവും ലളിതവുമായ ഒരു രാജ്യത്ത് അത് തികച്ചും അനുയോജ്യമല്ലാത്ത ഒരു പ്രയോഗമാണ്."

സാക്ഷിയെ 'യാദൃശ്ചിക സാക്ഷി' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം സംശയാസ്പദവും അതിനാൽ സ്വീകാര്യമല്ലാത്തതുമായി കണക്കാക്കാൻ കാരണമാകാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ, അത്തരം ഒരു സാക്ഷിയുടെ തെളിവിന്റെ സ്വീകാര്യതയോ പ്രസക്തിയോ സ്വയം ഇല്ലാതാക്കുകയില്ല എന്ന് ഊന്നിപ്പറയാനാണ് ഈ കോടതി മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധിന്യായത്തെ പരാമർശിച്ചത്. അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-12 നെ ക്രോസ് വിസ്താരം നടത്തിയിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം സംശയാസ്പദവും വിശ്വസനീയമല്ലാത്തതുമാക്കാൻ ഒന്നും പുറത്തുവന്നില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രതിയെ അറിയാമെന്നും, ഏകദേശം രാത്രി 9:00 ന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ബാധയിൽ നിന്ന് അവൻ പുറത്തുവന്ന് വസ്ത്രങ്ങൾ തട്ടുന്നത് താൻ കണ്ടുവെന്നും അദ്ദേഹം മൊഴി നൽകി.

38. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-6 (ജഗദീഷ് എന്ന ജഗൻ) ന്റെ തെളിവ് അനുസരിച്ച്, സംഭവസ്ഥലമായ ബാധയുടെ ഉടമ ലക്ഷ്മിബായിയുടെ മകനാണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, പ്രസ്തുത വസ്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയാണ് വാങ്ങിയത്, അതിന്റെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും അതിരുകൾ യഥാക്രമം താക്കൂർദാസ് ബാബാ റോഡും ധൻ മില്ലുമാണ്. അദ്ദേഹം കൂടുതൽ മൊഴി നൽകിയത് ഇപ്രകാരമാണ്:

"മേൽപ്പറഞ്ഞ പുരയിടത്തിൽ നാല് മുറികൾ നേരത്തെ നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. നിലവിൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ മുറികളും പ്ലോട്ടും ഉപയോഗത്തിലില്ല. നിലവിൽ, പ്ലോട്ട് ഒരു ബാധയുടെ (വരാന്ത) രൂപത്തിലാണ്, അതിന്റെ അതിർത്തി തകർന്നതാണ്. മുറികൾ ജീർണ്ണാവസ്ഥയിലാണ്." അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ആ സ്ഥലത്ത് മില്ലുകളുടെ വിവിധ സാധനങ്ങൾ (ഒഴിഞ്ഞ

ചാക്കുകൾ) സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്, ബാഡയുടെ തകർന്ന കളിമൺ ഭിത്തിയിലൂടെ ബാഡയിലേക്ക് എളുപ്പത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം, അത് ഉപയോഗയോഗ്യമല്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-6 ന്റെ തെളിവുകൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ തുടർന്നു. ജീർണ്ണിച്ചതും ഉപയോഗശൂന്യവുമായ അങ്ങനെയൊരു സ്ഥലത്ത് നിന്നാണ് രാത്രി പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-12 അപ്പീൽവാദി പുറത്തുവരുന്നത് കണ്ടത് എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. മാത്രമല്ല, പ്രതിയുടെ Ext.P5 വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും അവന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരവും അടുത്ത ദിവസം തന്നെ ഇരയുടെ മൃതദേഹം അവിടെ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തു.

39. 20.09.2014 ന് ഏകദേശം വൈകുന്നേരം 04:00 മണിക്കാണ് അപ്പീൽവാദിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തത്. Ext.P4 ആണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറസ്റ്റ് മെമ്മോ. കസ്റ്റഡിയിലിരിക്കെ, മരിച്ചയാളുടെ മൃതദേഹവും വസ്ത്രങ്ങളും ഒളിപ്പിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം Ext.P5 വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴി നൽകി. അപ്പീൽവാദി അത്തരമൊരു വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴി നൽകിയെന്ന വസ്തുതയും, തുടർന്നുണ്ടായ വീണ്ടെടുക്കലും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ലൂടെ തെളിയിക്കപ്പെട്ടു. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-19 മൊഴി നൽകിയത് താനാണ് Ext.P5 മെമ്മോ രേഖപ്പെടുത്തിയത് എന്നാണ്. അന്നത്തെ ഡബ്ര പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലെ സ്റ്റേഷൻ ഹൗസ് ഓഫീസറായിരുന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-16 ജിതേന്ദ്ര നാഗിച്ച് മൊഴി നൽകിയത്, അപ്പീൽവാദിയോടൊപ്പം അവർ അപ്പീൽവാദി കാണിച്ച സംഭവസ്ഥലത്തേക്ക് പോവുകയും, അവിടെ നിന്ന് ചണച്ചാക്കുകൾക്കടിയിൽ ഒളിപ്പിച്ച ഇരയുടെ മൃതദേഹം അപ്പീൽവാദിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു എന്നാണ്. ശരീരം വസ്ത്രമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ കണ്ടുവെന്നും അവർ മൊഴി നൽകി. മരിച്ചയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്ന് തന്നെ കണ്ടെടുത്തു. മരിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ മൃതദേഹവും വസ്ത്രങ്ങളും അപ്പീൽവാദിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പ്രസ്തുത സംഭവസ്ഥലത്ത്

നിന്ന് കണ്ടെടുത്തു എന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ന്റെയും പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-16 ന്റെയും വാക്കാലുള്ള തെളിവുകൾക്ക് പത്രപ്രവർത്തകനായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-5 മിസ്റ്റർ സോണിഷ് വസിഷ്ഠ, അന്നത്തെ തഹസിൽദാറും പ്രദേശത്തെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് മജിസ്ട്രേറ്റുമായിരുന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-11 മിസ്റ്റർ ദീപക് ശുക്ല എന്നിവരുടെ വാക്കാലുള്ള മൊഴികളിൽ നിന്ന് സ്ഥിരീകരണം ലഭിച്ചു.

40. ഗോവിന്ദരാജു എന്ന ഗോവിന്ദ v. സംസ്ഥാനം [(2012) 4 SCC 722] എന്ന കേസിൽ, പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ തെളിവ് വിശ്വസനീയവും, ആശ്രയയോഗ്യവും, ശക്തവും, മറ്റ് സാക്ഷികളാൽ അല്ലെങ്കിൽ സ്വീകാര്യമായ തെളിവുകളാൽ ശരിയായി സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ, അവരുടെ മൊഴിയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-16, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-19 എന്നിവരുടെ മൊഴികൾ അവിശ്വസനീയമാക്കാൻ ഒന്നും ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതും, അവരുടെ വാക്കാലുള്ള മൊഴികൾക്ക് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-5, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-11 എന്നിവരുടെ മൊഴികളിൽ നിന്ന് സ്ഥിരീകരണം ലഭിച്ചു എന്നതും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ താഴെയുള്ള കോടതികൾ ശരിയായി വിലയിരുത്തുകയും അപ്പീൽവാദിക്കെതിരായ സാഹചര്യങ്ങളായി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് മാത്രമേ പറയാൻ കഴിയൂ.

41. ഒരു പ്രതിയുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാത്തതും ജീർണ്ണിച്ചതുമായ ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ നിന്ന് ഒളിപ്പിച്ച നിലയിൽ മൃതദേഹം കണ്ടെടുത്തത് നിർണായകമായ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യമാണ്. ജഹാർലാൽ ദാസ് v. ഒറീസ്സ സംസ്ഥാനം [AIR 1991 SC 1388] എന്ന കേസിൽ, സാഹചര്യ തെളിവുകളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു

2022_4_225_275

കേസിൽ, പ്രതിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മൃതദേഹം കണ്ടെടുക്കുന്നത് നിർണായകമായ സാഹചര്യമാണെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു. ഈ നിലപാട് മുഹമ്മദ് മന്നാൻ എന്ന അബ്ദുൾ മന്നാൻ **v.** ബീഹാർ സംസ്ഥാനം **[(2011) 5 SCC 317]** എന്ന കേസിൽ ആവർത്തിച്ചു.

42. ഇനി, പ്രസ്താവിച്ച കുറ്റങ്ങൾക്ക് അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷ ശരിവയ്ക്കാൻ ഹൈക്കോടതി പരിഗണിച്ച മറ്റ് കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് ഈ കോടതി ശ്രദ്ധ തിരിക്കും.

43. ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷയിൽ ഇടപെട്ടു എന്ന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകും. മറ്റ് കാര്യങ്ങൾക്ക് പുറമെ, തെളിവുകൾ പുനർവിചിന്തനം ചെയ്തപ്പോൾ, സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത ഒരു അടിവസ്ത്രത്തിന്റെ (ഷഡ്ഡി എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ച ആർട്ടിക്കിൾ എഫ്) വീണ്ടെടുക്കലിന്റെ സ്വീകാര്യതയെയും തെളിവ് മൂല്യത്തെയും കുറിച്ചും, അതിന്റെ വിശകലന ഫലത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുമായി ഹൈക്കോടതി വിയോജിക്കുകയും അത് റദ്ദാക്കുകയും ചെയ്തു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ശേഷിക്കുന്ന സാഹചര്യ തെളിവുകളും പിന്തുണയ്ക്കുന്ന രേഖകളും അപ്പീൽവാദിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് മാത്രം തെറ്റാതെ വിരൽ ചൂണ്ടുമോ എന്ന ചോദ്യം ഹൈക്കോടതി തുടർന്ന് പരിഗണിച്ചു. പ്രസ്തുത സമീപനം തെറ്റായതോ നിയമവിരുദ്ധമോ എന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല, വാസ്തവത്തിൽ, അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷ വിവിധ സാഹചര്യ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതെന്ന വസ്തുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, പശ്ചിമ ബംഗാൾ സംസ്ഥാനം **v.** ദീപക് ഹാൽദാർ **&** മറ്റൊരാൾ **[(2009) 7 SCC 288]** എന്ന കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അത് ശരിയായ സമീപനമാണ്. ഹൈക്കോടതി ശേഷിക്കുന്ന സാഹചര്യ

2022_4_225_275

തെളിവുകളുടെയും അവയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന രേഖകളുടെയും സഞ്ചിത ഫലം പരിഗണിച്ചു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. ദീപക് ഹാൽദാറിൻ്റെ കേസിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"17. സാഹചര്യ തെളിവുകളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു കേസിൽ, എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളുടെയും സഞ്ചിത ഫലം കൊലപാതകമാണെന്നും പ്രതിയാണ് ആ കൊലപാതകത്തിന് ഉത്തരവാദിയെന്നും ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ പര്യാപ്തമാണോ എന്ന് കോടതി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വവുമായി പൂർണ്ണമായും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതും അവൻ്റെ കുറ്റകൃത്യവുമായി മാത്രം പൊരുത്തപ്പെടുന്നതുമായ സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെങ്കിൽ സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാം. പ്രതിക്കെതിരെ ഉപയോഗിക്കുന്ന കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങൾ അവൻ്റെ നിരപരാധിത്വത്തിൻ്റെ എല്ലാ സാധ്യതകളെയും യുക്തിസഹമായി ഒഴിവാക്കുന്ന ഒരു അനുമാനത്തിലേക്ക് മാത്രം നയിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

18. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പ്രതിയാണ് കുറ്റം ചെയ്തതെന്നും, തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രതിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് വ്യക്തമായി വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖലയായി രൂപപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നും കോടതി കണ്ടെത്തണം. മറുവശത്ത്, പ്രതിക്കെതിരെ തെളിയിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നതോ, പ്രോസിക്യൂഷൻ കുറ്റം ആരോപിച്ച രീതിയെക്കുറിച്ച് ന്യായമായ സംശയം ഉയർത്തുന്നതോ ആണെങ്കിൽ, പ്രതിക്ക് സംശയത്തിൻ്റെ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ട്."

(ഊന്നൽ നൽകി)

തെളിവുകൾ പുനർവിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു വ്യത്യസ്തമായ സമീപനം നീതിയുടെ വിതരണത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു എന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു, കാരണം സാഹചര്യ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള കേസുകളിൽ പോലും തെളിവുകളുടെ അളവല്ല പ്രധാനം, ഗുണമേന്മയാണ്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വവുമായി പൂർണ്ണമായും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതും അവന്റെ കുറ്റകൃത്യവുമായി മാത്രം പൊരുത്തപ്പെടുന്നതുമായ സ്വഭാവത്തിലുള്ള സാഹചര്യ തെളിവുകളുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല ലഭ്യമാണോ എന്നതാണ് ചോദ്യം.

44. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 16-ശ്രീ ജിതേന്ദ്ര നാഗിച്ച് Ext.P-8 കണ്ടുകെട്ടൽ മെമ്മോ തെളിയിച്ചു, അതിലൂടെ അപ്പീൽവാദിയുടെ താമസസ്ഥലത്ത് നിന്ന് ഒരു പാന്റും ഷർട്ടും കണ്ടെടുത്തു. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2 ഉം അതേക്കുറിച്ച് മൊഴി നൽകുകയും Ext.P-8 കണ്ടുകെട്ടൽ മെമ്മോയിൽ തന്റെ തള്ളവിരലടയാളം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. Ext.P-21 FSL റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്തുത പാന്റിൽ (ആർട്ടിക്കിൾ-C) മനുഷ്യരക്തം കണ്ടെത്തി. Ext.P-21 റിപ്പോർട്ടിന്റെ സെറോളജിക്കൽ ഭാഗം പാന്റിൽ കണ്ടെത്തിയ രക്തക്കറകളുടെ ഗ്രൂപ്പ് സൂചിപ്പിച്ചില്ല എന്നത് ശരിയാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ കണ്ടെത്തിയ രക്തക്കറകൾ മരിച്ചയാളുടെതാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ പരാജയപ്പെട്ടതിനാൽ അത് അവനെ കുറ്റകൃത്യവുമായി ഒരു തരത്തിലും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും അതിനാൽ അത് അവനെതിരായ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യമായി കണക്കാക്കാൻ പാടില്ലെന്നും വാദിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി ഹൈക്കോടതിയിലും ഞങ്ങളുടെ മുന്നിലും ഈ വശം ഉയർത്തിക്കാട്ടി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഈ വാദം ആകർഷകവും സ്വീകാര്യവുമായി തോന്നാം. എന്നിരുന്നാലും, ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായമനുസരിച്ച്, ഹൈക്കോടതി ഈ കോടതിയുടെ കാൻസ ബെഹ്റ **v.** ഒറീസ്സ സംസ്ഥാനം **(AIR 1987 SC 1507)** എന്ന വിധിന്യായത്തെ ആശ്രയിച്ച് പ്രസ്തുത വാദം ശരിയായി തള്ളി. പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിൽ, പ്രതിയിൽ നിന്ന്

2022_4_225_275

പിടിച്ചെടുത്ത ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിൽ രക്തക്കറകളുടെ സാന്നിധ്യം മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ശിക്ഷ വിധിക്കുമ്പോൾ, ആ വസ്തുവിൽ കണ്ടെത്തിയ രക്തം മരിച്ചയാളുടെതാണെന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കണം, അതിനായി പിടിച്ചെടുത്ത വസ്തുവിൽ കണ്ടെത്തിയ രക്തത്തിന്റെ ഗ്രൂപ്പ് മരിച്ചയാളുടെ രക്തഗ്രൂപ്പുമായി പൊരുത്തപ്പെടണം എന്ന് ഈ കോടതി വിശദീകരിച്ചു. അതേസമയം, മറ്റ് സാഹചര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാണെങ്കിൽ രക്തഗ്രൂപ്പ് കണ്ടെത്താത്തത് മാത്രം മാരകമാകില്ലെന്നും അതിൽ കൂടുതൽ വിധിച്ചു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആർ. ഷാജി **v.** കേരള സംസ്ഥാനം **[(2013) 14 SCC 266]** എന്ന ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായവും പ്രസക്തമാണ്. ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"30. വെട്ടുകത്തിയിൽ കണ്ടെത്തിയ രക്തക്കറകളുടെ രക്തഗ്രൂപ്പ് നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ, പ്രസ്തുത വെട്ടുകത്തിയുടെ വീണ്ടെടുക്കൽ ആശ്രയിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദിയുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു.

31. സിറം വിഘടനം കാരണം രക്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവം കണ്ടെത്താൻ സെറോളജിസ്റ്റിന് കഴിയാതെ വരുന്നത്, വെട്ടുകത്തിയിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ച രക്തം മനുഷ്യരക്തം ആയിരിക്കാൻ സാധ്യതയില്ല എന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ, കറ തന്നെ മതിയായതല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ഹെമറ്റോളജിക്കൽ മാറ്റങ്ങളും പ്ലാസ്മാറ്റിക് കോഗ്രുലേഷനും കാരണമായോ, ഒരു സെറോളജിസ്റ്റിന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന രക്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്ന് വരില്ല. എന്നിരുന്നാലും, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കേസിൽ, സംശയം ന്യായമായ അളവിലുള്ളതല്ലെങ്കിൽ, ഒരു ജൂഡീഷ്യൽ മനസ്സിന് വസ്തുനിഷ്ഠതയോടെ പരിഗണിക്കാവുന്നതല്ലെങ്കിൽ, ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രതിക്ക് യാതൊരു ആനുകൂല്യവും അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല. പ്രതി നൽകിയ വെളിപ്പെടുത്തൽ മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വീണ്ടെടുക്കൽ നടത്തിയാൽ,

2022_4_225_275

രക്തഗ്രൂപ്പുകളുടെ പൊരുത്തമോ പൊരുത്തമില്ലായ്മയോ പ്രാധാന്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. (പ്രഭു ബാബാജി നാവ്‌ലെ *v.* ബോംബെ സംസ്ഥാനം, രാഘവ് പ്രപന്ന ത്രിപാഠി *v.* യുപി സംസ്ഥാനം, രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം *v.* തേജാ റാം, ഗുരാ സിംഗ് *v.* രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം, ജോൺ പാണ്ഡ്യൻ *v.* സംസ്ഥാനം, സുനിൽ ക്ലിഫോർഡ് ഡാനിയൽ *v.* പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം എന്നിവ കാണുക.)

32. മേൽപറഞ്ഞവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, രക്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ട് ഇല്ലാത്തതിനാൽ പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന വാദം അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് കോടതി കണ്ടെത്തുന്നു, കാരണം കാലതാമസം മൂലമാണ് രക്തം വിജയകരമായി വർഗ്ഗീകരിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നത്. അതിനാൽ, പ്രതിക്ക് യാതൊരു ആനുകൂല്യവും അവകാശപ്പെടാൻ അനുവദിക്കാനാവില്ല, രക്തം വിഘടിച്ചതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് തുടങ്ങിയവ ഒരു നഷ്ടപ്പെട്ട കണ്ണി എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖല തകർന്നതായി അനുമാനിക്കാൻ കഴിയില്ല."

(ഊന്നൽ നൽകി)

ഈ കേസിലെ രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്, അപ്പീൽവാദിയുടെ വസതിയിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത പാന്റിലെ (ആർട്ടിക്കിൾ-C) രക്തക്കറകൾ മരിച്ചയാളുടെതാണെന്ന അനുമാനത്തിൽ മാത്രം അപ്പീൽവാദിയെ ശിക്ഷിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ്. അതേസമയം, അത് കുറ്റാരോപിതമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു എന്നത് ഒരു വസ്തുതയാണ്. പ്രസ്തുത പാന്റ് തന്റെ വസതിയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തിയതല്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദി വാദിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, Ext.P8 പ്രകാരം അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തു, ആ വസ്തുത പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-2, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-16 എന്നിവരിലൂടെ

തെളിയിക്കപ്പെട്ടു. Ext.P21 വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്, വിശകലനത്തിൽ അതിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്ന രക്തക്കറകൾ മനുഷ്യരക്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവമാണെന്ന് കണ്ടെത്തി എന്നാണ്. ഷാജി കേസിന്റെ വിധിന്യായത്തിന്റെ (മുകളിൽ) വെളിച്ചത്തിൽ, രക്തക്കറകൾ മനുഷ്യരക്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവമാണെന്ന് ഉറപ്പുകഴിഞ്ഞാൽ, രക്തഗ്രൂപ്പ് കണ്ടെത്താത്തത് ഒരു പ്രശ്നമാകില്ല. വസ്തുതാപരമായ സാഹചര്യത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, രക്തഗ്രൂപ്പ് കണ്ടെത്താത്തതിന്റെ പേരിൽ മാത്രം പ്രതിക്ക് അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ യാതൊരു ആനുകൂല്യവും അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല എന്ന നിയമപരമായ വിശദീകരണം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. തീർച്ചയായും, അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ ഒരു നഷ്ടപ്പെട്ട കണ്ണി എന്ന് ആ ഒരു കാരണം കൊണ്ട് മാത്രം വാദിക്കാൻ കഴിയില്ല, അതേസമയം, Cr.P.C. യിലെ 313-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം വിസ്തരിക്കുന്നതിനിടയിൽ പ്രസ്തുത കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യം അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അപ്പീൽവാദിയിൽ നിന്നുള്ള വിശദീകരണത്തിന്റെ അഭാവം അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ പ്രവർത്തിക്കും.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, കീഴ്ക്കോടതികൾ അത് അപ്പീൽവാദിക്കെതിരായ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യമായി കണക്കാക്കിയതിൽ തെറ്റ് കണ്ടെത്താൻ കഴിയില്ല.

45. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അപ്പീൽവാദിക്കെതിരെ പരിഗണിക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരു കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും കഴുത്തിലും കണ്ട നഖപ്പാടുകളും അതിന് വിശദീകരണം നൽകാത്തതുമാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ Ext.P24-MLC യോടുകൂടിയ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-17 (ഡോ. ഹരീഷ് ആര്യ) യുടെ തെളിവ് ആശ്രയിച്ചു. അറസ്റ്റിന് ശേഷം വൈദ്യപരിശോധനയ്ക്കായി ഹാജരാക്കിയപ്പോൾ അപ്പീൽവാദിയെ പരിശോധിച്ച ഡോക്ടറായിരുന്ന

2022_4_225_275

പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–17. അപ്പീൽവാദിയുടെ ശരീരത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന നാല് നഖം പോറലുകൾ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി:

1. ഇടത് താടിയെല്ലിന്റെ കോണിന് സമീപം കഴുത്തിന്റെ ഇടതുവശത്ത് 1.5 സെന്റീമീറ്റർ x 0.02 മില്ലീമീറ്റർ.
2. പരിക്ക് നമ്പർ 1 ന് മുന്നിൽ കഴുത്തിന്റെ ഇടതുവശത്ത് 1 സെന്റീമീറ്റർ x 2 മില്ലീമീറ്റർ.
3. ഇടത് കവിളിൽ 0.5 സെന്റീമീറ്റർ x 2 മില്ലീമീറ്റർ.
4. ഇടത് താടിയെല്ലിന്റെ കോണിന് മുകളിൽ 0.5 സെന്റീമീറ്റർ x 2 മില്ലീമീറ്റർ.

46. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–17 അനുസരിച്ച്, ഈ പരിക്കുകൾ 21.09.2014 ന് ഏകദേശം ഉച്ചയ്ക്ക് 1:00 മണിക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ടെത്തിയത്, ഈ പരിക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതിന് 48 മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ സംഭവിച്ചതാണ്. Cr.P.C. യിലെ 313–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം വിസ്തരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഈ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യം അപ്പീൽവാദിയോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ, അത്തരം പരിക്കുകൾ എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചില്ല. 19.09.2014 ന് ഏകദേശം രാത്രി 09:00 ന് നടന്ന ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സംഭവത്തിലാണ് അപ്പീൽവാദിക്ക് അത്തരം പരിക്കുകൾ സംഭവിച്ചത് എന്ന് വിചാരണ കോടതി കണ്ടെത്തി, പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–17 ന്റെ Ext.P24 ഓടുകൂടിയ തെളിവുകളും, ആ പരിക്കുകൾ എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അപ്പീൽവാദിയിൽ നിന്ന് വിശദീകരണമില്ലാത്തതും കണക്കിലെടുത്താണ് ഈ കണ്ടെത്തൽ. ഹൈക്കോടതി പ്രസ്തുത നിഗമനത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തിയില്ല. അത്തരം നിഗമനത്തിലും കണ്ടെത്തലിലും ഈ കോടതി നിയമവിരുദ്ധതയോ വൈകല്യമോ കാണുന്നില്ല.

2022_4_225_275

47. ഹൈക്കോടതി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376A വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള അപ്പീൽവാദിയുടെ ശിക്ഷയിൽ ഇടപെട്ടതിനാൽ, ശേഷിക്കുന്ന കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രതിയുടെ നിരപരാധിത്വത്തിന് അനുകൂലമായ എല്ലാ അനുമാനങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് അപ്പീൽവാദിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തിലേക്ക് മാത്രം നയിക്കുന്ന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ശൃംഖല രൂപീകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം, ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചതുപോലെ, ഈ കോടതി നേരത്തെ നിരീക്ഷിച്ചു. ഹൈക്കോടതി പരിഗണിച്ച എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളും അവയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന രേഖകളും ഈ കോടതി വിശദമായി പരിഗണിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവ ഓരോന്നും വീണ്ടും പരാമർശിക്കേണ്ടതില്ല. ഒഴിവാക്കിയവയെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സാഹചര്യങ്ങളുടെയും അവയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന രേഖകളുടെയും തുടർച്ചയായതും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു ശൃംഖല ലഭ്യമാണെന്നും, അവ അപ്പീൽവാദിയുടെ നിരപരാധിത്വവുമായി പൂർണ്ണമായും പൊരുത്തപ്പെടാത്തതും അവന്റെ കുറ്റകൃത്യവുമായി മാത്രം പൊരുത്തപ്പെടുന്നതുമാണെന്ന് അവ വെളിപ്പെടുത്തും എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയാകും. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി, മേൽപ്പറഞ്ഞ എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളും വിശദീകരിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി പരാജയപ്പെട്ടതിനാൽ ഈ കേസിൽ ഒരു അധിക കണ്ണി ലഭ്യമാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. Cr.P.C. യിലെ 313-ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം വിസ്തരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തരങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ 'അത് തെറ്റാണ്' അല്ലെങ്കിൽ 'എനിക്കറിയില്ല' എന്നായിരുന്നു. എല്ലാ കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളും തന്നോട് ചോദിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അപ്പീൽവാദിക്ക് യാതൊരു വാദവുമില്ല. പട്ടു രാജന്റെ കേസ് (മുകളിൽ) പോലുള്ള മറ്റ് വിധിന്യായങ്ങളുടെയും, തിരുമുഖ് മറോട്ടി കിർക്കാൻ **v.** മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം **(2006 AIR SCW 5300)** പോലുള്ള വിധിന്യായങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച കുറ്റാരോപിത സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദീകരണം നൽകാത്തത് സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിലെ ഒരു അധിക കണ്ണിയായി മാറും. മേൽപ്പറഞ്ഞ

എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളുടെയും സഞ്ചിത ഫലം, ഇതിന് മുമ്പ് വിശദമായി പരാമർശിച്ചത്, അപ്പീൽവാദിയുടെ കുറ്റകൃത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിനെ തീർച്ചയായും ന്യായീകരിക്കും.

48. ഇരയുടെ മരണം കൊലപാതക സ്വഭാവത്തിലുള്ളതാണെന്ന് വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും ഒരേപോലെ വിധിച്ചു. രേഖകളിലെ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഇര ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്ന് കോടതികൾ ശരിയായി കണ്ടെത്തി എന്ന് ഈ കോടതി കണ്ടെത്തി. നിസ്സഹായയായ പെൺകുട്ടിയെ അപ്പീൽവാദി പൈശാചികവും ഭീകരവുമായ രീതിയിൽ പിച്ചിച്ചീന്തിയത് അവളുടെ ജനനേന്ദ്രിയങ്ങളിലെ ഗുരുതരമായ പരിക്കുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. മലദ്വാരം വരെ നീണ്ട നാലാം ഗ്രേഡിലുള്ള പെരിനിയൽ കീറൽ സംഭവിച്ചു, അവളുടെ ഗർഭപാത്രം കീറി യോനിയിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, യോനിയിലെ സ്രവം പരിശോധിച്ചതിൽ രക്തവും ബീജവും കണ്ടെത്തി. അതിനാൽ, മരിച്ചയാൾ ബലാത്സംഗത്തിന് ഇരയായി എന്ന കണ്ടെത്തലിൽ ഇടപെടേണ്ടതില്ല.

49. അപ്പീൽവാദി വിചാരണ കോടതിയിൽ മരിച്ചയാളുടെ പ്രായം ചോദ്യം ചെയ്തെങ്കിലും, ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായത്തിൽ അപ്പീൽ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്തുത വാദം ഉപേക്ഷിച്ചതായി വെളിപ്പെടും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ, ഈ അപ്പീലുകളിൽ സംഭവം നടന്ന സമയത്തെ മരിച്ചയാളുടെ പ്രായം ചോദ്യം ചെയ്യാൻ അപ്പീൽവാദിയെ ഇപ്പോൾ അനുവദിക്കാൻ കഴിയില്ല. അല്ലാത്തപക്ഷം പോലും, ഇരയുടെ അമ്മ, മുത്തശ്ശൻ, മുത്തശ്ശി എന്നിവരായ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-1 മുതൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി-3 വരെയുള്ള സാക്ഷികൾ മരിച്ചയാൾക്ക് 7-8 വയസ്സായിരുന്നുവെന്ന് മൊഴി നൽകിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ വെളിപ്പെടുത്തും. ലഡ്ഡാരത്തിന് സമീപമുള്ള സർക്കാർ

2022_4_225_275

സ്കൂളിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്ന മരിച്ചയാൾ എന്ന് പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–1 കൂടുതൽ മൊഴി നൽകി. ഡോ. ആശാ സിംഗിനൊപ്പം ഇരയുടെ മൃതദേഹം പോസ്റ്റ്മോർട്ടം ചെയ്യുകയും Ext.P17 റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്ത പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–10, മരിച്ചയാൾക്ക് 8 വയസ്സ് പ്രായമുണ്ടെന്ന് അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയും കോടതിയിൽ വിസ്തരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അതേക്കുറിച്ച് മൊഴി നൽകുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ, ജവഹർഗഞ്ചിലെ സർക്കാർ പ്രൈമറി ബോയ്സ് സ്കൂളിലെ ഇൻ–ചാർജ് ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് ആയിരുന്ന പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി–9, മരിച്ചയാളുടെ Ext.P14 – സ്കൂൾ പ്രവേശന അപേക്ഷ, Ext.P15 – അഡ്മിഷൻ രജിസ്റ്റർ (അതിന്റെ പകർപ്പ് Ext.P15C ആയി അടയാളപ്പെടുത്തി), സ്കൂളിൽ നിന്ന് നൽകിയ അവളുടെ പ്രായം തെളിയിക്കുന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് Ext.P16 എന്നിവ ഹാജരാക്കുകയും തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ അഡ്മിഷൻ നമ്പർ 1937 എന്നും ജനനത്തീയതി 10.09.2006 എന്നും അവ വെളിപ്പെടുത്തും. ക്രോസ് വിസ്താരത്തിനിടയിൽ അപ്പീൽവാദി അവളുടെ തെളിവുകളെ കാര്യമായി ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. എന്തായാലും, ഈ കാര്യത്തിൽ അപ്പീൽവാദി എതിർ തെളിവുകളൊന്നും ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല. രേഖകളിലെ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് വെളിപ്പെട്ടതും ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്തതുമായ ബലാത്സംഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, അപ്പീൽവാദി പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കഠിനമായ ലൈംഗികാതിക്രമം നടത്തി എന്ന് കീഴ്ക്കോടതികളുടെ ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലിൽ ഇടപെടേണ്ടതില്ല.

50. ഇനി പരിഗണിക്കേണ്ട ചോദ്യം, ഇരയുടെ കൊലപാതകം കൊലപാതകമാണോ അതോ അപ്പീൽവാദി വാദിക്കുന്നതുപോലെ 304(1) അല്ലെങ്കിൽ 304(2) വകുപ്പുകളിൽ വരുമോ എന്നതാണ്. ഇരയുടെ കൊലപാതകം കൊലപാതകമാണെന്ന വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലുമായി ഹൈക്കോടതി യോജിച്ചു എന്ന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട

2022_4_225_275

വിധിന്യായത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകും. കൂറ്റകരമായ നരഹത്യ കേസുകളിൽ ശരിയായ സമീപനം, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ ആദ്യത്തെ നാല് ഉപവകുപ്പുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ കൂറ്റം വരുന്നുണ്ടോ എന്ന് ആദ്യം കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ്. അങ്ങനെ കണ്ടെത്തിയാൽ, കൂറ്റകരമായ നരഹത്യയെ 'കൊലപാതകമാകാത്ത കൂറ്റകരമായ നരഹത്യ' ആക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ കേസ് ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന് കോടതി പരിശോധിക്കണം. തെളിയിക്കപ്പെട്ടാൽ, പ്രസ്തുത ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഒന്നിൽ വരുന്ന കൂറ്റം, കേസിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് 304–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ഒന്നാം ഭാഗത്തിലോ രണ്ടാം ഭാഗത്തിലോ ശിക്ഷാർഹമാകും, അല്ലാത്തപക്ഷം അത് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകമാകും. ഈ കേസിൽ വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ വിശകലനം ചെയ്യുകയും, അപ്പീൽവാദി ഇരയുടെ കഴുത്ത് വളരെ ശക്തിയായി ഞെക്കി, അവൾക്ക് 8 വയസ്സ് മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത ശ്രദ്ധിക്കാതെ ആന്തരിക രക്തസ്രാവം വരുത്തി എന്ന് കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. കഴുത്ത് ഞെരിച്ചതിലൂടെയുള്ള ശ്വാസംമുട്ടലാണ് മരണകാരണം. മരിച്ചയാളുടെ കഴുത്തിൽ കണ്ട പരിക്കുകളുടെ സ്വഭാവം, കഴുത്തിൽ അപ്പീൽവാദി ചെലുത്തിയ സമ്മർദ്ദം വെളിപ്പെടുത്തും. ഇര വെറും 8 വയസ്സുള്ള നിസ്സഹായയായ പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ചോദ്യം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ കണക്കിലെടുക്കണം. ഉദ്ദേശ്യം ഒരു ആത്മനിഷ്ഠ ഘടകമാണ്, ഓരോ മാനസികാവസ്ഥയിലുള്ള വ്യക്തിയും തന്റെ പ്രവൃത്തി സാധാരണയായി ഉളവാക്കുന്ന ഫലം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കണം എന്ന് അനുമാനിക്കണം. അതിനാൽ, ഏകദേശം 8 വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കഴുത്ത് 25 വയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവ് വിരലുകളോ കൈപ്പത്തിയോ ഉപയോഗിച്ച് ഞെക്കി, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച പരിക്കുകൾ വരുത്തുന്നത് അവളുടെ ജീവൻ

എടുക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യമില്ലാതെയാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തി, അവളുടെ സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച ഗുരുതരമായ പരിക്കുകളിൽ നിന്ന് വെളിപ്പെട്ട പൈശാചികവും ഭീകരവുമായ രീതിയിലുള്ള ബലാത്സംഗത്തിന് ശേഷമാണെങ്കിൽ, സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മരണം മാത്രമാണ് അനുമാനിക്കാൻ കഴിയുക. പ്രസ്താവിച്ച പരിക്കുകൾക്ക് കാരണമായ അതേയും ശക്തിയോടെ കഴുത്ത് ഞെക്കിയ പ്രവൃത്തി ബലാത്സംഗക്കുറ്റത്തിന് മുമ്പാണെങ്കിൽ, അവളെ പിച്ചിച്ചീന്തിയ രീതി മരണത്തിന് കാരണമാകാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെയ്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയായി മാത്രം കണക്കാക്കണം. അതിനാൽ, ഏത് കോണിൽ നിന്ന് നോക്കിയാലും കൊലപാതകം ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ ഒന്നാം ഉപവകുപ്പിലോ നാലാം ഉപവകുപ്പിലോ വരും. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയതിൽ കോടതികൾക്ക് തെറ്റ് സംഭവിച്ചു എന്നും, 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷിക്കണമെന്നും, ഇരയുടെ മരണത്തിന് കാരണമായതിന് ശിക്ഷിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ അത് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 304–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമായിരിക്കണം എന്നും വാദിക്കാൻ അപ്പീൽവാദി ദുർബലമായ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ 4 ഉപവകുപ്പുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, അതിന്റെ പരിധിയിൽ നിന്ന് അതിനെ ഒഴിവാക്കാൻ, അത് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ വരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കണം എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കേസിൽ പ്രസ്തുത അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് ആകർഷിക്കുന്നു എന്ന് കാണിക്കാൻ രേഖകളിലൊന്നും ഇല്ല, മെറ്റീരിയലിന്റെ പിന്തുണയോടെ അപ്പീൽവാദി വാദമൊന്നും ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അപ്പീൽവാദി വാദിക്കുകയും രേഖാമൂലമുള്ള സമർപ്പണത്തിൽ ഉന്നയിക്കുകയും

2022_4_225_275

ചെയ്ത ഒരേയൊരു വാദം, ബലാത്സംഗം നടക്കുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി സംഭവിച്ച കഴുത്തിലെ പരിക്കാണ് മരിച്ചയാൾക്ക് മരണകാരണമായത് എന്നതാണ്. പ്രസ്തുത വാദം പ്രത്യക്ഷമായി നിലനിൽക്കാത്തതാണെന്നും, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പിലെ അഞ്ച് ഒഴിവാക്കലുകളിൽ ഒന്നിന് കീഴിൽ കുറ്റം കൊണ്ടുവരാൻ അത് ഒട്ടും പര്യാപ്തമല്ലെന്നും ഈ കോടതി യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതെ വിധിക്കുന്നു. ചർച്ചയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്, അപ്പീൽവാദി ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകം നടത്തിയെന്ന് വിചാരണ കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിൽ ഇടപെടാൻ കാരണമില്ല, അത് ഹൈക്കോടതി ശരിവച്ചു. അതിനാൽ, വിഷയം മൊത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചതിൽ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302, 376(2)(i) വകുപ്പുകൾ പ്രകാരവും പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരവും അപ്പീൽവാദി കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ നടത്തി എന്ന് വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും ഏകകണ്ഠമായ കണ്ടെത്തലിൽ യാതൊരു വൈകല്യമോ പ്രത്യക്ഷമായ നിയമവിരുദ്ധതയോ ഈ കോടതി കാണുന്നില്ല.

51. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 376(2)(i) വകുപ്പ് പ്രകാരവും പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരവും ഓരോ കുറ്റത്തിനും ശിക്ഷ വിധിച്ചപ്പോൾ, അപ്പീൽവാദിക്ക് ജീവപര്യന്തം കഠിന തടവും 2000 രൂപ പിഴയും, പിഴ അടയ്ക്കാത്ത പക്ഷം ഒരു വർഷം തടവും വിധിച്ചു. പ്രസ്താവിച്ച കുറ്റങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷയിൽ ഇടപെടാൻ കാരണമാകുന്ന യാതൊരു ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങളും അപ്പീൽവാദി ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല, വിചാരണ കോടതി വിധിച്ചതും ഹൈക്കോടതി ശരിവച്ചതുമായ ശിക്ഷയിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ തക്കതായ കാരണങ്ങളൊന്നും ഈ കോടതിക്ക് കാണുന്നില്ല.

2022_4_225_275

52. അടുത്ത ചോദ്യം, കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിന് വിചാരണ കോടതി വിധിച്ചതും ഹൈക്കോടതി ശരിവച്ചതുമായ വധശിക്ഷ നിലനിർത്തണമോ അതോ മാറ്റി സ്ഥാപിക്കണമോ എന്നതാണ്. ഈ ശിക്ഷ ഒരു കുറ്റവാളിക്ക് നൽകാവുന്നത് കേസ് 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ വരുമ്പോഴും, കുറ്റവാളി സമൂഹത്തിന് മൊത്തത്തിൽ ഭീഷണിയാകുമ്പോഴും, പരിഷ്കരണത്തിന് അതീതനാകുമ്പോഴും, ഭീഷണി ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം അവനെ ഇല്ലാതാക്കുക എന്നത് മാത്രമാകുമ്പോഴുമാണ്. പ്രസ്തുത ചോദ്യം തീരുമാനിക്കാൻ വിവിധ വശങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകത്തിന് ശിക്ഷ വിധിച്ച വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും പരിഗണന ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചതിൽ, അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച വധശിക്ഷയുടെ ശരിതെറ്റുകൾ Cr.P.C. യിലെ 354(3) വകുപ്പിലെ നിയമപരമായ ആവശ്യകതകൾ കണക്കിലെടുത്ത് കൂടുതൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സ്വാഭാവിക ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ശിക്ഷ വിധിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായ പരിശോധന ആവശ്യമാണ്. Cr.P.C. യിലെ 354(3) വകുപ്പിലെ നിയമപരമായ ആവശ്യകതകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്:

"മരണശിക്ഷയോ, അല്ലെങ്കിൽ ജീവപര്യന്തം തടവോ, അല്ലെങ്കിൽ വർഷങ്ങളുടെ തടവോ ശിക്ഷയായി ലഭിക്കാവുന്ന ഒരു കുറ്റത്തിന് കുറ്റസ്ഥാപനം നടത്തുമ്പോൾ, വിധിന്യായത്തിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കണം, മരണശിക്ഷയാണെങ്കിൽ, അത്തരം ശിക്ഷയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേക കാരണങ്ങളും വ്യക്തമാക്കണം."

53. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഷയത്തിൽ ഈ കോടതി തത്വങ്ങൾ ഇതിനകം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അത്തരം വിധിന്യായങ്ങൾ ഈ മൂന്നംഗ ബെഞ്ച് തന്നെ പപ്പു v. ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം (ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1097–1098/2018,

2022_4_225_275

2022 ഫെബ്രുവരി 9 ന് വിധി പറഞ്ഞത്) എന്ന വിധിന്യായത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അവലോകനം ചെയ്തു. ശങ്കർ കിഷൻറാവു ഖാഡെ **v.** മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം **(2013) 5 SCC 546** ൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത വിധിന്യായത്തിലെ 49-ാം ഖണ്ഡികയിൽ, 'ക്രൈം ടെസ്റ്റ്', 'ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്', 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം ടെസ്റ്റ്' എന്നിവയുടെ പ്രയോഗത്തിന്റെ ആവശ്യം അവിടെ എടുത്തുപറഞ്ഞു. പ്രസ്തുത ഖണ്ഡികയിൽ, മുൻ വിധിന്യായങ്ങളെ പരാമർശിച്ച്, ഗുരുതരമായ സാഹചര്യങ്ങൾ (ക്രൈം ടെസ്റ്റ്), ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങൾ (ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്) എന്നിവ താഴെപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു:

"49. ബച്ചൻ സിംഗ്, മച്ചി സിംഗ് കേസുകളിൽ, ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതിനുള്ള വിവിധ തത്വങ്ങൾ ഈ കോടതി സ്ഥാപിച്ചു: (രാജേന്ദ്ര പ്രഹ്ലാദ്റാവു കേസ്, SCC പേജ് 47-48, ഖണ്ഡിക 33)

"ഗുരുതരമായ സാഹചര്യങ്ങൾ – **(**ക്രൈം ടെസ്റ്റ്**)**

(1) കൊലപാതകം, ബലാത്സംഗം, സായുധ കവർച്ച, തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൽ തുടങ്ങിയ ഹീനമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ മുൻകാലത്ത് മൂലധന കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കോ ഗുരുതരമായ ആക്രമണങ്ങളുടെയും ക്രിമിനൽ ശിക്ഷകളുടെയും കാര്യമായ ചരിത്രമുള്ള വ്യക്തികൾക്കോ ചെയ്ത കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ.

(2) മറ്റൊരു ഗുരുതരമായ കുറ്റം ചെയ്യുമ്പോൾ കുറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

(3) പൊതുജനങ്ങളിൽ ഭീതിയുടെ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ കുറ്റം ചെയ്യുകയും, ഒന്നിലധികം ആളുകളുടെ ജീവന് അപകടകരമായ ആയുധമോ ഉപകരണമോ ഉപയോഗിച്ച് പൊതുസ്ഥലത്ത് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

(4) പണം അല്ലെങ്കിൽ സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിന് കൊലപാതകം മോചനദ്രവ്യത്തിനോ സമാനമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി ചെയ്യപ്പെട്ടു.

2022_4_225_275

(5) വാടക കൊലപാതകങ്ങൾ.

(6) ഇരയോട് മനുഷ്യത്വരഹിതമായ പെരുമാറ്റവും പീഡനവും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, വെറും ആഗ്രഹത്തിന് വേണ്ടി കൂറ്റം അതിക്രൂരമായി ചെയ്യപ്പെട്ടു.

(7) നിയമപരമായ കസ്റ്റഡിയിലിരിക്കെ ഒരു വ്യക്തി കൂറ്റം ചെയ്തു.

(8) തന്നെത്തന്നെയോ മറ്റൊരാളെയോ നിയമപരമായി തടങ്കലിൽ വയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അറസ്റ്റ് അല്ലെങ്കിൽ കസ്റ്റഡി പോലുള്ള നിയമപരമായ ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ തടയാൻ കൊലപാതകം അല്ലെങ്കിൽ കൂറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഉദാഹരണത്തിന്, ക്രിമിനൽ നടപടി നിയമം 43–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം തന്റെ നിയമപരമായ ചുമതല നിർവ്വഹിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെ കൊലപ്പെടുത്തുന്നത്.

(9) ഒരു കുടുംബത്തിലെ മുഴുവൻ അംഗങ്ങളെയും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങളെയും കൊലപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത് പോലെ, കൂറ്റം വലിയ തോതിലുള്ളതാണെങ്കിൽ.

(10) ഇര നിരപരാധിയോ, നിസ്സഹായനോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കുട്ടി, നിസ്സഹായയായ സ്ത്രീ, അച്ഛൻ/അമ്മാവൻ എന്നിവരോടൊപ്പം താമസിക്കുന്ന മകൾ അല്ലെങ്കിൽ സഹോദരിയുടെ മകൾ എന്നിവരെപ്പോലെ ബന്ധത്തിന്റെയും സാമൂഹിക മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും വിശ്വാസത്തെ ആശ്രയിക്കുകയും, അത്തരമൊരു വിശ്വസ്തനായ വ്യക്തിയാൽ കൂറ്കൃത്യത്തിന് ഇരയാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ.

(11) പൂർണ്ണമായ ദുഷിച്ചതും നികൃഷ്ടവുമായ ഒരു motive ന് വേണ്ടി കൊലപാതകം ചെയ്യുമ്പോൾ.

2022_4_225_275

(12) പ്രകോപനമില്ലാതെ ഒരു തണുത്ത രക്തപാതക കൊലപാതകം നടക്കുമ്പോൾ.

(13) കുറ്റം അത്രയധികം ക്രൂരമായി ചെയ്യപ്പെടുന്നത്, അത് നീതിന്യായ മനസ്സാക്ഷിയെ മാത്രമല്ല, സമൂഹത്തിൻ്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ പോലും വേദനിപ്പിക്കുകയും ഞെട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ.

ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങൾ – **(ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്)**

(1) കുറ്റം ചെയ്ത രീതിയും സാഹചര്യങ്ങളും, ഉദാഹരണത്തിന്, സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള ഈ സാഹചര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം വിപരീതമായി, അങ്ങേയറ്റത്തെ മാനസികമോ വൈകാരികമോ ആയ അസ്വസ്ഥത അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങേയറ്റത്തെ പ്രകോപനം.

(2) പ്രതിയുടെ പ്രായം പ്രസക്തമായ പരിഗണനയാണ്, എന്നാൽ അത് സ്വയം നിർണ്ണായക ഘടകമല്ല.

(3) പ്രതി വീണ്ടും കുറ്റം ചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതകളും, പ്രതിയെ പരിഷ്കരിക്കാനും പുനരധിവസിപ്പിക്കാനുമുള്ള സാധ്യതയും.

(4) പ്രതിയുടെ അവസ്ഥ അവൻ മാനസികമായി വൈകല്യമുള്ളവനാണെന്നും, ആ വൈകല്യം അവൻ്റെ ക്രിമിനൽ പെരുമാറ്റത്തിൻ്റെ സാഹചര്യങ്ങൾ വിലയിരുത്തുന്നതിനുള്ള കഴിവിനെ ബാധിച്ചു എന്നും കാണിക്കുന്നു.

(5) സാധാരണ ജീവിതത്തിൽ അത്തരം പെരുമാറ്റം സാധ്യമാക്കുകയും, സ്ഥിരമായ ഉപദ്രവം അല്ലെങ്കിൽ, വാസ്തവത്തിൽ, അത്തരം ഒരു മാനുഷിക പെരുമാറ്റത്തിൻ്റെ കൊടുമുടിയിലേക്ക് നയിക്കുകയും, കേസിൻ്റെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, കുറ്റം ചെയ്യുന്നത്

ധാർമ്മികമായി ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണെന്ന് പ്രതി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ.

(6) തെളിവുകൾ ശരിയായി വിലയിരുത്തിയ ശേഷം, കുറ്റം മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ച രീതിയിലല്ല ചെയ്തതെന്നും, മറ്റൊരു കുറ്റം ചെയ്യുമ്പോൾ മരണം സംഭവിച്ചുവെന്നും, അത് പ്രാഥമിക കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായി കണക്കാക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്നും കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ.

(7) പ്രോസിക്യൂഷൻ പ്രതിയുടെ കുറ്റം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഏക ദൃക്സാക്ഷിയുടെ മൊഴിയെ ആശ്രയിക്കുന്നത് തികച്ചും സുരക്ഷിതമല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ."

തുടർന്ന് ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

"52. മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഗുരുതരമായ സാഹചര്യങ്ങൾ തീർച്ചയായും സമഗ്രമല്ല, അതുപോലെ ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങളും. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, വധശിക്ഷ വിധിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ പ്രയോഗിക്കേണ്ട പരിശോധനകൾ "ക്രൈം ടെസ്റ്റ്", "ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്", "ആർ-ആർ ടെസ്റ്റ്" എന്നിവയാണ്, "ബാലൻസിംഗ് ടെസ്റ്റ്" അല്ല. വധശിക്ഷ നൽകാൻ, "ക്രൈം ടെസ്റ്റ്" പൂർണ്ണമായും തൃപ്തികരമായിരിക്കണം, അതായത് 100%, "ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്" 0%, അതായത് പ്രതിക്ക് അനുകൂലമായ ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാകരുത്. കുറ്റം ചെയ്യാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യമില്ലായ്മ, പരിഷ്കരണ സാധ്യത, പ്രതിയുടെ ചെറുപ്പം, സമൂഹത്തിന് ഭീഷണിയല്ലായ്മ, മുൻകാല കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ രേഖയില്ലായ്മ തുടങ്ങിയ പ്രതിക്ക് അനുകൂലമായ ഏതെങ്കിലും സാഹചര്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ, മൂലധന ശിക്ഷ ഒഴിവാക്കാൻ "ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്" പ്രതിക്ക് അനുകൂലമായേക്കാം. ഈ രണ്ട് പരിശോധനകളും തൃപ്തികരമാണെങ്കിൽ പോലും, അതായത് ഗുരുതരമായ സാഹചര്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും നിലനിൽക്കുകയും പ്രതിക്ക് അനുകൂലമായ ലഘൂകരണ

സാഹചര്യങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ പോലും, നമ്മൾ അവസാനമായി അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം കേസ് പരിശോധന (ആർ–ആർ ടെസ്റ്റ്) നടത്തണം. ആർ–ആർ ടെസ്റ്റ് സമൂഹത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, അത് "സമൂഹ കേന്ദ്രീകൃത"മാണ്, "ന്യായാധിപ കേന്ദ്രീകൃത"മല്ല, അതായത് ചിലതരം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് വധശിക്ഷ നൽകുന്നത് സമൂഹം അംഗീകരിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നത്. ആ പരിശോധന നടത്തുമ്പോൾ, ലൈംഗികാതിക്രമം, ബുദ്ധിപരമായി വെല്ലുവിളിക്കപ്പെട്ട പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത പെൺകുട്ടികളുടെ കൊലപാതകം, ശാരീരിക വൈകല്യമുള്ളവർ, അത്തരം വൈകല്യങ്ങളുള്ള വൃദ്ധരും ദുർബലരുമായ സ്ത്രീകൾ തുടങ്ങിയ ചിലതരം കുറ്റകൃത്യങ്ങളോടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ വെറുപ്പ്, അങ്ങേയറ്റത്തെ രോഷം, വിദ്വേഷം തുടങ്ങിയ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ കോടതി പരിശോധിക്കണം. ഉദാഹരണങ്ങൾ വിവരണാത്മകം മാത്രമാണ്, സമഗ്രമല്ല. ഭരണഘടനാപരമായ നിർബന്ധം, ജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തി എന്നിവ പ്രതിഫലിക്കുന്നതിനാൽ, ന്യായാധിപന്മാരുടെ ഇച്ഛാശക്തിയല്ല, സാഹചര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനാലാണ് കോടതികൾ വധശിക്ഷ നൽകുന്നത്."

54. അതേയും അതിൽ പ്രത്യേകം പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റ് വിധിന്യായങ്ങളെയും കണക്കിലെടുത്ത്, പപ്പുവിന്റെ കേസിൽ (മുകളിൽ) ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

"41. പ്രതിരോധം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും, ഉചിതമായ കേസുകളിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ഉചിതമായ ശിക്ഷയ്ക്കുള്ള ആവശ്യത്തിന് ഉചിതമായ പ്രതികരണം നൽകുന്നതിനും നിയമത്തിൽ വധശിക്ഷ നിലനിർത്തുന്നത് ഈ കോടതി ന്യായീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് എളുപ്പത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും. എന്നാൽ അതേസമയം, സമൂഹത്തിന്റെ മറ്റ് ബാധ്യതകളെ, അതായത് പ്രതിയുടേതാണെങ്കിലും മനുഷ്യജീവൻ സംരക്ഷിക്കുക, അതിന്റെ അവസാനിപ്പിക്കൽ അനിവാര്യവും മറ്റ് സാമൂഹിക കാരണങ്ങൾക്കും സമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ മനസ്സാക്ഷിക്കും

വേണ്ടി മാത്രം ആയിരിക്കണം എന്ന പിനാലജി തത്വങ്ങൾ വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന പരിശോധനയുടെ വളർച്ചയിലേക്കും, തുടർന്ന് 'ക്രൈം ടെസ്റ്റ്', 'ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്' എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അതിന്റെ ഉചിതമായ പ്രവർത്തനത്തിലേക്കും നയിച്ചു. നീതിന്യായ പ്രക്രിയയിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മമായ സന്തുലിതാവസ്ഥ, ജീവപര്യന്തം തടവ് വിധിക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യേകിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെയുള്ള ഹീനമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഇളവ് അല്ലെങ്കിൽ അകാലിക മോചനം എന്നിവയുടെ അവകാശങ്ങൾ വെട്ടിച്ചുരുക്കുന്ന ഒരു ഇടത്തരം സമീപനത്തിനും കാരണമായി."

55. വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും വിധിന്യായങ്ങൾ പരിശോധിച്ചതിൽ, വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതിൽ കോടതികളെ സ്വാധീനിച്ചത് കുറ്റകൃത്യം ചെയ്തതിന്റെ ഭയാനകമായ സ്വഭാവവും ഇരയുടെ നിസ്സഹായ അവസ്ഥയുമാണ് എന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അപ്പീൽവാദിയെ ശിക്ഷിച്ച അതേ ദിവസം തന്നെ വിചാരണ കോടതി ശിക്ഷയുടെ കാര്യം പരിഗണിക്കുകയും അത് വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് തികച്ചും നിയമവിരുദ്ധവും അനുവദനീയമല്ലാത്തതുമാണെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു എന്ന് മനസ്സിലാക്കരുത്. ആത്യന്തികമായി, ആവശ്യമായത് ഗുരുതരമായതും ലഘൂകരണവുമായ സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി പരിഗണിക്കുക എന്നതാണ്. ഈ കേസിൽ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതിന്റെ കാര്യം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ നൽകിയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ, വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതി സ്ഥാപിച്ച തത്വങ്ങൾ ഓർമ്മയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഈ കോടതി ഈ കേസിൽ ശിക്ഷയുടെ കാര്യം പരിഗണിക്കും. അപ്പീൽവാദിയുടെ പ്രവൃത്തി സമൂഹത്തിന്റെ കടുത്ത രോഷത്തിന് കാരണമായി എന്നും, അതിനാൽ അത്തരം കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ആരും ആവർത്തിക്കരുത് എന്ന സന്ദേശം

സമൂഹത്തിന് നൽകാൻ അത് ഒരു പ്രതിരോധ ശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹമാണെന്നും വിചാരണ കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും നിഗമനത്തിലെത്തി. ചുരുക്കത്തിൽ, വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് പാലിക്കേണ്ട 'ക്രൈം ടെസ്റ്റ്', 'ക്രിമിനൽ ടെസ്റ്റ്' എന്നിവയ്ക്ക് വിചാരണ കോടതിയുടെയും ഹൈക്കോടതിയുടെയും ആവശ്യമായ ശ്രദ്ധ ലഭിച്ചില്ല എന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

56. എല്ലാ കൊലപാതകങ്ങളും മനുഷ്യത്വരഹിതമാണെന്നത് ശരിയാണ്. വധശിക്ഷ വിധിക്കാൻ, കുറ്റം സ്വഭാവത്തിൽ അസാധാരണമായിരിക്കണം, ലഘൂകരണ സാഹചര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തതിന് ശേഷവും ജീവപര്യന്തം തടവ് അപര്യാപ്തമാണെന്നും വധശിക്ഷ വിധിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗമില്ലെന്നും കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കണം. സ്വന്തം കസിന്റെ മകളായ എട്ട് വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയെ നിസ്സഹായ അവസ്ഥയിൽ ക്രൂരമായി ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തത് തീർച്ചയായും ഗുരുതരമായ സാഹചര്യമാണ്. പ്രോസിക്യൂഷൻ സാക്ഷി 10 ന്റെ Ext.P17 റിപ്പോർട്ടോടുകൂടിയ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്ന ഇരയുടെ സ്വകാര്യ ഭാഗങ്ങളിൽ ഏൽപ്പിച്ച പരിക്കുകളുടെ സ്വഭാവം തീർച്ചയായും മനസ്സാക്ഷിയെ ഞെട്ടിക്കും. അതേസമയം, വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിലും ഈ കോടതി സ്ഥാപിച്ച തത്വങ്ങളും, അപ്പീൽവാദിക്ക് ക്രിമിനൽ പശ്ചാത്തലമില്ലെന്നും, ദരിദ്രമായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നാണ് വരുന്നതെന്നും, ജയിലിനുള്ളിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കളങ്കമില്ലാത്ത പെരുമാറ്റവും അവഗണിക്കാനാവില്ല എന്ന നിഷേധാത്മകമല്ലാത്തതും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതുമായ വസ്തുതയും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുറ്റം ചെയ്യുമ്പോൾ അപ്പീൽവാദിക്ക് 25 വയസ്സായിരുന്നു എന്നതും ഒരു വസ്തുതയാണ്. അതിനാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത് വിഷയം വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, അപ്പീൽവാദിയുടെ പരിഷ്കരണത്തിനും പുനരധിവാസത്തിനുമുള്ള സാധ്യതയും സാധ്യതയും

ഒഴിവാക്കാൻ ഈ കോടതി കാരണമൊന്നും കാണുന്നില്ല. ചർച്ചയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്, വധശിക്ഷ വിധിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗമില്ലാത്ത 'അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഈ കേസ് പരിഗണിക്കാനാവില്ല.

57. മേൽപ്പറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ഈ കേസിൽ കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിന് ശിക്ഷ എന്തായിരിക്കണം എന്നതാണ് അടുത്ത ചോദ്യം. സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദ **v.** കർണാടക സംസ്ഥാനം **[(2008) 13 SCC 767]** എന്ന വിധിന്യായത്തിൽ, പിനാലജിയുടെ തത്വങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തും, ജീവപര്യന്തം തടവ് അപര്യാപ്തമാണെന്നും എന്നാൽ വധശിക്ഷ അനാവശ്യമാണെന്നും കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുള്ള ഒരു കേസിൽ നീതിയുക്തവും ന്യായയുക്തവും ഉചിതമായ ഒരു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കാൻ ഈ കോടതി ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലേക്ക് യഥാർത്ഥ തടവിന് മുമ്പ് അകാലിക മോചനം/ഇളവ് വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കാതെ ജീവപര്യന്തം തടവ് വിധിക്കുന്ന രീതി സ്വീകരിച്ചു. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ **v.** ശ്രീഹരൻ **[(2016) 7 SCC 1]** എന്ന വിധിന്യായത്തിൽ ഈ നിലപാട് യോജിപ്പോടെ ആവർത്തിച്ചു:

"സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദയിൽ (മുകളിൽ) സ്ഥാപിച്ച തത്വം, മരണത്തിന് പകരം ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം ശിക്ഷ; ജീവപര്യന്തം തടവോ 14 വർഷത്തിൽ കൂടുതൽ തടവോ നൽകി ആ വിഭാഗത്തെ ഇളവ് ബാധകമല്ലാത്തതാക്കി മാറ്റാം എന്നത് സുസ്ഥാപിതമാണെന്നും, പ്രസ്തുത ചോദ്യത്തിന് ഈ കോടതി അനുകൂലമായി ഉത്തരം നൽകുന്നു."

58. അതിനാൽ, ഈ കേസിൽ അപ്പീൽവാദിയുടെ കസിൻ സഹോദരിയുടെ മകളായ നിസ്സഹായയായ 8 വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്ന വസ്തുതയും, രേഖകളിലെ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് വെളിപ്പെട്ട അങ്ങേയറ്റം ക്രൂരമായ രീതിയും കണക്കിലെടുത്ത്, സ്വാമി ശ്രദ്ധാനന്ദയുടെ കേസിൽ (മുകളിൽ) സ്വീകരിച്ചതും ശ്രീഹരന്റെ കേസിൽ

2022_4_225_275

(മുകളിൽ) ആവർത്തിച്ചതുമായ മാർഗ്ഗം ഈ കേസിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വധശിക്ഷ ജീവപര്യന്തം തടവായി കുറയ്ക്കുമ്പോൾ പോലും, അപ്പീൽവാദിക്ക് ഗണ്യമായ കാലയളവിലേക്ക് അകാലിക മോചനം/ഇളവ് വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കാത്ത ജീവപര്യന്തം തടവ് നൽകണം. അത്തരം പരിഗണനയിൽ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിന് അപ്പീൽവാദിക്ക് 30 (മുപ്പത്) വർഷത്തേക്ക് അകാലിക മോചനം/ഇളവ് വ്യവസ്ഥകൾ ബാധകമാക്കാതെ യഥാർത്ഥ തടവ് നൽകുന്നത് നീതിയും ന്യായവുമാണെന്ന് ഈ കോടതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

59. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ഈ അപ്പീലുകൾ താഴെപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ ഭാഗികമായി അനുവദിക്കുന്നു:

(i) ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302, 376(2)(i) വകുപ്പുകൾ പ്രകാരമുള്ള കുറ്റങ്ങൾക്കും പോക്സോ നിയമത്തിലെ 6–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിനും അപ്പീൽവാദിയുടെ കുറ്റസ്ഥാപനങ്ങൾ ശരിവയ്ക്കുകയും, അതിനുള്ള ശിക്ഷകൾ, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 302–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു;

(ii) എന്നിരുന്നാലും, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ 300–ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമായ കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിന് അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച വധശിക്ഷ ജീവപര്യന്തം തടവായി കുറയ്ക്കുന്നു, അതിൽ മുപ്പത് (30) വർഷത്തെ യഥാർത്ഥ തടവിന് മുമ്പ് അകാലിക മോചനത്തിനോ ഇളവിനോ അർഹതയുണ്ടായിരിക്കില്ല എന്ന വ്യവസ്ഥയോടെ;

2022_4_225_275

(iii) പിഴത്തുകയും പിഴ അടയ്ക്കാത്തതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളും ഉൾപ്പെടെ അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച മറ്റ് ശിക്ഷാ വ്യവസ്ഥകളും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. അപ്പീൽവാദിക്ക് വിധിച്ച എല്ലാ പ്രധാന ശിക്ഷകളും ഒരേസമയം നടപ്പാക്കണം.

അങ്കിത് ഗ്യാൻ അപ്പീൽ ഭാഗികമായി അനുവദിച്ചു.

(സഹായം: രാഹുൽ രാഠി, LCRA)